Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

KAS/AR
1984
Sayı: 60
2 DM

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ YAYIN ORGANI

BİR KIVILCIM BÜTÜN BOZKIRI TUTUŞTURABİLİR!

İşçi-Köylü Kurtuluşu'nu Partimizin Sosyal Pratik İçindeki İleri Bir Mevzii ve Güçlü Bir Silahı Haline Getirelim!

Tartışma götürmez bir gerçektir ki, toplumumuzdaki en devrimci, en disiplinli ve en ilerici sınıf durumunda bulunan çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfının sınıf bilinçli öncü örgütü (çekirdeği) durumunda bulunan partimiz Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist, sınıf mücadelesinin zorlu bir sınavından daha geçti, geçiyor!

Fakat her şeye rağmen bu sınav, yine de partimiz açısından iyi bir **denek taşı**, önemli bir **boy aynası** oldu. Hem bir dizi hata, zaaf ve eksikliklerimizi, ağır bir yenilgi almamız ve büyük kayıplar vermemiz pahasına da olsa, daha iyi biçimde görmemize olanak hazırladı; hem de partimizi adeta elekten geçirerek "geçici yol arkadaşları"ndan **ayrıştırdı, ayrıştırıyor.** Bu özünde **proletarya-burjuvazi** nihayi ayrışmasının, değişen şartlara uygun yeni bir biçiminden başka bir şey değildi ve değildir!

Bir çok "geçici yol arkadaşımız": "batan gemiyi önce fareler terkeder" misali, göğüslerinde sakladıkları beyaz bayrak"larını süratle açarak, daha ilk

Devamı Sf: 2'de

Baştarafı Sf: 1'de

etapta partimiz saflarını terkettiler. Bir zamanların (devrimci kabarış döneminin) bu çok keskin "komünist"lerinin kimileri, "devrimcilik"ten dahi vazgeçip sıcak köşelerine çekildiler! Kimileri ise yurtdışına kapağı atıp, orada çok eskilerden beri çöreklenmiş olan ve bilinen "yol arkadaşları" ile buluşarak, devrim kaçkınlığının ve mülteci revizyonizminin **yeni bir biçiminin** teorisini yapmaya koyuldular! Sıcak odalarında "iki aşamalı bolşevik parti inşası"na giriştiler! Partimizin içinde bulunduğu zor durumu fırsat bilip, belli maddi imkanlarımızı gasbetmiş olmanın da verdiği "geçici" avantajla, bize karşı "hızlı" ve "keskin" bir "ideolojik mücadele" kampanyası başlattılar. Düşmanın azgın fiili saldırı **cephesinin** hemen yanı başında, partimize karşı değişik bir cephe, sözüm ona **yoğun** bir "ideolojik mücadele" cephesi açtılar. Partimizin ideolojik, siyasi,örgütsel hattını azılı menşevik (tabii ki yüce bolşevik sıfatının ardına gizlenerek ve onu alabildiğine kirleterek) bir bağnazlık ve ideolojik gericilikle tasfiyeye yeltendiler. Fakat gel gör ki, partimizin fazla bir çabasına dahi gerek kalmadan, sosyal pratiğin kızgın ateşi, onlara gereken cevabı vermekten ve önüne dikilen sıradan küçük bir çöp yığını gibi kaldırıp bir köşeye fırlatmaktan geri kalmadı! Kuşkusuz ki bu durum, partimizin, onlara layık oldukları şekildeki bir ideolojik mücadele "cenaze töreni" hazırlama görevini yerine getirmesini engellemeyecektir!

Saflarımızı süratle terk eden bu "geçici yol arkadaşlarımız" dışında, bu arada saflarımızda kalıp da yalpalayan**lar, yılgınlığa kapılanlar, dökülenler, karşı-devrimin yükselen bu azgın saldırı** fırtınasına göğüs geremeyip düşmana teslimiyet bayrağı çekenler, hatta bununda ötesinde, partiye, halka ve devrime karşı açık **ihanet** içine girenler bile oldu. Bunu her şeyden önce, alabildiğine keskinleşen ve kendisine devrimciyim , dahası komünistim diyen herkesi, son tahlilde **tayinedici bir yol ayrımına** sürükleyen sınıf mücadelesinin doğal sonuçlarından birisi olarak kabul ediyoruz.

Ama diğer yandan; içinde bulunduğu bu zor döneminde ve ağır yenilgi yıllarında, gerçek dostların felaket anlarında nasıl belli olacağı diyalektik gerçeğini bariz biçimde kanıtlayarak sonuna kadar Partimize sadık kalan; onun saflarını terketmeyen; çevresinden uzaklaşmayan; türlü zorluklar, tehlikeler pahasına, canbedeli mücadeleler içinde, eşi-benzeri görülmemiş yüce fedakarlık, bağlılık ve cesaret örnekleri sergileyen; şanlı **direniş destanları** yaratan sayısız yoldaşımız, sempatizanımız, taraftarımız da çıktı. Onlar; Kimisi SÜLEYMAN CİHAN, HAKKI ERDOĞAN gibi işkence tezgahlarında **ser verip sır vermeyerek**; kimisi VEYSEL UYAR, ALİ UÇAR, HAYDAR ARSLAN gibi **silahı elde toprağa düşerek**; kimileri zindanlarda, mahkemelerde baskı, zulüm ve işkencelere asla **boyun eğmeyerek**; bir çokları ise bu zorlu sınıf mücadelesi sınavını hayatın çeşitli alanlarında **alınlarının akıyla vererek**, partimizin kızıl bayrağını daima yükseklerde tuttular ve yere düşürmediler!

Evet! Sonuç olarak, bu kudurgan faşizm şartlarında da ağır bir yenilgi daha aldık! Bu yenilgi dönemi içinde de büyük kayıplar verdik! Onlarca yiğit neferimizi peş peşe kaybettik! Yüzlercesini faşizmin pençesine kaptırdık! Kaybettiğimiz, düşmana esir verdiğimiz **her bir yoldaşımız**, yüreğimizde derin yaralar açtı, saflarımızda yeri kolay kolay doldurulamayacak büyük boşluklar bıraktı!

Lakin; düşmanlarımızın bize yöneltiği tüm ağır ve korkunç saldırılara; yaşadığımız dönemin zor iç ve dış şartlarına; "geçici yol arkadaşlarımız"ın ve saflarımızda ortaya çıkan teslimiyetçilerin, yılgınların, döneklerin ve hatta "hain"lerin tüm baltalama çabalarına rağmen, yok olmadık, yıkılmadık! Gemimiz kayalara çarptı, ağır yara aldı! Ama gemimizi ilk terkeden "fareler"in sandığı gibi batmadı! Verdiği onca kayıba, aldığı onca yaralara, içten ve dıştan maruz kaldığı onca saldırılara rağmen O, şimdi adım adım düzlüğe çıkma, aldığı ağır yaralarını ihtimamla sarma, sınıf mücadelesinin engin denizine yeniden bütün gücüyle açılma çabası içerisindedir! O gemi batmadı ve bundan sonra da onu batırmaya hiç kimsenin gücü yetmeyecektir!

Çünkü onun harcında; faşizmin işkence tezgahlarında şanlı direniş destanları yaratan İBRAHİM KAYPAKKAYA, MEHMET ZEKİ ŞERİT, SÜLEYMAN CİHAN, HASAN HAKKI ERDOĞAN'ların; faşizme karşı kahramanca direnerek silah elde toprağa düşen AHMET MUHARREM ÇİÇEK, CEMİL OKA, İSMAİL HANOĞLU, ORHAN BAKIR, ALİ UÇAR, HAYDAR ARSLAN'ların; işkencehanelerde, zindanlarda, mahkemelerde, köylerde, şehirlerde, tarlalarda, fabrikalarda, kısacası hayatın tohum atıp çiçek açtığımız her alanında; hiç bir kişisel çıkar gözetmeksizin can bedeli mücadeleye girişen; halk demokrasisi, bağımsızlık, sosyalizm ve yüce komünizm davası uğruna seve seve ölümü kucaklayan; en zor şartlarda dahi partimizin kızıl bayrağını daima yükseklerde tutan; partimize, onun Marksist-Leninist çizgisine, Marksizm-Leninizm evrensel gerçeğine, Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung yoldaşların ışıklı yoluna derin ve sarsılmaz bir inanç duyan; kısacası proletaryaya, halka ve devrime asla ihanet etmeyen sayısız yoldaşımızın, sempatizanımızın, taraftarımızın kızıl kanı, canı, emeği, alınteri, göznuru, hasreti, acısı, sabrı, öfkesi ve kini vardır...

Evet, bir kere daha yenildik! Ama bizim yenilgimiz öyle sıradan ve öyle basit bir yenilgi değildir! O içinde **zafer tohumları** taşıyan, bize savaşa savaşa savaşmasını, yenile yenile yenmesini öğretecek olan bir yenilgidir! Bu zafer tohumları kaçınılmaz olarak filiz sürecek, boy atacak, çiçek açacak, bizi adım adım büyük ve tarihi zaferlerin kazanılmasına doğru ilerletecektir!

Çünkü, her şeyden önce, şu anda partimizin önünde, geçmiş on yılı aşkın mücadele deneyinden gereken dersleri çıkarıp, kendisine zafer yollarını açacak **geniş bir tecrübe birikimi** vardır. Bu büyük tecrübe birikiminin ışığında, şimdi partimiz; **geçmişin ilkeli, tutarlı ve kapsamlı bir muhasebesini yapma; başarısızlık ve yenilgilerine yol açan ideolojik-siyasi-örgütsel hata, zaaf ve eksikliklerini bulma, açığa çıkarma ve kararlı biçimde kökünü kurutma; bundan aldığı güç ve azimle yaralarını ihtimamla sarma; eldeki güç ve imkanlarını dikkatle koruma, bulunduğu mevzileri tahkim edip pekiştirme; güç toplayıp biriktirme; giderek derlenip toparlanma; ve ileriye doğru güçlü bir sıçrama yaparak, sınıf mücadelesi içinde layık olduğu yeri bir an önce alma** tarihi görev ve sorumluluğuyla karşı karşıyadır.

Bu **temel ve acil** görevin bir parçası olarak, şu anda partimiz saflarında bulunan ve onun etrafında uzaklaşmayan tüm yoldaşlarımızın, sempatizanlarımızın, taraftarlarımızın yapması gereken, bu tarihi görev sorumlulukların yüzakıyla yerine getirilebilmesi doğrultusunda partiye, mümkün olan her türlü ideolojik, siyasi, örgütsel, maddi, manevi yardımda ve destekte bulunmak, ona omuz vermektir.

Kuşkusuz ki, bu tarihi görev ve sorumlulukların gereği gibi yerine getirilebilmesi doğrultusunda yayın organımız **İşçi-Köylü Kurtuluşu**'na da büyük ve önemli bir görev ve sorumluluk payı düşmektedir.

Partimizin içinde bulunduğu mevcut objektif ve subjektif iç ve dış şartlarda **İşçi-Köylü Kurtuluşu**; neler yapabilir, nasıl bir rol oynayabilir, üzerine **düşen görev ve sorumluluk payını en iyi şekilde nasıl yerine getirebilir?**

Açıktır ki bu da, içinde bulunduğumuz şartlarda, tüm parti ve çevresinin karşı karşıya bulunduğu **önemli sorunlardan** birisidir. Ve bu sorunun gereği gibi sağlıklı bir biçimde çözülebilmesi, her şeyden önce, genel olarak yayın organları, özel olarak da **İşçi-Köylü Kurtuluşu**'nun anlam ve öneminin doğru bir tarzda kavranmasına ve bilince çıkarılmasına bağlıdır.

Bilindiği gibi, gerek kadrosal, gerekse kitlesel olsun, **merkezi yayın organlarının**, proletarya partileri ve hareketleri açısından son derece hayati bir **rolü** ve **önemi** vardır. Çünkü Lenin yoldaşın da büyük bir açıklık ve çarpıcı bir üslupla belirttiği gibi, merkezi yayın organları, proletarya partileri ve hareketleri açısından yalnızca "**kollektif bir propagandacı ve kollektif bir ajitatör değil, aynı zamanda kollektif bir örgütleyicidir**"de. Yani proletarya

partilerini inşa halindeki binalara benzetirsek, bu tür yayın organları ise onlar etrafında örülen, ancak aralarında belli görev ve etkinlik alanı farklılıkları taşıyan **iskeleler** gibidir. Onlar; proletarya partileri ve hareketlerine ortak bir ruh aşılamanın; nabızlarının ortak duygular etrafında atmasını sağlamanın; onların kollektif sesini, gerek kendi saflarına gerekse hayatın her alanına yaymanın, duyurmanın; onları ortak görevler etrafında seferber etmenin ve eğitip ilerletmenin en önemli araçlarıdır.

Bu tür merkezi yayın organlarının oynayabileceği hayati rol, içinde bulunduğu mevcut şartlarda partimiz açısından çok daha büyük bir anlam ve önem kazanmaktadır.

Aslında, sınıf mücadelesinin ve komünist faaliyetin şu iki önemli ve temel gerçeğini silinmeyecek biçimde kafalarımıza kazımamız gerekmektedir:

Birincisi: Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğini doğru bir biçimde kavrayıp, onu yaratıcı bir tarzda ülkemiz devriminin somut şartlarına uyglamak; partimizin genel ideolojik, siyasi, örgütsel hattını savunup, geliştirip, derinleştirmek; partimizi ve devrimci kadroları eğitip militan bir tarzda seferber etmek; proletaryanın ve halkın ileri bilinçli kesimlerini partimiz saflarına kazanmak ve örgütlemek; ve her türden anti-ML akıma ağır ve ölümcül darbeler indirip, zaferin yolunu her türden ideolojik pislik ve engellerden temizlemek istiyor muyuz?

İstiyorsak, bunun başlıca yol ve yönteminin; **"...Marksist-Leninist temeller üzerine kurulmuş sağlam bir çekirdeğin yönettiği devrimci bir pratik ve bu pratikle bir arada yürütülen** (amansız bir —nb) **ideolojik mücadele"** (İ.Kaypakkaya, S.Yazılar, Sf: 278) olduğunu bilmemiz ve bu doğrultuda yoğun bir çaba sarfetmemiz gerekir.

İkincisi: Milyonlarca geri bilinçli emekçiyi kendi sınıf menfaatleri ve iktidarları doğrultusunda ve kendi gerçek kurtuluşları yolunda eğitmek, ilerletmek, onlara **sınıf bilinci** taşımak ve onları **devrim için en iyi şekilde seferber etmek istiyor muyuz?**

Istiyorsak, bunun başlıca yol ve yönteminin; **"sosyal hayatın her yönünü, her alanını kapsayan geniş teşhir kampanyalarıyla", "bütün siyasi gerçekler"in teşhir edilmesi** olduğunu bilmemiz ve bu doğrultuda yoğun bir çaba sarfetmemiz gerekir. (Bkz: İ.Kaypakkaya, age, Sf: 355-356)

Yani meselenin özünü: 1) Dar anlamıyla partiyi, geniş anlamıyla kitlelerin ileri bilinçli kesimlerini Marksist-Leninist ideolojik, siyasi, örgütsel ilkeler etrafında toplama ve örgütleme; 2) Geniş emekçi yığınlarına sınıf bilinci (siyasi bilinç) taşıma, onları proletarya partisi etrafında toparlama ve örgütleme gerçeği oluşturmaktadır.

Bu iki önemli görevi yerine getirmenin yol ve yöntemleri, birbirinden Çin seddiyle ayrılmamakla birlikte, elbetteki belli farklılıklar taşımaktadır. Birinci şıkta vurguladığımız görevi yerine getirmenin en önemli araçlarından birisi; **"devrimimizin çeşitli meselelerine ışık getiren, çizgimizin, politikamızın ve programımızın propagandasını yapan merkezi bir yayın organı"** (İ.Kaypakkaya, age, Sf: 5), yani merkezi bir teorik (kadro) yayın organıdır. İkinci şıkta vurguladığımız görevi yerine getirmenin en önemli araçlarından birisi ise, merkezi bir **kitle** yayın organıdır.

Bu iki tür merkezi yayın organı arasındaki en önemli biçim ve muhteva farklılığı; teorik yayın organının, Marksizm-Leninizmin ilkelerini ve parti genel çizgimizi, amansız bir ideolojik mücadele yoluyla savunma, geliştirme, derinleştirme ve propagandasını yapma; kitle yayın organının ise, Marksizm-Leninizin ilkeleri ve parti genel çizgimizin ışığında, en geniş kitlelere sınıf bilinci taşınması, onların partinin slogan ve direktifleri doğrultusunda devrimci mücadeleye seferber edilmesi doğrultusunda sürekli bir ajitasyon yürütme ve hayatın her alanını kapsayan siyasi gerçekleri teşhir kampanyalarının organizasyonu görevlerine ağırlık vermesidir.

Yalnız her halükarda da kesinlikle unutulmaması gereken bir husus vardır ki, o da, bu merkezi yayın organlarının, vurguladığımız temel görevlerini ancak teori ile pratiğin **birliği** ve **uyumu** üzerinde yükseltmeleri gerektiği somut gerçeğidir. Bu iki yön diyalektik bir birlik ve bütünlük içinde kavranmalı, şu ya da bu biçimdeki teorik faaliyetin ayakları sağlamca pratiğin toprağına basmalı, açık ve doğru bir tarzda pratik mücadeleye hizmet etmeli, sosyal pratiğin önümüze koyduğu genel ve özel, esas ve tali, kısa ve uzun vadeli, bütüne ve parçaya yönelik, iç ve dış, ulusal ve uluslararası görev sorunlara, yer ve zamana, güç ve imkanlara bağlı olarak somut çözümler aramalı ve getirmelidir. İbrahim yoldaşın da özellikle vurguladığı gibi; **"...biz, sınıf mücadelesinden kopuk entellektüel gevezeliği reddediyoruz. İdeolojik ve politik çalışma pratik mücadeleye bağlı olmalı ona hizmet etmeli ve onun yolunu aydınlatmalıdır... İdeolojik ve politik eğitimin belli bir sınırı ve sonu yoktur."** (İ.Kaypakkaya, age, Sf:331-332)

Ayrıca biz, bu iki temel merkezi yayın organı biçimi dışında, sınıf mücadelesinin ve sosyal pratiğin çok daha değişik alanlarının sorun ve ihtiyaçlarına cevap verebilecek olan başka tür ve kapsamlardaki çeşitli yayın organlarının da (örneğin sendika yayın organları, belli toplumsal tabakalara hitap eden yayın organları, gençliğe, kadınlara yönelik yayın organları, çeşitli yabancı dillerde ve ülkelerde çıkarılabilecek yayın organları, çeşitli ezilen ulus ve azınlık milliyetlere kendi ana dillerinden hitap edecek yayın organları, hatta belli bazı geçici ve özel görevleri üstlenebilecek yayın organları vs. gibi) olabileceğini ve çıkarılabileceğini elbetteki görmemezlikten gelmiyoruz ve önemlerini inkar etmiyoruz. Ama bütün bunlar her şeyden önce, yetenekli kadro, teknik güç **ve maddi imkan sorunlarının çözülebilmesiyle yakından ilişkilidir. Lakin sü**rekliliği ve kalıcılığı sağlanmış merkezi bir proletarya partisi inşası açısından, yukarda vurguladığımız iki temel merkezi yayın organının zorunlu bir ihtiyaç olma hayati önemi hiç bir şart altında es geçilemez.

Fakat gereklilik ayrı şey, bu yayın organlarının kendi hayati anlam ve önemlerine uygun bir biçim ve muhtevada çıkarılıp çıkarılamayacakları ise ayrı bir şeydir. Yani subjektif niyetle objektif gerçek, farklı farklı olgulardır. Elbette ki biz, her konuda olduğu gibi yayın organları konusunda da, ideal bir politika ve çaba bekleriz ve amacımızda bu olmalıdır. Yalnız bu yayın organlarının bize yüklediği görevleri layıkıyla yerine getirip getiremeyeceğimiz tamamen ayrı bir sorundur ve her şeyden önce içinde bulunduğumuz zaman ve mekana, objektif ve subjektif duruma, mevcut güç ve imkanlarımıza, ideolojik, siyasi, örgütsel etkinliğimiz vs. gibi bir dizi etmene bağlıdır.

Nitekim, partimizin yayın organı politikası, belli önemli eksiklikler taşımakla birlikte, bugüne kadar geçen süre içinde zaten az-çok belirginleşmiştir. İllegal merkezi parti içi kadro yayın organı olarak **Komünist**, illegal merkezi kitle yayın organı olarak da **İşçi-Köylü Kurtuluşu** çıkarılmaya, merkezi yayın organları alanındaki boşluk ve ihtiyaç bunlarla giderilmeye, doldurulmaya çalışılmıştır. Ama bunların, bugüne kadar geçen uzun süre içinde, faaliyetlerinin düzenli biçimde sürdürülebildiği, daha da önemlisi içeriklerinin gereği gibi doldurulabildiği, yayınlanmalarının kesintiye uğratılmadan devam ettirilebildiği söylenemez.Eğer bu gerçeğin aksini iddia edersek, herşeyden önce kendi kendimizi aldatmış ve kendi elimizle kendi gözümüze kül serpmiş oluruz.

Komünist'in yayınlanmasına, 1. Konferans'ın hemen sonrasında başlanmış ve bugüne kadar geçen yaklaşık altı yıllık süre içinde, düzensiz aralıklarla ancak 12 sayısı yayınlanabilmiştir.

İşçi-Köylü Kurtuluşu ise, sınırlı legal imkanların giderek bütünüyle ortadan kalkmaya başladığı 1978 sonlarından itibaren çıkarılmak istenmiş,bu doğrultuda belli hazırlıklara girişilmiş,ancak 1979 yılı ortalarına doğru, önce bildiriler, daha sonra ise merkezi bültenler şeklinde yayınlanmaya başlanmış, süreç içinde belli ölçülerde geliştirilerek, yayın faaliyeti (zaman zaman kesintilere uğramakla birlikte) bugüne kadar sürdürülmüş, sonuç olarak mevcut biçim ve içeriğine kavuşturulmuştur.

Mevcut hata, zaaf ve eksikliklerimiz, güç ve imkanlarımızla, içinde bu-

lunduğumuz dönemde, daha bir süre için **Komünist**'i düzenli aralıklarla ve kapsamlı bir içerikle gereği gibi çıkaramayacağımız açıktır. Ama, tüm zorluklara rağmen, partimizin, yaralarını sarma ve derlenip toparlanma mücedelesinin önemli bir parçası olarak, şartların elverdiği ölçülerde bu alandaki görev ve sorumluluklarını da ihmal etmeyecek, **Komünist**'in adına layık bir biçim ve kapsamda yayınını sürdürebilmesi için çaba sarfedecektir.

İşçi-Köylü Kurtuluşu ise, son birbir buçuk yıl içinde özellikle teknik açıdan önemli bir sıçrama yapmış ve azçok kapsamlı bir biçim ve içeriğe kavuşmuştur. Henüz bu alandaki hata, zaaf ve eksikliklerimiz de bütünüyle giderilmiş olmamakla birlikte, bu yine de partimiz açısından sevindirici ve ilerisi için umut verici bir olgu olarak görülmeli ve değerlendirilmelidir. Tabii ki, bu süre içinde düştüğü önemli olumsuzluklarının üzerine sünger çekilmemek kaydıyla!

Hali hazırda 60. sayıyı bulan **İşçi-Köylü Kurtuluşu**; yayın hayatına girmesinden bugüne kadar geçen süre içerisinde, güç ve imkanları ölçüsünde, kendisinin **kitle yayın organı** olma asıl fonksiyonu doğrultusunda, toplumsal hayatın çeşitli alanlarını kapsayan siyasi gerçekleri teşhir etmeye, hitap edebildiği kitlelere sınıf bilinci taşımaya çalışmıştır. Ki, adına uygun olarak onun yerine getirmesi gereken asıl görev zaten budur.

Fakat, açıktır ki, bugün içinde bulunulan mevcut şartlarda, partimiz, başta 12 Eylül şartlarında aldığı son yenilgisi olmak üzere, on yılı aşkın geçmiş mücadele deney ve tecrübesini özetleme; hata zaaf ve eksikliklerini bulup açığa çıkarma ve giderme; karşı karşıya bulunduğu çok yönlü ideolojik, siyasi, örgütsel sorunlara çözümler getirme merkezi göreviyle karşı karşıyadır.

Bu durum ister-istemez merkezi yayın organımız **İşçi-Köylü Kurtuluşu**'na da belli özel görev ve sorumluluklar yüklemektedir. Dolayısıyla onun, belli ideolojik-siyasi sorunlara daha da ağırlık vermesini zorunlu kılmaktadır.

Bu özgül ve zorunlu durumun da bir gereği olarak, bizce, tüm partimiz ve örgütlü çevresinin içinde bulunduğumuz dönemdeki en önemli görevlerinden birisi de; **İşçi-Köylü Kurtuluşu**'nu, partimizin elindeki **ileri bir mevzi, güçlü bir ajitasyon-propaganda silahı** haline getirmek; onu, özellikle derlenip toparlanmamızda, kollektif bir "propagandist, ajitatör ve örgütleyici" olarak mümkün olabildiğince iyi bir tarzda kullanmaktır. **İşçi-Köylü Kurtuluşu**'nun belli ölçülerde oynamaya çalıştığı ve çok daha ileri ve üst boyutlara ulaştırılması zorunlu olan bu hayati rol ve önemi; ister-istemez içinde bulunulan şartlarda ona, çok daha özel bir ağırlık vermemizi, onu maddi ve manevi olarak bütün güç ve imkanlarımızla desteklememizi, onu çok daha kapsamlı ve doyurucu bir içeriğe kavuşturmamızı, ihmal edilmez, küçümsenemez ve savsaklanamaz acil bir görev haline getirmektedir. Bu gerçeği **doğru** ve **açık** biçimde bilince çıkarmalı, kavramalı, ona uygun hareket etmeli ve **İşçi-Köylü Kurtuluşu**'na çok yönlü biçimde katkılarda bulunmalıyız. Ki, geçmişimizden doğru ve sağlıklı dersler çıkardığımızı ve bunları geleceğimiz için güçlü bir silah haline getirdiğimizi, her şeyden önce bu yayın organı faaliyetleri açık biçimde ortaya koymalı, dost-düşman herkese kanıtlamalıdır! **Komünist bilinç, disiplin ve sorumluluk** bunu emretmektedir!

Bu doğrultuda üzerimize düşen çok yönlü **görev** ve **sorumlulukları** anahatlarıyla şöyle sıralayabiliriz:

Birincisi; İşçi-Köylü Kurtuluşu'nun çıkarılmasında harcanan onca emeği, çabayı, yapılan maddi ve manevi katkıları, dağıtımında göğüslenen bir dizi engel ve zorlukları da daima akılda tutarak, ona mutlaka gereken merkezi önemi vermeliyiz. Onu sadece partimizin kollektif bir merkezi propagandacısı, ajitatörü değil, aynı zamada kollektif merkezi örgütleyicisi haline de getirmeliyiz. **İşçi-Köylü Kurtuluşu**'nu tüm parti organlarında, sempatizan ve ileri sempatizan birimlerinde ve tüm parti çevresi içinde mümkün olduğunca kollektif biçimde okuyup incelemeli, üzerinde canlı bir tartışma ortamı yaratmalı, onun aracılığıyla partiye ve çevresine ortak bir ruh hakim kılmalıyız. Öyle ki kimimiz Ağrı dağında uçarken, kimimiz Çukurova'da gezinmeyelim! Onun aracılığıyla önümüze çıkan görev ve sorunlara, meydana gelen gelişme ve değişmelere, hiç değilse asgari düzeyde de olsa ortak bir yaklaşım sağlamalı, üzüldüğümüz zaman hep birlikte üzülmeli, sevindiğimiz zaman ise hep birlikte sevinmeliyiz. Her şeyden önce gerek partiyi olsun, gerekse kitleleri olsun eğitmek istiyor muyuz ve bunda ciddi miyiz? Bunun için **İşçi-Köylü Kurtuluşu** gibi merkezi bir yayın organından daha önemli herhangi bir araç düşünülebilinir mi? Sosyal pratiğin gelişim seyrinin önümüze koyduğu ideolojik, siyasi, örgütsel görev sorunlara (belli hata, zaaf ve eksiklikler de taşısa, zaman zaman gecikmelere de uğrasa) cevap vermeye, tavır takınmaya, çözümler getirmeye çalışan **İşçi-Köylü Kurtuluşu üzerinde aktif ve canlı bir eğitim faaliyetinin yürütülmesi,bunun çok daha** değişik araçlarla (belli yardımcı klasiklerin okunması, tecrübe aktarımlarının yapılması, bilgi ve haber alışverişinde bulunulması vs.) desteklenmesi partiyi ve parti çevresini eğitmez mi? İlerletmez mi? Eğer **İşçi-Köylü Kurtuluşu** bu görevi önemli ölçüde yerine getiremeyecek, ona katkıda bulunamayacaksa, o zaman, onun, hem de içinde bulunulan şartlarda partimiz açısından önemli ideolojik siyasi görevler üstlenmesi gereken merkezi bir yayın organı olmasının ne anlamı ve önemi kalır ki?

İkincisi; İşçi-Köylü Kurtuluşu'nu, kollektif ya da bireysel olsun, sadece kıyısından köşesinden, bölük pörçük **şöyle bir okuyup geçmekle** yetinmemeli, onu aynı zamanda dikkatli bir tarzda okuyup incelemeli; hata, zaaf ve eksikliklerini bulup çıkarmalı, sağlıklı bir eleştiriye tabi tutmalıyız. Bunu, iş olsun ya da "dostlar pazarda görsün" kabilinde değil, ciddi olarak ve zamanında yapmalıyız. Eleştiri, düşünce ve önerilerimizi süratle yazılı hale getirerek yayın organımıza ulaştırmalı, onun hatalarından öğrenerek gelişmesine katkıda bulunmalı, doğru bir rotada ilerleyerek daha da güçlenmesine yardımcı olmalı ve onun üzerinde sürekli bir okuyucu denetimi sağlamalıyız. Açıktır ki; sosyal pratiğin önümüze koyduğu son derece karmaşık ve grift görev ve sorunlara ışık tutmak; onların çözüm yol ve yöntemlerini ortaya koymak; bunların aşılmasında parti ve çevresine azami yardımda bulunmak **İşçi-Köylü Kurtuluşu**'nun başlıca görevidir. Bu işin bir yönü ve madalyonun sadece bir yüzüdür ve asla yeterli değildir. İşin diğer yönü, madalyonun diğer yüzü ise; parti ve çevresinin , tüm okuyucularının ve kendisine gönül bağlayan herkesin **İşçi-Köylü Kurtuluşu**'na dört elle, hem de sıkı sıkıya sarılması; onun ortaya koyduğu **görüş ve düşünceleri kararlılıkla savunması; sosyal pratiğe uygulaması, böylece teori ile pratiğin birliğini sağlayarak**, onu partimizin ileri bir mevzii ve güçlü bir silahı **haline getirmesidir**. Bilinmelidir ki, **yayın organı** ve **okuyucu** diyalektik bir **bütündür**, ve okuyucusuz yayın organı, yayın organsız okuyucu düşünülemez. Bu durum yayın organının okuyucularını düşünmesini gerektirdiği kadar, **okuyucuların** da yayın organını düşünmelerini gerektirmektedir. Sayısız yoldaşımız, yayın organımızı yeterince beğenmediklerini, onu bir çok açılardan yetersiz, yavan gördüklerini ve doyurucu bulmadıklarını, önemli hata, zaaf ve eksiklikler taşımaya devam ettiğini vs., her yeni çıkan sayıyı ellerine aldıklarında yüzlerini ekşiterek sürekli olarak vurguluyorlar ve bu ruh hallerini de hastalık gibi etraflarına yayıyorlar. Kuşkusuz ki, bu bir yönüyle olumludur ve gözü kapalı serçe yakalamaya çalışmaktan (yani İKK'yı gözü kapalı okumaktan) çok daha iyidir. Ancak bu yoldaşlarımız ayaküzeri yaptıkları bu ulu-orta eleştirilerini bize ulaştırmaya, eleştirdikleri olumsuzlukların giderilmesine yardımcı olmaya vs. sıra gelince, her ne hikmetse görev ve sorumluluklarına yan çiziyor, onları es geçiyorlar. Yani liberalizme düşüyorlar. Bu bariz bir tutarsızlıktır. Kısacası sadece yayın organını belli hata, zaaf ve eksikliklerinden ötürü eleştirmek yetmez (elbetteki bu en iyi şekilde yapılmaya çalışılmalıdır); aynı zamanda bu hata, zaaf ve eksikliklerin giderilmesinde **herkesin üzerine düşeni yapması** gerekir.

Üçüncüsü; dahası sadece İşçi-

Köylü Kurtuluşu'nu eleştirici bir gözle okuyup, inceleyip, onun hata, zaaf ve eksikliklerini bulup açığa çıkarmak ve ortaya koymakla yetinmemeli; bunun da ötesinde ona somut katkılar yapmalı, onu daha da zenginleştirmeli ve geliştirmeliyiz. Yukarda yayın organımızın önemli bir fonksiyonunun da; toplumsal hayatın her alanını kapsayan siyasi gerçeklerin teşhiri ve bu teşhire hizmet edecek kampanyaların düzenlenerek kitlelelere bilinç götürmek olduğunu özellikle vurguladık. Soruyoruz şimdi; okuyucuların hayatın her alanını kapsayan katkıları; tecrübe ve bilgilerini özetleyen, somut gerçekleri, sınıf mücadelesinin büründüğü çeşitli biçimleri, belli tarihi, iktisadi, sosyal araştırma ve incelemeleri vs. kapsayan sayısız yazıları; mektupları, makaleleri, araştırma-incelemeleri, röportajları, şiirleri, resimleri, karikatürleri, belgeleri, haberleri dökümanları... gelmediği ya da ulaştırılmadığı sürece **İşçi-Köylü Kurtuluşu**'nun üzerine düşen bu önemli görevi gereği gibi yerine getirebilmesi mümkün müdür? Eğer yayın organı bir ağaçsa; onun köklerinin sıkı sıkıya tutunduğu ve gıdasını aldığı toprak da okuyucularıdır. Çorak toprağın bağrında gür ve yemyeşil bir ağaç yükselebilir mi? Elbetteki hayır! Bu gerçeği çok iyi biçimde ve derinden kavramalı, İşçi-Köylü Kurtuluşu'nun gelişip dal-budak salmasına, çiçek açıp meyveler vermesine azami derecede katkılarda bulunmalıyız. Yani onun toprağını kurutmamalı; hayatın her alanını yansıtan, ülkemizin somut gerçeklerini dile getiren, tecrübe ve bilgilerimizi özetleyen yazılarımızla, haberlerimizle, belge ve dökümanlarımızla sürekli olarak beslemeli, **desteklemeliyiz**. Bilindiği gibi **İşçi-Köylü Kurtuluşu**'nun ne bir "**Anadolu Ajansı**", ne de bir "**BBC**"si var! **Onun birinci derecede güvendiği ve dayandığı** "AA"sı ve "BBC"si partimiz, çevresi ve tüm okuyucularıdır, onlar olmak zorundadır! Yayın organı demek, **haber** ve **yazı** demektir! O halde durmadan haber ve yazı göndermeliyiz! **Fabrikalarda**, köylerde, işçi ve gecekondu mahallelerinde neler olup bittiğini; faşist zulüm ve terörün hangi boyutlarda sürdüğünü ve hangi biçimlere büründüğünü; işçiler, köylüler ve tüm emekçi halkımız üzerindeki baskı ve sömürünün nasıl katmerleştiğini; hakim sınıfların, onların temsilci ve sözcülerinin, faşist devlet güçlerinin, kısacası her renk ve soydan **karşı-devrimci** şebekelerin nerede ve nasıl dolaplar çevirdiklerini; halka ve devrimci güçlere ne tür zarar ve kayıplar verdirdikleri, ya da kendilerinin ne tür zarar ve kayıplara uğratıldıklarını; dahası her türden modern revizyonist karşı-devrimcilerin, troçkistlerin, sahte reformistlerin ve halk güçleri saflarında gördüğümüz çeşitli reformist, revizonist, sağ ve "sol" oportünist küçük ve orta burjuva teşkilatların ne tür manevralar yaptıklarını; halka, devrime, proletaryaya ve partimize nasıl zararlar verdiklerini vs. vs... sıcağı sıcağına yayın organımıza **ulaştırmalıyız**! Onu halkımızın bilinçli bir kürsüsü haline getirmeliyiz!

Dördüncüsü; bir yayın organı ne derece geniş bir **okuyucu kitlesine** ulaştırılır, ne derece geniş bir okuyucu kitlesince benimsenir ve desteklenirse; hedef ve amaçlarına o derece ulaşmış ve o derece başarı sağlamış olur. Bu önemli görevi, elbetteki yayın organı **kendi kendisine** yerine getiremez! Çünkü sonuç itibariyle o, sadece cansız bir **araç**, belli sayfadaki bir kağıt parçasıdır! Onu canlandırıp ete-kemiğe büründürecek olan, kendisine yürek bağlayan, savunup destekleyen okuyucuları, özellikle de ileri bilinçli okuyucularıdır. O halde **İşçi-Köylü Kurtuluşu**'nu; en geniş kesimlere; partinin ve parti çevresinin tüm organ, birim ve ilişkilerine; tüm kitle bağlarına; dahası kitlelerin diğer ileri bilinçli kesimlerine, diğer siyasetlerin taban ve kadrolarına; kısacası elimizin ulaştığı her yana, güç ve imkanlarımızı en iyi şekilde kullanarak ulaştırmaya, en geniş okuyucu kitlesine sesimizi duyurmaya, onların desteğini almaya ve yayın organımıza kanalize etmeye çalışmalıyız. Bu görevi ne kadar iyi ve tam yerine getirebilirsek, inşa halindeki binamızın çevresine o denli sağlam, dayanıklı ve yıkılmaz bir **iskele** kurmuş oluruz! Bu görevin gereği gibi yerine getirilmesi, her şeyden önce şu iki noktanın özellikle gözönünde bulundurulması gerekir: 1) Yayın organımızın mümkün olan her alana **mümkün olan en kısa süre zarfında** ulaştırılması, yani süratli bir biçimde dağıtımının sağlanması. Açıktır ki, zamanında ve sıcağı sıcağına okuyucusunun eline geçmeyen bir yayın organının,bayat ekmekten ya da ekşi ayrandan pek bir farkı kalmaz ve eline alan herkesin yüzünü buruşturmasına neden olur! 2) Bunun için mümkün olduğu kadar **bilinçli** ve **örgütlü** sürekliliği ve kalıcılığı sağlanmış insiyatifli, esnek, hareketli ve canlı bir **dağıtım ağının** oluşturulması. Bu önemli bir etkendir ve yürüteceğimiz **bilinçli bir yayın organı politikasına** doğrudan bağlıdır. Böyle bir **dağıtım ağını** hala gereği gibi yaratabilmiş olduğumuzu kesinlikle söyleyemeyiz. Ama bu bundan sonra bu görevi dört elle sarılmamızı asla engellemez. Soruna iki yönden; yani hem tavandan hem tabandan, hem alttan hem de üstten bakılmalıdır. Bu her iki yönün ortak bakış açısı bize doğruyu gösterecektir. Kısacası bu konuda hem **merkezi önderlik ve teşkilatlara** hem de **yerel birim ve teşkilatlara** önemli görev ve sorumluluklar düşmektedir. Merkezi önderlik ve teşkilatlar; yayın organını mümkün olan en kısa zaman içinde mümkün olan en uzak köşeye kadar ulaştırabilme **hedef** ve **amacıyla**; yerel birim ve teşkilatlar ise, yayın organının mümkün olan en kısa süre içinde kendi alanlarına ulaştırılmasını ve en geniş şekilde dağıtılmasını sağlama **hedef** ve **amacıyla** hareket etmelidirler. Eğer bu her iki kesim kendi görev ve sorumluluklarının bilinciyle hareket ederlerse, o zaman aradaki bağlantıların süratle kurulabilmesinde fazla bir zorluk çekilmez! Ama her iki kesim de, üzerlerine düşen görev ve sorumluluklarının **başkaları tarafından** yerine getirilmesini bekler ve bu arada yangelip yatarsa, elbetteki işler yürümez ve giderek çorbaya döner!

Beşincisi; bir yayın organının, hele hele **İşçi-Köylü Kurtuluşu** gibi merkezi bir illegal yayın organının, içinde bulunulan zor şartlarda çıkarılabilmesi, pek öyle kolay bir iş değildir. Bu, bir dizi teknik hazırlık ve zorlukların dışında, önemli bir maddi külfeti de birlikte getirmektedir. Bu önemli maddi külfeti, içinde bulunduğu zor çalışma şartlarında nerdeyse bütünüyla partinin omuzlarına yıkmak, düpedüz partiye yapılmış bir haksızlık olur. Evet, **İşçi-Köylü Kurtuluşu** tüm partinin ve çevresinin merkezi bir aracı ve önemli bir ihtiyacıdır. Ama sınıf mücadelesinin tek ihtiyaç ve aracı değildir. Bunun yanı sıra çok daha önemli ihtiyaç ve görevlerimiz vardır. Ve bu, eğer devrimci mücadeleyi yayın faaliyetinden ibaret görmüyorsak, son derece doğal bir şeydir. Açıktır ki, partimiz hiç bir zaman **İşçi-Köylü Kurtuluşu** gibi bir yayın organının, ya da çok daha başka yayın organlarının önemli rollerini asla inkar etmemiştir, etmiyor da! Ancak partimizin içinde bulunduğu zor durum, sınırlı güç ve imkanları gözönüne getirildiğinde, **İşçi-Köylü Kurtuluşu**'na okuyucuların yapacağı maddi katkıların önemi ve rolü kendiliğinden anlaşılır. O halde bu konudaki görevlerimizi de asla ihmal etmemeli ve mutlaka yerine getirmeliyiz! Bu doğrultuda, hem yayın organı paralarını mümkün olan en kısa süre içinde yerine ulaştırmalıyız; hem de tüm okuyucuların maddi destek ve yardımlarını sağlamalıyız. Dahası hayatın her alanında **İşçi-Köylü Kurtuluşu**'nu destekleme ve güçlendirme kampanyaları düzenleyip örgütlemeliyiz. Bizce bu son derece önemli bir noktadır. Çünkü, **İşçi-Köylü Kurtuluşu**'nun yayınını, en zor ve sıkı şartlar altında dahi kalıcı ve sürekli kılabilmesi, her şeyden önce önemli derecede bu şartın yerine getirilebilmesine bağlıdır. Bu alanda öylesine profesyönelce bir mekanizma yaratabilmeliyiz ki, ne olursa olsun **İşçi-Köylü Kurtuluşu** yine de ayakta kalabilme ve yayınını sürdürebilme başarısı göstermelidir! Açıktır ki, aldığımız ağır yenilgi içinde, bu şartı gereği gibi yerine getirememizin önemli bir payı vardır!

Altıncası; **İşçi-Köylü Kurtuluşu**'nun gerek **yayın**, gerek **dağıtım**, gerek **eğitim**, gerekse **destekleme** faaliyetlerini, mümkün olduğunca detaylı ve çok yönlü bir **iş bölümü** üzerine temellendirmeye çalışmalıyız ve bunu sürekli olarak geliştirmeliyiz. Açıktır ki bu iş-bölümü gelişi güzel, baştan savma ve

Devamı Syf: 26'da

İşçi-Köylü Kurtuluşu'nun Diyalektik Gelişimi Üzerine Zorunlu Olarak Söylenmesi Gereken Bir Kaç Söz!

Partimiz TKP/ML'nin illegal merkezi yayın organı olan **İşçi-Köylü Kurtuluşu**, 1979 yılı başlarında yayın hayatına girdi.

Maraş katliamı sivil faşist provakasyonunun hemen akabinde, dönemin CHP—"Bağımsızlar" koalisyon hükümetince ilan edilen 26 Aralık 1978 bölgesel sıkıyönetiminin kapıyı araladığı yeni dönem ve bu dönemle birlikte giderek ağırlaşan ve zorlaşan çalışma şartları, dahası mevcut sınırlı legal yayın çıkarma imkanlarının süratle ortadan kalkacağı ihtimali, Partimizi isteristemez kalıcılığı ve sürekliliği sağlanmış illegal bir merkezi yayın organının temellerini atmaya ve bu doğrultuda gereken hazırlıklara süratle girmeye zorladı.

Bu zorunlu çaba, her şeyden önce, legal devrimciliğin ve son derece sınırlı legal imkanlara bel bağlama ahmaklığının panzehiri olan ve Partimizin demokratik halk devrimi stratejik çizgisinin omurgasını oluşturan onbir ilkenin, en önemlisi de "illegal faaliyet esas, legal faaliyet talidir" ilkesinin doğal gereğiydi. Nitekim, çok geçmeden bastıran 12 Eylül açık faşizmi, diğer kısmi legal imkanların yanı sıra legal yayın çıkarabilme imkanlarını da, adeta bıçakla keser gibi kesip atmış; tüm yurtsever-devrimci-demokrat basınla birlikte, zaten sınırlı boyut ve imkanlara sahip bulunan komünist basın-yayını da sümgülerin gölgesinde susturmuş, onları yeraltına inmeye zorlamıştır. Bu durum, ülkemiz komünist hareketi açısından, İKK gibi illegal merkezi bir yayın organının taşıdığı anlam ve önemi daha da arttırmış ve onu adeta ekmek gibi, su gibi vazgeçilmez bir ihtiyaç haline getirmiştir.

Aslında Partimiz, daha kuruluş döneminden başlamak üzere, sürekliliği ve kalıcılığı sağlanmış merkezi bir yayın organının, kendisinin gelişip güçlenmesi açısından taşıdığı hayati önemin, en genel hatlarıyla da olsa, bilincinde olmuştur. Nitekim İ. Kaypakkaya yoldaşın gerek Partimiz kurulmadan önceki mücadelesi, gerekse 12 Mart faşizminin ağır baskı şartlarına rağmen, merkezi illegal bir yayın organının zaman geçirilmeksizin çıkarılması doğrultusundaki hazırlıklara derhal başlanması üzerine Partiye verdiği talimat, bu gerçeğin en açık kanıtıdır.

Ancak; gerek İ. Kaypakkaya gibi bir bilinç öğesinden ve komünist kurucu önderden yoksun kalarak adeta beyninden vurulması; gerek daha kuruluş aşamasından başlamak üzere içten ve dıştan maruz kaldığı yoğun saldırılar; gerek saflarında peş peşe ortaya çıkan muhtelif hizip hareketlerinin açtığı tahribat ve yaralar; gerek kuruluşundan hemen sonra aldığı birinci ve 12 Eylül açık faşizmi döneminde aldığı ikinci ağır yenilgilerin yol açtığı büyük potansiyel kayıpları; gerek bu yenilgilerine yol açan çeşitli ideolojik-siyasi-örgütsel hata, zaaf ve eksiklikler; gerekse amatörlük ve çocukluk döneminin izlerini henüz yeterince üzerinden atamamış olması sonucu; Partimizin kuruluşundan bu yana 12 yılı aşkın bir süre geçmesine rağmen, adına yakışır bir biçim ve muhtevadaki merkezi bir yayın organına henüz gereği gibi kavuşmuş olduğunu söyleyemeyiz. Kuşkusuz ki bu gerçek, önemli ölçüde mevcut merkezi yayın organımız İKK için de geçerlidir. Bu olguyu görmek ve altını çizmek zorundayız. Aksi taktirde, ne geçmiş tecrübelerimizden gereken dersleri çıkarabilir, ne mevcut eksikliklerimizi çok yönlü biçimde görebilir, ne de onları adımıza yakışır biçimde giderip İKK'yı sosyal pratik içindeki çok daha ileri mevzilere sıçratabiliriz.

Doğrunun en önemli ölçütü sosyal pratiktir. Partimizin merkezi yayın organı İKK'nın objektif, bilimsel ve diyalektik bir değerlendirmesini yapabilmek için de, onun sosyal pratik içindeki gelişim seyrine ve oynadığı role, zaman ve mekan faktörünün hayati önemini gözardı etmeden, bakmak gerekir.

İKK'nın yayın hayatına başlamasından bu yana nerdeyse altı yıla yakın bir süre geçmiştir. Bu süre içinde, faaliyeti zaman zaman kesintilere uğrayan İKK, son olarak 60. sayıyı bulmuştur. Partimizin, İKK'nın yayına başladığı 1979 başlarından bu yana karşı karşıya bulunduğu zor şartlar, içten ve dıştan uğradığı saldırılar ve aldığı ikinci yenilgi yıllarının bir dizi olumsuzlukları hesaba katıldığında, bu hiç de küçümsenecek bir başarı sayılmaz.

Aslında, Partimizin merkezi bir yayın organının biçim ve muhtevası konusundaki kavrayışı, başlangıçta oldukça sığ ve yüzeysel olmuştur ve hala da bunu gereği gibi aşmış olduğumuzu söyleyemeyiz. Nitekim İKK; önceleri bölgesel bildirilerin ortak başlığı olarak kullanılmış; akabinde merkezi bildirilerin başlığı haline getirilmiş; giderek çeşitli teşhir bildirilerinin ve kısa parti haberlerinin yer aldığı dört teksir sayfalık merkezi bültenler şeklini almış; son bir-iki yıl içinde ise gerek teknik açıdan, gerekse biçim ve muhteva açısından önemli bir gelişme göstermiş, sayfa adeti hızla çoğalmış, teorik ve kitle yayın organlarının ortak özelliklerini bütünleştiren bir görünüme bürünmüştür.

Kuşkusuz ki sadece "yayın organı" çıkarmış olmak için yayın organı çıkarılamaz. Önemli olan o yayın organının sosyal pratik içinde üzerine düşen rolü oynayıp oynayamadığı, görevlerini yerine getirip getiremediğidir. Bu açıdan yaklaştığımızda, İKK'nın geçmiş mirasını bir kalem darbesiyle silip atmanın ve onu bütünüyle olumsuz ilan etmenin; bırakalım İKK'ya geçmiş onca alınteri ve göznuruna nankörlük etmeyi, her şeyden önce inkarcı ve anti-diyalektik bir eğilim olacağı tartışma götürmez bir gerçektir. Böylesine inkarcı ve anti-diyalektik bakış açısı; hem olguları olumlu ve olumsuz yönleriyle, eksik ve hatalarıyla bir bütün olarak zaman ve mekana bağlı olarak tahlil edip onlardan gereken dersleri sağlıklı biçimde çıkarmamızı; hem de geçmişimizi geleceğimiz için güçlü bir silah haline getirmemizi engeller, bizi ka

çınılmaz olarak subjektivizme ve idealizme sürükler.

Evet, bugüne kadar geçen süre içinde önemli eksikliklerimiz oldu. Affedilmesi kolay kolay mümkün olmayan hata ve yanlışlar yaptık. Bunların bir çoğu, yurtdışı hizibi gibi azılı menşevik parti tasfiyecilerince "mal bulmuş mağribiler" gibi gözümüze sokulmaya çalışıldı. Sosyal pratik içinde üzerimize düşen hayati rolü, adımıza yakışır biçimde yerine getiremedik. Dahası "ateş" gibi "düştüğümüz yeri yakmanın" ötesinde, yıllarca meydanı düzinelerce anti/ML yayın organlarına boş bıraktık. Ve bütün bunlar da herkesten çok yine bize zarar verdi.

Elbetteki bütün bunların objektif/subjektif nedenleri vardır ve bunların irdelenmesi geniş kapsamlı ve çok yönlü bir görevdir. Partimiz, ideolojik düşmanlarımızın hata ve eksikliklerimizi bize karşı kullanabilecekleri gerçeğinden asla korkmayarak, geçmişiyle ilgili diğer bir çok görevin yanısıra,İKK faaliyetlerinin geçmişini de, bilimsel ve diyalektik bir tahlil ve eleştiriye tabi tutacak, bu alandaki hata, zaaf ve eksikliklerinin ilkeli ve tutarlı bir özeleştirisini önümüzdeki dönem içinde kamuoyuna verecektir.

Burada şimdilik sadece şu diyalektik gerçeği vurgulamakla yetiniyoruz: Mao Zedung yoldaşın da belirttiği gibi; "Yeni şeyler daima güçlüklerle karşılaşır, ve gelişirken, inişleri çıkışları olur." Kısacası doğadaki ve toplumdaki her şey gibi, düşüncelerin kağıt üzerine dökülmelerinin ifadesi olan yayın organları da diyalektik bir gelişim seyri izler; basitten karmaşığa, yüzeyselden derine, daha alt biçim ve muhtevalardan daha üst biçim ve muhtevalara doğru, düşe kalka ilerleyerek, önemli sıçrayışlar ve zik-zaklar göstererek gelişip güçlenirler. Bu diyalektik gerçek aynen İKK'nın bugüne kadarki gelişim seyri için de geçerlidir. Hayatın bu diyalektiğini kavramadığımız sürece, her şey gibi, İKK'nın bu diyalektik gelişimini de doğru bir şekilde kavramamız ve sosyal pratiğin gelişim seyri içindeki yerine doğru bir tarzda oturtmamız asla mümkün olamaz.

Başka bir deyişle, gerçek bir komünist yayın organı da gökten zembille inmez ve hiç hatasız biçimde "dört dörtlük bir mükemmeliyetle" doğup gelişmez. Bu anlamda mücadele varoldukca eksikliklerin olması, zaaflara düşülmesi, hatalar işlenmesi kaçınılmazdır. Önemli olan bunların asgariye indirilmesi, süratle giderilmesi ve gereken derslerin çıkarılarak bir daha aynı durumlara düşülmemesidir. Açıktır ki, mevcut eksikliklerimizin giderilmesi, hatalarımızın düzeltilmesi belli bir süreci alacaktır. Yine açıktır ki, bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da belli hata ve eksikliklerimiz olacaktır. Ancak, hata ve kusurlarımıza "erdem" olarak bakmadığımız sürece, bunlar asla bizi korkutmamalıdır. Çünkü eleştiri-özeleştiri gibi güçlü bir silaha sahibiz ve İKK bu güçlü silaha bundan sonra çok daha sıkı, ilkeli ve tutarlı biçimde sarılmayı, gelişip güçlenmesinin en önemli koşullarından birisi olarak görmektedir.

Açıktırki geçmiş deney ve tecrübelerimizden çıkardığımız bu derslerin ışığında, yayın organımız İKK'yı; önümüzdeki dönem içerisinde daha üst ve derin bir muhtevaya büründürmemiz gerekmektedir. Bu ileriye dönük önemli ve sevindirici bir gelişme olmakla birlikte, tek başına yeterli görülemez. İKK'nın kendisini sürekli olarak geliştirmesi; bu gelişimini daha ileri ve üst boyutlara vardırması; Partimizin sosyal pratik içindeki güçlü bir mevzii ve silahı haline gelebilmesi; partimizin aldığı ağır yaralarını sarması ve yeniden derlenip toparlanması doğrultusunda üzerine düşen kollektif örgütleyici, ajitatör ve propagandist fonksiyonunu mümkün olan en iyi şekilde oynayabilmesi için, tüm parti ve çevresinin destek ve katkısı tayin edici bir rol oynayacaktır.

Açıktır ki, partinin ve tüm örgütlü çevresinin bu merkezi ve önemli görevin bilincine, daha derin ve çok yönlü biçimde vardırılması gerekmektedir ve bundan da yine en önemli sorumluluk payı İKK'ya düşmektedir. İKK'nın, bu sayısının ağırlıklı biçimde yayın organı sorununun irdelenmesine ayırması da, işte bu sorumluluk payının gereğidir.

Dahası, İKK'yı, önümüzdeki dönem içinde zor, zor olduğu kadarda şerefli bir dizi önemli görevler beklemektedir. İKK; ülkemiz komünist ve devrimci harekitinin içinde yaşamakta olduğu yenilgi yıllarının ve zor devrimcilik döneminin geçmişten çıkarılan doğru ve ilkeli derslerin ışığında; gerek Partimiz ve çevresinin, gerek genelde devrimci kadroların ve kitlelerin ileri bilinçli kesimlerinin eğitilip ilerletilmesi; gerekse geniş halk yığınlarına sınıf bilincinin taşınması doğrultusunda iyi bir okul haline getirilebilmesi için, elinden gelen azami gayreti sarfetmek zorundadır. Gerçektende; yılgınlığın, teslimiyetin, dönekliğin ve ihanetin kol gezdiği; bir dizi inkarcı, sağcı, revizyonist eğilim, düşünce ve hastalıkların yeşerip boyatmak için elverişli bir zemin bulduğu; gerek devrim/karşı-devrim, gerekse Marksist-Leninist Hareketle düzinelerce anti/ML akım arasındaki belirgin sınırların epeyce bulandırıldığı ve bir dizi hayati ve önemli ilkenin epeyce karartıldığı mevcut ayrışma ve saflaşma ortamı; devrimle/karşı-devrim ve komünist hareketle halk saflarındaki tüm diğer "ML", "komünist", "sosyalist" maskeli güçler arasına çekilmesi gereken iki önemli ve hayati ayırım çizgisini olabildiğince netleştirme görevini bütün aciliyetiyle İKK'nın önüne koymaktadır.

Bu zor, fakat yüce görevin adımızı layık şekilde, imkanlarımız ölçüsünde ve süreç içinde mümkün olabildiğince en iyi şekilde yerine getirilebilmesi, her şeyden önce şu iki temel şartı gerekli kılmaktadır:

Birincisi: Tüm Partimiz ve çevresinin; İKK'nın, ülkemiz komünist ve devrimci hareketi açısından taşıdığı hayati önemin, merkezi rolün, kollektif bir ajitatör, propagandist ve örgütleyici olma fonksiyonunun bilincine varması; İKK'ya sıkı sıkıya sarılması; İKK'yı her yönden destekleyip güçlendirmesi; en zor şartlarda dahi kalıcılığını ve sürekliliğini sağlaması; İKK'yı, Partimizin, aldığı ağır yaraları sarma ve yeniden derlenip toparlanma şanlı mücadelesindeki ve sosyal pratik içindeki güçlü bir mevzii ve silahı haline getirmesi...

İkincisi: İKK'nın, artık kendisine bir çeki-düzen vermesi; hata, zaaf ve eksikliklerini süratle gidermesi; hayatın peşinden koşuşturma tavrını terkederek hayata yetişmesi, hatta onun bir adım önüne geçmesi; günübirlik, dağınık ve sistemsiz çalışma eğilim ve hastalıklarına kesinlikle son vererek, faaliyetlerini belli bir plan-program ve perspektife kavuşturması; "dört bir yana yumruk sallama" yerine, daha derli toplu yayın yapmaya ve vurduğu yerden ses çıkarmaya çalışması; sınıf mücadelesinin gelişim seyrinin gerek Partimiz, gerekse devrimci hareket önüne koyduğu ideolojik/siyasi/örgütsel sorunların çözümüne, kendi sınır ve imkanlarının elverdiği ölçülerde ışık tutmaya, teorik ilkeleri derinleştirmeye ve mevcut eksiklikleri gidermeye çalışması; kısacası, hem biçim, hem de içerik açısından kendisini, her eline alanın doymak bilmez bir açlıkla üzerine eğileceği bir yeterliliğe, canlılığa ve çekiciliğe kavuşturması...

Eğer bu iki temel şartı, asgari düzeyde de olsa yerine getirebilirsek, mevcut ülke ve dünya şartlarında son derece önemli ve hayati bir rol oynayabilecek, tüm partizanlarımızın, savaşçılarımızın, sempatizanlarımızın, taraftarlarımızın ve kendisine gönül bağlayan herkesin haklı olarak gurur duyabileceği güçlü ve vurduğu yerden ses çıkarır bir İKK'yı yaratmamız, adını Türkiye ve dünya devrim tarihine altın harflerle kazımamız içten bile değildir!

O halde haydin hep birlikte görev başına !

Enternasyonal Proletaryanın Sınıf Bilinçli Hareketi Yeni ISKRA'lar Yaratmak Zorundadır!

RSDİP'in, Lenin'in mimarlığında, bütün Rusya çapında çıkardığı ilk illegal Markssit gazete olan ISKRA (Kıvılcım)'nın birinci sayısı, "Kıvılcım bir yangın tutuşturacaktır !" alt başlığıyla, Aralık 1900'de Leipzig'de yayınlandı.

O günden bu yana tam 84 yıl, yani aşağı yukarı bir asra yakın zaman geçti ve bu uzun süre içinde dünya tarihi son derece önemli ve büyük gelişme ve değişmelere tanık oldu.

Ama şöyle bir dönülüp geriye, yani dünya devrim tarihinin geçmişine bakıldığında, bu önemli ve büyük gelişme ve değişmeler içinde ISKRA adının altın harflerle yazılı olduğu rahatlıkla görülebilir.

Gerçekten de ISKRA, şanlı ve yüce Bolşevik Partisi'nin temellerini atıp, kısa zamanda tüm Rusya bozkırını tutuşturacak ateşi alevlendirmekle kalmamış, aynı zamanda dünya tarihinin gidişatını temelden değiştirecek 1917 Büyük Ekim Devrimi'nin ön hazırlıklarının da önemli bir kilometre taşını oluşturmuştur.

Açıktırki O bu tarihi fonksiyonunu; Marksist ilkeleri en kararlı biçimde savunma; onları, değişen şartlara ve ortaya çıkan yeni durumlara bağlı olarak, amansız bir ideolojik mücadele içinde yaratıcı bir tarzda geliştirip derinleştirme; başta proletarya olmak üzere geniş emekçi yığınlara sınıf bilinci taşıma, onların bilinç ve örgütlenme düzeylerini sürekli olarak yükseltme görevlerine sıkı sıkıya sarılarak yerine getirmiştir. Ki, ISKRA'yı ISKRA yapan başlıca özellikler de işte bunlardır.

ISKRA'nın anlam ve önemini daha iyi vurgulamak için ortaya koymamız gereken şu düşünce, asla bir abartma sayılmamalıdır: Eğer, Marksizmin teorik zafer kazandığı ve Marksizmin düşmanlarını zorunlu olarak "Marksizm kılığına bürünmeye" zorladığı 1871 sonrası "barışçı" dönemi içinde gelişip güçlenen bir dizi komünist parti ve örgütten, Bolşevik Partisi dışında hemen hemen hiç birisi, emperyalizm dönemiyle birlikte yükselen amansız sınıf mücadelesi fırtınalarına göğüs gerememeyerek, sonuçta emperyalist burjuvazi ve uşaklarının acınacak zavallı uyduları haline gelmişlerse, hiç kuşkusuz ki bunda, onların ISKRA türü yayın organları yaratamamalarının büyük rolü olmuştur.

ISKRA'nın mimarı Lenin'dir. Dünya proletaryası ve ezilen halklarının yüce öğretmeni ve önderi V.İ.Lenin,sadık ve kararlı bir savunucusu olduğu Marksist öğretiyi,sınıf mücadelesinin gerek ulusal,gerekse uluslararası planda enternasyonal proletaryanın sınıf bilinçli hareketi önüne koyduğu yeni ve değişen şartlara yaratıcı bir tarzda uygulayarak, bir çok konuda olduğu gibi yayın organları konusunda da onu alabildiğine geliştirip derinleştirdi, adeta ete kemiğe büründürdü. Bizzat kendi somut pratiğiyle, ISKRA gibi gerçek komünist yayın organlarının komünist partiler açısından taşıdığı hayati anlam ve önemi, en iyi şekilde bilince çıkardı. O, bu yayın organlarını inşa edilmekte olan bina etrafındaki usta iskelesine benzeterek, onların kollektif bir "ajitatör, propagandist ve örgütleyici" olma özelliklerini sürekli olarak vurguladı. Bu herşeyden önce, onun "devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz" sözlerinde anlamını bulan ve hareketin kendiliğindenci kabarışları önünde secdeye kapanan her türden ekonomist ve maceracı eğilim ve sapmaların panzehiri olarak gördüğü devrimci teoriye daima gereken önemi veren ilkeli Marksist anlayışının doğrudan sonucudur.

Kuşkusuz ki, Lenin'in 1900'lerde Rusya bozkırında çaktığı kıvılcım, daha bir dizi yeni yeni ülkelerde sayısız kıvılcımların çakılması doğrultusunda büyük bir çığır açtı. Uluslararası Komünist Hareket, Lenin'in açtığı yoldan ilerleyerek, bugüne kadar geçen uzun bir süre içinde; elde edilen büyük kazanımların, biriken deney ve tecrübelerin, giderek artan teknik imkanların da yardımıyla birçok daha ileri ve güçlü kıvılcımlar yarattı.

Ancak tartışma götürmez bir gerçektir ki, dünya tarihinin hep dümdüz gitmeyip arada bir geriye doğru devasa zik-zaklar çizen diyalektik gelişim seyrinin de bariz biçimde ortaya koyduğu gibi, uluslararası gericilik bugün gelinen noktada bütün bu kıvılcımları peş peşe söndürebilme başarısı göstermiş ve enternasyonal proletaryanın sınıf bilinçli hareketini çağımız içindeki en zayıf ve cılız anını yaşamaya sürükleyerek, yeni ve çok daha güçlü kıvılcımlar çakma tarihi görev ve sorumluluğuyla karşı karşıya bırakmıştır.

Bugün mevcut uluslararası siyasi arenaya şöyle bir baktığımızda, enternasyonal proletaryanın, uzun onyıllar boyu kanı-canı pahasına yürüttüğü amansız ve zorlu mücadeleler sonucu elde ettiği kazanımlarının hemen hemen tümünü yeniden kaybettiğini rahatlıkla görebiliriz.

Peki uluslararası gericilik bu geçici, ama büyük başarıyı nasıl kazanmıştır ?

Elbetteki her şeyden önce, her zamankinden daha da çok "Marksizm" kılığına bürünerek ! Marksist ilkeleri çok daha ince, örtülü ve modern tarzda revize ederek ! Yani elde "kızıl bay-

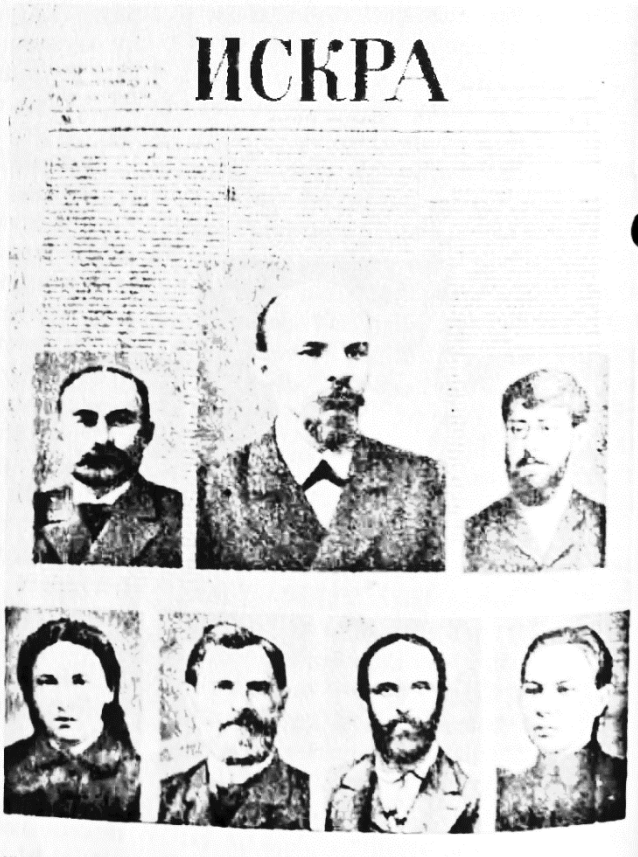

'ISKRA'nın 1900 yılı Aralığında Leipzig'de yayınlanan ilk sayısının küpürü ve ISKRA yazı kurulu: Plehanov, Lenin, Martov, Zasulic, Akselrod, Potresov ve Kurupskaya.

rak" Marksizme saldırarak !

Açıktır ki, Uluslararası Komünist Hareketin sınıf bilinçli mücadelesinde büyük bir maddi güce dönüşerek, enternasyonal proletarya ve ezilen halkların gerçek kurtuluş yoluna ışık tutan Marksist-Leninist öğreti, bugüne kadar geçen bir buçuk asrı aşan diyalektik gelişim seyri içinde, dıştan dolaylı ve dolaysız yoğun saldırılara, içten ise sayısız ihanetlere uğramasına rağmen, yenilmez ve bilimsel bir öğreti olma özelliğini daima korumuş ve halen üzerine sürülen lekelerin kazınıp temizlenerek, yeniden dünyayı titreten büyük bir maddi güce dönüştürülme tarihi ve yüce görevinin bütün azametiyle omuzlanmasını beklemektedir. Bu tarihi ve yüce görevi layıkıyla yerine getirmesi gerekenler de, hiç kuşkusuz ki herkesten önce, şu ana kadar ayakta kalabilme başarısı gösterebilen dünyanın çeşitli ülkelerindeki istisnai Marksist-Leninist nüveler ve onların en başta gelenlerinden birisi durumundaki şanlı Partimiz TKP/ML olmalıdır !

Evet, bugün, gerek dünya genelinde, gerekse tek tek bir dizi ülkede, "Marksizm-Leninizm" kılığına bürünmüş sayısız küçük-burjuva, orta-burjuva ve özellikle de karşı-devrimci büyük burjuva akım, siyaset sahnesinde alabildiğine kol gezmekte, boy göstermekte, enternasyonal proletarya ve ezilen halkların gözüne kül serpmeye, yolundan yönünden döndürmeye, aldatmaya, kendi sınıf çıkarları doğrultusunda enerjilerini, emeklerini, alınterlerini heba etmeye devam etmektedirler. Bu iyi değil, kötü bir şeydir ve özünde enternasyonal proletarya ve önderliğindeki ezilen halkların gerçek kurtuluş davasını daha da çok geciktirmekten ve zorlaştırmaktan başka bir anlama gelmemektedir. Gerçekten de, bu durumun doğal sonucu olarak, mevcut ulusal ve uluslararası şartlarda, bırakalım Marksizm-Leninizme ve zaferine derinden gönül bağlayan geri bilinçli kitleleri, "ileri bilinçli" sayılabilecek kesimin büyük çoğunluğu dahi, gerçek Marksist-Leninist ilkelerle sahtelerini, net ve kalın çizgilerle birbirinden ayıramaz duruma düşmüştür. Açıkcası komünist bilinç oldukça körelmiş, daha doğrusu alabildiğine köreltilmiştir.

O halde tüm gericilerin iddialarının aksine, "eskiyen", "çürüyen", "kokuşan" ve "savunulmaz hale" gelen Marksizm-Leninizm bilimi değildir, tam tersine metafizik burjuva idealizmi ve onun sayısız biçimleridir. Metafizik burjuva idealizminin her geçen gün daha da çok "Marksizm kılığına" bürünme ihtiyacı duyması da bunun en bariz kanıtıdır. Marksist-Leninist öğretinin talihsizliği, onun "yanlış", ya da "modası geçmiş" olması değil; gereği gibi savunulmaması, değişen şartlara yaratıcı bir tarzda uygulanarak adına yakışır bir biçimde geliştirilip derinleştirilememesidir. Ki zor olan da işte budur. Çünkü Marksizm-Leninizm bir bilimdir, bilimsel olarak savunulmak, geliştirilmek zorundadır ve ne yazık ki bunun dümdüz bir yolu yoktur. Bu bilimin meyvelerini tatmak isteyenler, onun engebeli, dolambaçlı ve sarp doruklarına tırmanmak, emek harcayıp buram buram ter dökmek zorundadırlar. Bu ise elbetteki, kendisine "ben komünistim" diyen herkesin kolay kolay altından kalkabileceği, öyle "basit" ve "sıradan" bir görev ve sorumluluk değildir. Eğer Marksizm-Leninizm bilimini savunmak, geliştirip derinleştirmek görev ve sorumluluğu bu kadar zor ve ağır olmasaydı; hiç kuşkusuz ki her türden "ML" kılıklı sayısız burjuva akımın başarısı da bu denli kolay ve çabuk olmazdı, olamazdı !

Elbetteki metafizik burjuva idealizmi ve onun "ML kılıklı" çeşitli biçimlerinin bu başarısı geçicidir. Giderek değişmekte olan uluslararası şartlar; görünürdeki nisbi durgunluk ortamına rağmen giderek yükselmesi, çok daha amansız ve keskin biçimlere bürünmesi kaçınılmaz olan sınıf mücadelesi ateşi; ister istemez her türden "Marksist" kılıklı burjuva düşüncesinin ipliğini, enternasyonal proletarya ve ezilen halkların nezdinde süratle pazara çıkaracak, Marksist-Leninist öğretinin yeniden kendisini ispatlamasının elverişli objektif ve subjektif zeminini yaratacaktır. Kısacası Marksist-Leninist öğretiyi, önümüzdeki dönem içinde özellikle de "ML" kılıklı öğretilere karşı kazanacağı yeni yeni tarihi zaferler beklemektedir. Bu nedenle, mevcut dünya ve ülke siyaset arenasındaki düzinelerce sahte "ML" akımın etkinliği ve geçici başarısı asla gerçek komünistleri korkutmamalıdır, tam tersine onların mücadele azim ve kararlılıklarını (özellikle de ideolojik alanda) alabildiğine keskinleştirmelidir.

Marksist-Leninist öğretinin yeni yeni başarı ve zaferleri kendiliğinden mi gelecektir ? Elbetteki hayır ! Bu, toplumsal hayatın her alanına yansıyacak keskin sınıf mücadelesi fırtınalarının kopmaz bir parçasını oluşturacak amansız ideolojik mücadelelerin doğrudan sonucu şeklinde kendisini ortaya koyacak ve dost-düşman herkese kabul ettirecektir. Şu evrensel gerçek artık silinmeyecek biçimde bilince kazınmak zorundadır: Sınıf düşmanlarını öncelikle ideolojik arenada altedemeyen enternasyonal proletarya, onları pratik alanda altetme başarısını asla gösteremez ! Ya da tersi, ideolojik alanda sınıf düşmanlarını yenilen enternasyonal proletarya, onları kaçınılmaz olarak pratik alanda yenilir ! Nitekim, uluslararası gericilik bugüne kadar enternasyonal proletaryaya karşı kazandığı geçici başarı ve zaferlerini, öncelikle onu ideolojik alanda altedebilmiş olmasına borçludur.

İşte ideolojik mücadelenin taşıdığı bu hayati önemdir ki, gerek enternasyonal proletaryanın uluslararası sınıf bilinçli hareketi, gerekse onun tek tek özgül parçalarının karşısına, mevcut objektif ve subjektif dünya şartlarında yeni yeni ISKRA'lar yaratma görevini koymaktadır. Mevcut siyasi arenayı kapsayan ve ortalığı adeta toza-dumana boğan burjuva düşünce akımlarının altedilebilmesi; Marksist-Leninist öğreti üzerindeki lekelerin kazınıp atılabilmesi; alınan büyük yenilgiden çıkarılan ilkeli ve doğru derslerin ışığında, gerek enternasyonal proyetaryanın yeniden eğitilip ilerletilmesi, gerekse öncü kesimin yeniden örgütlenip mevziye sokulabilmesi, her şeyden önce bu görevin gereği gibi yerine getirilebilmesine sıkı sıkıya bağlıdır.

Bilinmelidir ki, kendisini öncelikle de her türden sahte "ML" akımdan kesin ve kalın çizgilerle ayrıştırma, üzerine sürülen lekeleri kazıyıp atma tarihi başarısını gösteremeyecek Marksist-Leninist öğretinin; yeni yeni Bolşevik Partiler şekillendirmesi, Büyük Ekim Devrimleri, Büyük Proleter Kültür Devrimleri yaratması, şanlı ve yüce zaferler kazanması asla mümkün olamaz ! Bu ise her şeyden önce ideolojik mücadele temel halkasını sıkı sıkıya kavrayacak yeni ve çok daha güçlü ISKRA'ların yaratılmasını ve yeni yangınların tutuşturulmasında kullanılmasını zorunlu kılmaktadır.

Burda sözlerimizi bitirmeden önce anti parantez bir noktayı daha vurgulamakta yarar görüyoruz: Yukarda ortaya koymaya çalıştığımız düşüncelerden dolayı, hayata düz ve doğmatik bir mantık silsilesiyle yaklaşmayı adet edinen bir çokları (içimizde ya da dışımızda olmaları pek farketmez), bizi, farklı zaman ve mekanlardaki olay ve olgular arasında tarihi paralellikler kurmakla, dahası ülkemizdeki özgül şartları gereği gibi hesaba katmamakla suçlama yoluna gidebilirler !

Bu kesinlikle yanlış ve sakat bir düşüncedir. Bu düşüncede olanlar, her şeyden önce, ISKRA örneğinin istisnasız tüm ülke komünist hareketleri için, özellikle de uzlaşmaz ideolojik mücadele açısından taşıdığı evrensel anlam ve önemi zerre kadar kavramıyorlar demektir. Ki, bizim ISKRA örneğinde dikkat çekmek istediğimiz en önemli noktalardan birisi de işte budur.

Elbetteki bu kesinlikle, ülkemiz

Devamı Syf: 22'de

Marksist-Leninist Teori Yolumuzu Aydınlatıyor!

Bu Sayımızda Ağırlıklı Olarak Ele Almaya Çalıştığımız Yayın Organı Sorununa Bağlı Olarak, LENİN'den ISKRA İle İlgili Son Derece Önemli Bir Pasaja, Konunun Çok Daha İyi Bilince Çıkarılabilmesi Açısından, Sayfalarımızda Yer Vermeyi Yararlı Görüyoruz.*

V.İ.LENİN:

"Kanımızca, faaliyetlerimizin hareket noktası, istenilen örgütün kurulması yolundaki ilk adım yahut da izlendiği taktirde bu örgütü düzgün bir şekilde geliştirmemizi, derinleştirmemizi ve yaygınlaştırmamızı sağlayacak olan ana yol, bütün Rusya çapında bir siyasi gazetenin çıkarılması olmalıdır. En çok ihtiyaç duyduğumuz şey bir gazetedir; gazete olmadan, sosyal-demokrasinin hem genel olarak başlıca ve sürekli görevi, hem de halkın en geniş tabakaları arasında siyasete ve sosyalizmin meselelerine duyulan ilginin yükseldiği bir sırada içinde bulunduğumuz anın ihmale gelmez görevi olan ilkelere bağlı, sistemli ve çok yönlü propaganda ve ajitasyonu yürütemeyiz. Bireysel eylemler, mahalli bildiriler ve gazeteler vb. biçimindeki dağınık ajitasyonu, ancak sürekli bir yayının yardımıyla yürütebilecek genelleştirilmiş ve sistemli bir ajitasyonla güçlendirme ihtiyacı, hiç bir zaman bugünkü kadar şiddetli bir şekilde hissedilmemiştir. Hiç mübalağasız diyebiliriz ki, bir gazetenin sık aralarla ve düzenli olarak basılması (ve dağıtılması), militan faaliyetlerimizin bu önde gelen ve en temel kesiminin ne kadar iyi inşa edildiğinin kesin bir kıstası olabilir. Ayrıca, gazetemiz bütün Rusya çapında olmalıdır. Yayın yoluyla halkı ve hükümeti etkilemek için çabalarımızı birleştirmede başarısızlığa uğradığımız sürece, halkı ve hükümeti daha karmaşık, daha çetin, ama aynı zamanda daha tayin edici etkileme yollarını birleştirmeyi düşünmek hayalcilik olur. Hareketimiz, bölünüp parçalanma yüzünden, Sosyal-Demokratların büyük bir çoğunluğunun bakış açısını ve faaliyet alanını daraltan ve gizlilik ve uyanıklığı korumadaki ustalığını körelten bütünüyle mahalli çalışmaya gömülüp kalma yüzünden, pratik ve örgütsel bakımdan olduğu kadar, öncelikle ideolojik bakımdan da zarar görmektedir. İşte tam bu bölünüp parçalanma durumunda, yukarda sözü edilen tutarsızlık ve bocalamaların en derin köklerini araştırmak gerekmektedir. Bu zaafın ortadan kaldırılması ve tek tek mahalli hareketlerin bütün Rusya çapında tek bir harekete dönüştürülmesi yolunda atılacak ilk adım, bütün Rusya çapında bir gazetenin çıkarılması olmalıdır. Sonuç olarak, kesinlikle bir siyasi gazeteye ihtiyacımız var. Bir siyasi organ olmadan, günümüz Avrupa'sında ismiyle müsemma bir siyasi hareket düşünülemez. Böyle bir gazete olmadan, siyasi huzursuzluk duyan ve protestoda bulunan bütün unsurları biraraya getirme ve böylece proletaryanın devrimci hareketini canlandırma görevimizi asla yerine getiremeyiz. Biz ilk adımı attık, işçi sınıfı arasında "ekonomik", fabrikalarla ilgili teşhirler için güçlü bir istek yarattık; şimdi de ikinci adımı atmalı ve halkın bütün kesimlerinde siyasi teşhir için tamamen siyasi bilince dayalı güçlü bir istek yaratmalıyız. Siyasi teşhirin sesinin bugün için zayıf, ürkek ve seyrek çıkması karşısında cesaretimiz kırılmamalıdır. Bunun nedeni, polisin zorbalığına tamamen boyun eğilmiş olması değildir; bu teşhirleri yapabilecek ve yapmaya hazır olanların konuşacakları bir kürsüleri yoktur, istekli ve yüreklendirici dinleyicileri yoktur, "herşeye kadir" Rus hükümetine karşı olan şikayetleri yöneltirken, bunun yankı bulacağı gücü halk arasında hiçbir yerde göremektedirler. Ama bugün bütün bunlar hızla değişmektedir. Böyle bir güç vardır. Bu güç, sadece siyasi mücadele çağrılarını dinlemeye ve desteklemeye değil, aynı zamanda cesaretle savaşa katılmaya da hazır olduğunu göstermiş bulunan devrimci proletaryadır. Bugün çarlık hükümetini ülke çapında teşhir edecek bir kürsü sağlamak durumundayız ve bunu yapmak görevimizdir. Bu kürsü, Sosyal-Demokrat bir gazete olmalıdır. Rusya toplumunun diğer sınıf ve tabakalarından ayrı olarak, Rusya işçi sınıfı, siyasi bilgiye karşı sürekli bir ilgi göstermekte ve illegal yayın için (sadece yoğun huzursuzluk dönemlerinde değil) sürekli ve yaygın bir talepte bulun-

"Bir gazete sadece kollektif bir propagandacı ve kollektif bir ajitatör değil, aynı zamanda kollektif bir örgütleyicidir."

"...gazete, inşa halindeki bir binanın çevresine kurulan iskeleye benzetilebilir; bu iskele yapının sınırlarını belirler, inşaat işçileri arasındaki bağlantıyı kolaylaştırır ve böylelikle onların yapılacak işleri dağıtmalarını ve örgütlü çalışmalarından çıkardıkları ortak sonuçları görmelerini sağlar."

maktadır. Böyle bir kitle talebi var olduğunda, tecrübeli devrimci önderlerin yetiştirilmesine başlandığında ve işçi sınıfının yoğunlaşması, onu büyük şehirlerdeki işçi sınıfı mahallelerinde ve fabrikaların birarada bulunduğu yerlerde gerçekten hakim duruma getirdiğinde, artık proletarya için bir siyasi gazete şehir küçük burjuvazisine, köylük bölgelerdeki zanaatkarlara ve köylülere ulaşacak ve böylelikle halkın gerçek siyasi gazetesi haline gelecektir.

"Ne var ki, bir gazetenin rolü, yalnızca fikirlerin yayılması, siyasi eğitim ve siyasi müttefiklerin kazanılmasıyla sınırlı değildir. Bir gazete sadece kollektif bir propagandacı ve kollektif bir ajitatör değil, aynı zamanda kollektif bir örgütleyicidir. Bu bakımdan, gazete, inşa halindeki bir binanın çevresine kurulan iskeleye benzetilebilir; bu iskele, yapının sınırlarını belirler, inşaat işçileri arasındaki bağlantıyı kolaylaştırır ve böylelikle onların yapılacak işleri dağıtmalarını ve örgütlü çalışmalarından çıkardıkları ortak sonuçları görmelerini sağlar. Gazetenin yardımı ve aracılığıyla, sadece mahalli faaliyetlere değil, aynı zamanda düzenli genel çalışmaya da girişecek kalıcı bir örgüt doğal olarak şekillenecek ve üyelerini siyasi olayları dikkatle izleyebilecek şekilde yetiştirecek, bu olayların halkın çeşitli tabakaları üzerindeki etkisini ve önemini değerlendirecek ve devrimci partinin bu olayları etkileyebilmesi için etkili yolları geliştirecektir. Sadece gazetenin düzenli olarak çoğaltılması ve dağıtımının sürekli olarak geliştirilmesi gibi teknik bir görev bile, birleşik partinin bir mahalli temsilciler ağını gerektirecektir; bu temsilciler birbirleriyle sürekli bir bağ kuracaklar, olayların genel durumundan haberdar olacaklar, bütün Rusya çapındaki çalışmada kendilerine düşen ayrıntılı görevleri yerine getirmeye alışacaklar ve çeşitli devrimci eylemlerin örgütlenmesinde kendi güçlerini sınayacaklardır. Bu temsilciler ağı, tam gereğini duyduğumuz türden bir örgütün, yani bütün ülkeyi kucaklayacak kadar yaygın; kesin ve ayrıntılı bir işbölümünü gerçekleştirebilecek ölçüde geniş ve çok yönlü; kendi çalışmasını her şart altında, bütün "ani dönemeçler" de ve her beklenmedik durumda düzenli olarak yürütebilecek kadar serinkanlı; bir yandan, düşmana karşı açık savaşa girişmekten kaçınabilecek, öte yandan da, düşmanın acemiliğinden yararlanabilecek ve ona en beklemediği zamanda ve yerde saldırabilecek kadar esnek bir örgütün iskeletini oluşturacaktır. Bugün büyük şehirlerin sokaklarındaki öğrenci gösterilerini desteklemek gibi nisbeten kolay bir görevle karşı karşıyayız; ama yarın belki de, sözgelimi, belli bir yöredeki işsizler hareketini desteklemede, bir köylü ayaklanmasında devrimci bir rol oynamak üzere görevimizin başında bulunmak zorunda kalabiliriz. Bugün, hükümetin Zemsto'ya karşı açtığı kampanyadan doğan gergin siyasi durumdan yararlanmak zorundayız; ama yarın, saldırıya geçen bir Çarlık başıbozuğuna karşı halkın öfkesini desteklemek ve onu açıkça geri çekilmeye zorlamak üzere dünyayı başına yıkmak amacıyla boykotlar, suçlama bildirileri, gösteri yürüyüşleri vb. gibi yollarla yardımcı olmak zorunda kalabiliriz. Bu ölçüde bir savaş hazırlığı, ancak düzenli birliklerin sürekli faaliyetleriyle geliştirilebilir. Eğer ortak bir gazete çıkarmak için güçlerimizi birleştirirsek, bu çalışma, sadece en yetenekli propagandacıları değil, aynı zamanda tayin edici mücadele için sloganı tam zamanında atabilen ve o mücadelede önderliği ele geçirebilen en yetenekli örgütleyicileri ve en yetenekli siyasi parti önderlerini de yetiştirecek ve ortaya çıkaracaktır.

"Son olarak, doğabilecek bir yanlış anlamayı önlemek için birkaç söz daha edelim. Durmadan sistemli ve planlı hazırlıktan söz ettik; ama asla, istibdadın ancak düzenli bir kuşatmayla ya da örgütlü bir saldırıyla yıkılabileceğini söylemek istemiyoruz. Böyle bir görüş, hem saçma, hem de nazariyatçı bir görüş olur. Tam tersine, istibdadın, kendisini sürekli olarak tehdit eden kendiliğinden patlamaların ya da önceden görülemeyen siyasi karışıklıkların etkisi sonucu çökmesi son derece mümkündür ve böyle ihtimal tarihi olarak çok daha fazladır. Ama maceracı kumarlardan sakınmak niyetinde olan hiçbir siyasi parti, faaliyetlerini, böyle patlamaları ve karışıklıkları beklemeye dayandıramaz. Biz kendi yolumuzda ilerlemeli ve düzenli çalışmamızı sebatla sürdürmeliyiz. Beklenmedik olaylara ne kadar az bel bağlarsak, herhangi bir "tarihi dönemeç" karşısında hazırlıksız yakalanmamız da o kadar imkansızlaşır. (Örgütlenme Üzerine, Sf: 15-19, Sır Yayınları)

"Sonuç olarak, kesinlikle bir siyasi gazeteye ihtiyacımız var. Bir siyasi organ olmadan, günümüz Avrupa'sında ismiyle müsemma bir siyasi hareket düşünülemez."

** ISKRA (Kıvılcım):1900 yılında Lenin tarafından çıkarılan bütün Rusya çapında ilk illegal Marksist gazete. İşçi sınıfının örgütlenmesinde belirleyici bir rol oynadı .*

Iskra'nın ilk sayısı 1900 Aralığında Laipzig'de (Laypzig) yayınlandı. Daha sonraki sayıları Münich, Londra ve Cenevre'de basıldı.

Iskra'nın Yazı Kurulu, V.İ.Lenin, G.V. Plehanov, Y.O.Martov, P.B.Akselrod, A.N.Potresov ve V.İ.Zasuliç'ten meydana geliyordu. Aslında, Lenin gazetenin başyazarı ve yöneticisiydi. Iskra, *Parti kadrolarının toplantı ve eğitim merkezi oldu. Lenin'in inisiyatifi ve doğrudan doğruya katılmasıyla* Iskra *Yazı Kurulu bir Parti Programı taslağı hazırladı ve 1903 Temmuz-Ağustos aylarında toplanan Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisinin İkinci Kongresinin hazırlıklarını yaptı. Bu Kongre, Rusya'da gerçekten devrimci, Marksist bir partinin temelini attı. Ama Kongreden hemen sonra Menşevikler* Iskra'nın *denetimini ele geçirdiler. 52. sayısından itibaren gazete devrimci Marksizmin organı olmaktan çıktı. Lenin, eski devrimci gazeteden (52. sayıya kadar) ayırt etmek için ona yeni, oportünist* Iskra *adını verdi.*

"Şafak revizyonizminden ayrıldıktan sonra, onun okumaktan ibaret olan sağ çizgisine bir tepki olarak, aksi yönde bir hata doğdu. İdeolojik ve siyasi eğitim bir ölçüde ihmal edildi, önemsenmedi. Bu hatayı en kısa zamanda düzeltmeliyiz. Pratik faaliyetle sımsıkı birleştirilmiş siyasi ve ideolojik eğitim faaliyetine süratle girişmeliyiz. Bunun için bence şunlar yapılmalıdır: Devrimimizin çeşitli meselelerine ışık getiren, çizgimizin, politikamızın ve proğramımızın propagandasını yapan merkezi bir yayın organı en kısa zamanda çıkarılmalıdır. Bunun için zaten karar alınmıştır."

(İ.Kaypakkaya, S.Yazılar, Sf: 5)

TKP/ML-MK 5. TOPLANTISI BAŞARIYLA SONUÇLANDI!

★Partimize yöneltilen azgın saldırıların bütün şiddetiyle sürdürüldüğü bir ortamda gerçekleştirilen MK 5. toplantısı; ileriye doğru atılan önemli bir adım, faşist diktatörlüğe indirilen ağır bir darbe oldu!

Parti Merkez Komitesi, 5. toplantısını çoğunluk üyelerinin katılımıyla Eylül-Ekim 1984'de gerçekleştirdi. Partimizin yediği darbelerden ve diğer birçok objektif-subjektif nedenden dolayı uzun bir süredir toplanamayan MK'mızın, 5. toplantısını başarıyla sonuçlandırması Partimiz açısından büyük bir öneme sahiptir. Ulusal ve uluslararası alanda önemli gelişmelerin yaşandığı, faşist cuntanın Özal hükümetiyle el ele, halkımıza, devrimci örgütlere ve Partimize karşı amansız baskı ve terörlerini azgınlaşarak sürdürdükleri, geçtiğimiz son 3 ay içinde, ikisi Partimizin yiğit kadrosu olan 20'nin üzerinde komünist ve devrimcinin katledildiği şartlarda, MK'mızın 5. toplantısını gerçekleştirmesi, başta cunta ve Özal hükümeti olmak üzere, faşist Türk devletine indirilen ağır bir darbe oldu. 12 Eylül darbesinden beri yoğunlaşarak süren ve son aylarda daha da üst boyutlara vardırılan Partimiz önderliğindeki TİKKO gerillaları üzerindeki takibat, baskı ve teröre 25'in üzerindeki yoldaşımızın idama mahkum edilmesine, 100'e yakın yoldaşın idamı istenmesine, yüzlerce yoldaşın zindanlara tıkılmasına rağmen, Partimiz Merkez Komitemizin toplanarak, Partimizin ve sınıf mücadelesinin çok çeşitli sorunlarını tartışması ve bir dizi önemli kararlar alması, faşist devletin sözcülerini kendilerininde inanmadığı "ezdik", "yok ettik" palavralarına bir darbe daha vurmuş ve faşist Türk devletiyle görülecek uzun süreli bir hesabımızın olduğu pratik olarak bir kez daha ispatlamıştır.

Eperyalist sistemin krizinin giderek daha da derinleştiği işçi sınıfı ve halkların yaşamının çekilmez hale geldiği, yeni bir 3. emperyalist paylaşım savaşının askeri ve diğer çok yönlü hazırlıklarının hızla sürdürüldüğü çeşitli ülkelerde ezilen halkların kurulu düzenlere karşı başkaldırışlarının her geçen gün gözle görülür biçimde genişleyip yükseldiği ve dünyadaki bu önemli gelişmelerin ülkemizi de derinden etkilediği günümüz şartlarında, MK'mız 5. toplantısında sistemin derinleşen krizinin bütün sonuçlarından Proletarya Devrimi için yararlanmayı merkezi görev olarak önüne koydu. Gerek ezilen halkların emperyalizme ve uşaklarına karşı başkaldırışlarını, gerekse yoğunlaşan emperyalist savaş hazırlıklarına ve artan emperyalist savaş tehlikesine karşı yığınların yükselen mücadelesinin, proletarya önderliğindeki devrim mücadelelerine dönüştürülmesi veya kanalize edilmesi görevi, ML partilerin önünde duran en temel görev olarak tespit edildi. Partiye dağıtılan "II. MK 5. Toplantısı Kısa Kararları ve Sonuçları" yazısında bu konuda şöyle denmektedir.

"Savaş hazırlıklarıyla birlikte emperyalist ülkelerde kitle muhalefeti giderek artmakta ve devrimci durumun oluşmasına doğru bir gelişme göstermektedir. Emperyalist savaşın özellikle bu gibi ülkelerde öncesinde, sırasında ve sonrasında muazzam fırsatlar yarattığını kavrarsak bu ülkelerde proletaryaya düşen görevlerin önemini ve ağırlığını kavrayabiliriz. Bugün gelişen gelişen savaş hazırlıklarına karşı somut taktikler tesbit etme, hayati öneme sahiptir. Daha önceki iki emperyalist savaş döneminde komünistler tarafından uygulanan taktiklerin doğru bir tarzda kavranması ve bugünkü somut duruma ışık tutacak şekilde ele alınması zorunludur. Daha önceki tecrübeleri, bugünün koşullarını hesaba katmayan bir yaklaşım devrimi başarıya götürmez. Evrensel olanla özel olanı, benzerlik arzedenle etmeyeni, değiştirilmesi gereken ile takip edilmesi gerekeni birbirinden ayırmalı ve objektif davranmalıyız. Bugünkü objektif şartlarda, "Dünya Barış Cephesi" veya emperyalistlerin bir bölümüyle ittifak safsatadan başka birşey değildir. Aynı şekilde bu barış da emperyalsitlerin savaş hazırlıklarının, nefes alma dönemleridir. Proletarya açısından kavranacak halka emperyalist savaşı devrimle erteleme, çıkması durumunda da emperylalist savaşı iç savaşa dönüştürmek zorundadır. Tabiiki bu politika farklı ülkelerde farklı şekillerde yansıyacaktır. Emperyalist ülkelerdeki proletarya devrimci yenilgicilik programını uygulamalıdır. Bizim gibi ülkelerde farklı taktikler gündeme gelebilir. Bugünkü somut koşullarda görev Demokratik Halk Devrimini sürdürmektir. İşgal vb. durumunda farklı taktikler gündeme gelebilir. Ancak her işgalde hakim sınıfların işgale karşı olanlarıyla ittifak yapma şart değildir. Bu somut durumda ve o günkü gelişmelere (uluslararası) bağlı bir politikadır.

"Emperylalist savaş hazırlıklarına karşı tepki olarak gelişen barış hareketlerine karşı somut bir politika ile yanaşmak gereklidir. Bugünkü barış hareketlerinde birden çok eğilim vardır, ve sosyal pasifizm hakimdir. Bazılarını ise rakip emperyalist ülkeler birbirine karşı ve savaş hazırlığının bir parçası olarak kullanmaktadırlar. Öte yandan bu hareketler içinde devrimci eğilimlerde vardır. ML'ler bu hareketlere proletaryanın bakış açısıyla katılmalı, emperylalist savaşın gerçek niteliğini ve nedenlerini geniş yığınlara kavratmada yaratıcı olmalı, kitleleri gerçek düşmanlara karşı seferber etmelidir."

Yine aynı yazıda Türkiye'deki gelişmeler ve bu gelişmeler karşısında Partimizin durumu ve görevleri konusunda da şu görüşlere yer verildi:

"Bugün ülkemizde 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğüyle geriletilen halk muhalefeti, giderek bir yükselme eğilimi göstermektedir. İşçi sınıfının göstermelik sözleşme faaliyeti yürüten sendika ağalarını, grev zorlaması, iş, ekmek, sendikal örgütlenmenin önündeki engellerin kaldırılması taleplerini çeşitli vesilelerle dile getirmesi, bu yükselme eğiliminin gözle görülür emareleridir. Yine köylülüğün taban fiatlarına karşı gösterdiği protestolar aydınların ve öğrenci gençliğin gidaşata karşı tepkilerinin artması ve bunu çeşitli biçimlerde dile getirmeleri faşist cuntaya ve düzene karşı artan hoşnutsuzluğun halkalarıdır. Türkiye kırında, özellikle de Türkiye-Kürdistan'ında faşist cuntaya ve düzene karşı komünistler, devrimciler tarafından yürütülen silahlı, silahsız direniş mücadeleleri gelişme eğilimi içinde olan bugunkü mücadelenin en ileri biçimleridir.

"Demokrasi sahtekarlığına rağmen cunta bütün çıplaklığıyla ipleri elinde tutan ve at oynatan kesim olmaya devam etmektedir. Herşeyden önce hakim sınıfların demokrasi sahtekarlığı kök tutmamış kitleler nezdinde teşhir olmuştur. 12 Eylül'e rağmen giderilemeyen ekonomik ve siyasi kriz, düzelme eğilimi bir tarafa giderek şiddetlenmektedir ve hakim sınıflar arasındaki ekonomik ve siyasi dalaşma kızışmaktadır. Bu kızışmaya rağmen, devrimci mücadelelere karşı da birlik olmasını bilmektedirler. 24 Ocak Kararlarının bazı yönlerini eleştiren hakim sınıfların çeşitli kanatları, seslerini yükseltmekte, muhalefetlerini sertleştirmektedirler. Hakim sınıflar içinde yeni hükümet arayış ve tartışmaları, daha şimdiden sürdürülmektedir.

"Cuntanın baskıları demokrasiye geçiş sahtekarlığına rağmen giderek artmaktadır. Bugün en ufak bir hareket bile şid-

Devamı Syf: 26'da

Açlığın Suçluları Kim?

Emperyalistler tarafından "Kara Afrika'nın kara yazgısı" olarak nitelendirilen açlık; son aylarda yine dünya kamuoyunu yakından ilgilendiren en önemli konulardan biri haline geldi. On yıllardır sürüp gelen ve giderek daha da yaygınlaşan Afrika'daki açlık, Kasım ayında BBC'nin Etyopya ve Kuzeyindeki Eritre'de açlıktan ölen ve ölmek üzere olan onlarca kişinin resimlerini yayınlamasıyla güncelleşti. 400 milyon insanın yaşadığı ve 150 milyon insanın açlıkla karşı karşıya bulunduğu Afrika'da bugün açlığın en yoğun olarak hüküm sürdüğü bölge, Etyopya ve Etyopya tarafından işgal altında bulundurulan Eritre'dir. Burada son aylarda başta çocuklar olmak üzere, yüzlerce kişi açlıktan ölmüş, yine onbinlerce kişi açlıktan dolayı ölümle yüz yüzedir.

BBC'nin yayını, emperyalist ve gerici basın ve yayın kuruluşları için bir propaganda startı oldu. On yıllardır Afrika'nın yeraltı-yerüstü kaynaklarını vahşice talan eden güçler, ne denli "insancıl" olduklarını ispatlamak için sözde yardım kampanyaları, gerçekte ise propaganda kampanyaları açtılar. Açılan kampanyada açlık bölgesine gönderilen yardım miktarı, propaganda için harcanan miktarın çok çok altındaydı. On yıllardır Afrika'nın zenginlik kaynaklarını büyük bir aç gözlülükle talan eden başta İngiltere, Fransa, Almanya, ABD ve bu kervana son olarak katılan Sovyetler Birliği olmak üzere, tüm emperyalist devletler ve onların kontrolündeki çeşitli kuruluşlar, sanki açlığın sorumluları kendileri değilmiş gibi, sanki savaş hazırlıkları için günde milyarlarca dolar harcamıyorlarmış gibi, sanki emperyalist amaçları için dünyanın çeşitli bölgelerinde halkları birbirlerine kendileri kırdırmıyorlarmış gibi, gönderdikleri bir uçak yiyecek "yardımının" propagandasını günlerce sürdürdüler. Bununla da, kendilerinin ne kadar "yardım sever" olduklarını ispatlamaya çalıştılar.

Lenin; dünyanın, toplam nüfusun üçte ikisini oluşturan ezilen uluslarla, muazzam zenginliğe ve güçlü silahlı kuvvetlere sahip, az sayıda ezen uluslar arasındaki bölünmüşlüğün emperyalizmin en tipik özelliklerinden biri olduğunu belirtmişti. Emperyalist sistem içerisinde bu bölünmüşlük on yıllardır daha da derinleşerek, uçurumlar yarattı. Diğer ezilen ulus ve halkların olduğu gibi Afrika halklarının kanını doymaz bir iştahla vampirçesine emen, kar imparatorluklarını daha da güçlendirmek için bu ülkelerin yeraltı, yerüstü kaynaklarını talan eden, "medeniyet", "uygarlık" taşıyıcısı emperyalist haydutlar, Afrika halklarının "kara yazgılarını" değiştirmeye yönelik her ileri adımlarının önüne tanklarıyla, toplarıyla, paralı uşaklarıyla baş engel olarak dikildiler ve hala da dikiliyorlar. ABD emperyalistlerinin Çevik Kuvvetleri ve Rus sosyal-emperyalistlerinin askeri danışmanları, Kübalı askerler, "sosyalist" Mitterrand, emperyalist, sosyal-emperyalist çıkarları için, Afrika halklarının düşmanları olarak, Afrika topraklarında geziniyorlar. Emperyalistlerin iddia ettikleri gibi, Afrika'daki açlığın nedeni, "kuraklık", insanların "ilkelliği" vb. değildir. Ve bu açlık emperyalist haydutların yardımlarıyla da önlenemez. Açlığın, Afrikanın geri bırakılmışlığının nedeni, emperyalist sistemdir. Afrika halkları emperyalistleri ve onların uşaklarını alt etmedikçe, kendi bağımsız, demokratik halk iktidarlarını kurmadıkça diğer sorunlarını olduğu gibi, açlığıda alt edemeyecektir.

Batılı emperyalistler, Etyopya ve Eritre'deki açlığı, yalnız kendi suçlarını gizlemek, ne denli "yardım sever" olduklarını göstermek için değil, aynı zamanda yoğun bir anti-komünist propagandanın aracı olarakta kullandılar. On yıl önce batılı emperyalistlerin uşağı Haile Selasiye'nin bir askeri darbeyle iktidardan uzaklaştırılması, bu bölgede batılı emperyalistlerin çıkarlarına bir darbe oldu. Askeri darbeden sonra, Sovyetler Birliği ve güdümündeki devletlerle ilişkilerini sıklaştıran Albay Mengistu önderliğindeki darbeciler, kendilerine "sosyalist" sıfatı takarak, yaptıkları darbeye de "devrim" adını verdiler. Sosyalist maskeli Mengistu diktatörlüğü on yıldır, tıpkı batı yanlısı İmparator Haile Selasiye gibi, Etyopya'nın Eritre üzerindeki işgalini sürdürmekte, sosyal-emperyalistlerden aldığı destekle Eritre halkının bağımsızlık mücadelesini kanla, ateşle bastırmaya çalışmaktadır. Eritre halkı on yıl önce batılı emperyalistlere ve uşaklarına karşı sürdürdüğü bağımsızlık mücadelesini, on yıldır da sosyal-faşist Mengistu rejimine ve sosyal-emperyalist dayanaklarına karşı her türlü zorluğa rağmen, yılmadan, kararlılıkla Eritre Halk Kurtuluş Cephesi (FLPF) önderliğinde sürdürmektedir. ELPF önderliğinde yürütülen Halk Savaşı, çeşitli dönemlerde geri çekilmelere rağmen, bugüne kadar emperyalistlere, sosyal-emperyalistlere ve onların Etyopya'daki uşaklarına darbeler indirmiştir. 1982 Şubat'ında yüzbin kişilik Etyopya kuvvetlerinin Eritre topraklarında başlattığı saldırıya karşı yiğitçe direnen Eritre savaşçıları, 30 binden fazla Etyopya askerini imha ettiler. Yüzüne sosyalist maskesi geçiren Mengistu sosyal-faşist diktatörlüğü yıllardır bir ulusun imhası biçiminde Eritre ulusuna karşı vahşi savaş sürdürmektedir. Sürdürülen bu savaşa karşı, sosyal-emperyalistler ve uşakları ya sessiz kalmakta, ya da "ilerici", "halkçı" Etyopya hükümetiyle "gerici" güçlerin savaşı biçiminde kamuoyuna sunmaktadırlar. Bu anlamda yüzlerine "ulusal kurtuluş"culuk maskesi geçiren bu hainler, yıllardır Eritre ulusunun bağımsızlığını Etyopya'daki sosyal-faişstlerle el birliği içinde gaspetmektedirler. Yüzüne taktığı sosyalizm maskesi dışında, sosyalizmle en ufak bir ilişkileri olmayan sosyal-emperyalistlerin ve uşakları sosyal-faşist Mengistu rejimininin suçlarını, sosyalizme, komünizme karşı propaganda malzemesi olarak kullanan batılı emperyalistler, Etyopya ve Eritre'deki açlığı kullanarak —ki on yıllarca buranın halklarını kendileri sömürmemişçesine— hem rakipleri olan sosyal-emperyalistleri ve uşaklarını zayıflatmaya, hem de bilinçli olarak "komünizmi", "sosyalizmi" kötülemeye çalışıyorlar. Etyopya'daki açlığın nedeni sosyalizm değil, tüm emperyalistler ve "sosyalizm" maskeli sosyal-emperyalistlerdir. Etyopya'daki açlığı ortadan kaldıracak tek güç ise, proletarya önderliğinde Demokratik Devrimdir. Batılı emperyalistlerin yürüttüğü anti-komünist propagandanın bir yönünü de kendi halklarına "uslu durun", "verilene razı olun","görmüyormusunuz,sizler bollukta yaşarken, diğer ülkeler açlıktan kıvranıyor" tehditi oluşturuyordu. Genel olarak Afrika'daki özel olarak Etyopya ve Eritre'deki açlık,emperyalizmin bu ülkelere "medeniyet", uygarlık" taşıdığı,buralarda kapitalizmi geliştirerek kalkınmasına yardımcı olduğu şeklindeki sosyal-şöven, sosyal-emperyalist görüşlere ağır bir darbedir.On yıllardır halkların alınterlerini,bu ülkelerin zengin yeraltı-yerüstü kaynaklarını talan eden emperyalistler,bu ülke halklarının eski ve yeni sömürgeciliğe karşı mücadele ve direnişlerini ezmek için buralara yalnızca silahlarını taşımışlardı.Bu silahlarla bu ülkelerde uygarlık,medeniyet adına tahakkümünü sürdüren emperyalistler,ezilen halklara açlık,sefalet ve gözyaşından başka birşey kazandırmamışlardır.Etyopya ve Eritre'deki açlığın sorumluları emperyalistler ve emperyalist sistemin kendisidir.Hiç bir demagoji,yalan bu gerçeği karartamaz. Eritre halkı er veya geç sosyal-faşist Mengistu rejimini alaşağı edecek ve kendi kaderini kendisi tayin edecektir. Ne emperyalist propaganda,ne de sosyal-emperyalist baskılar Eritre halkının bu haklı mücadelesini engelleyemez.

"Köprü var, baraj var... satıyorum... satıyorum... saatt... tımm!"

★*Günümüzün "Deli Dumrul"u Rolündeki Emperyalist Uşağı Faşist Türk Devletinin Resmi Tefecilik Sömürüsünün Tescilli İMF'ci Özal Hükümeti Eliyle Büründüğü Yeni Biçim;*

Köprü, Baraj, Fabrika, Banka, Santral, Hava-Deniz-Kara-Demir Yolları vs. "Satış" Şarlatanlıkları...

Bohçasındaki mallarının en utanmaz ve şarlatan biçimde reklamını yapan "bohçacı kadın"lar misali, siyaset sahnesine arzı endam eden Özal Hükümeti; hakim sınıf sözcülerinin "satarım"/"sattırmam" danışıklı horoz dö-ğüşü çığırtkanlıkları arasında, nihayet Boğaz Köprüsü'nü resmen "satış"a sundu. Bu doğrultuda, gerek Özal hükümetinin amerikanvari yöntemlerle sürdürdüğü yoğun propaganda, gerekse radyo-tv ve uşak basın aracılığıyla yürütülen yoğun reklam kampanyası sonucu, piyasaya sürülen "devlet güvencesi"ne sahip "Boğaziçi Köprüsü Gelir Ortaklığı Senet"lerinin on milyar lira değerindeki ilk tertibi, birkaç saat gibi kısa bir süre içinde adeta kapışılarak tüketildi.

Hakim sınıfların ve sözcülerinin ağızlarının suyunu akıtarak büyük bir sevinçle karşıladıkları bu durum, yeni yeni baraj, yol vs. satış haberlerinin boyalı basın sütunlarını kaplamasına neden oldu. Şimdi Özal hükümeti, bu ilk büyük "satış" tecrübesinden çıkardığı derslerin ışığında, yeni yeni "satış" projeleri kotarmak için harıl harıl çalışıyor.

"Eğer bir köpek bir insanı ısırırsa bunda birşey yoktur, ama eğer bir insan bir köpeği ısırırsa bu iyi bir haberdir"! Bu söz, uşak basının "habercilik" anlayışını özlü biçimde dile getirmek için kullanılır. Bunun gibi; gerek hakim sınıf sözcülerince, gerekse uşak basın tarafından aylardır ülke kamuoyunu oyalamanın, aldatmanın; dikkatleri çığ gibi büyüyen işsizlik, peş peşe gelen devalüasyonlar ve zamlar, adeta çekilmez hale gelen zor ve ağır yaşam şartları, giderek daha da korkunç boyutlara varan açlık, yoksulluk ve sefaletten başka yönlere çekmenin aracı haline getirilmeye çalışılan "köprü satışı" olayı; nerdeyse "at izinin it izine" karıştığı mevcut sisli ortamda; aslında iyi incelenmesi, bir çok açıdan dersler çıkarılması gereken bir karakter ve görünüme sahiptir. Halihazırda taşıdığı canlı aktüel özellik nedeniyle, burada konu hakkındaki düşüncelerimizi kısaca da olsa ortaya koymayı yararlı görüyoruz.

Bu devlette bu zekâ....! Hayret doğrusu!

Köprü "Satışı"ı; İMF Patentli Resmi Bankerlik Oyunudur!

Özal hükümeti, "satarım"/"sattırmam" tekerlemeleri arasında ortalığı toz dumana boğarak, "24 Ocak Kararları"nın ve İMF patentli ekonomi politikanın doğrudan devamı olarak, milletin gözünün içine baka baka, dünyada eşine ender rastlanır yeni ve renkli bir resmi tefecilik, ya da devlet bankerliği oynu sahneleniyor. O, sözüm ona "alternatifsiz" de olmanın verdiği avantajla, bu oyunu şaaşalı bir biçimde istediği gibi sahnelemekte, aslında fazla bir güçlükle karşılaşmıyor. Çünkü hakim sınıfların aşağı yukarı tüm klikleri açısından, bugün için emperyalizmin İMF patentiyle dayattığı ekonomi-politikayı belli farklı nüanslarla savunmaktan başka bir yol kalmıyor. Durum bu olunca da, aralarında sözüm ona Boğaziçi Köprüsü "satış"ı konusunda koparılan onca çığırtkanlık, aslında bir nevi danışıklı horoz döğüşü olmaktan öteye geçmiyor.

O halde nedir oynanmak istenen oyunun iç yüzü ve gerçek amacı? Bizce bu soruyu, oynanan oyunun başlıca aracı olarak kullanılan "köprü geliri"nden hareketle cevaplandırmak gerekir.

Aslında komprador patron-ağa devletinin T Özal palyaçosu eliyle Boğaziçi Köprüsü üzerinde oynamak istediği resmi tefecilik, ya da bankerlik oyununun altında, açık bir haraç sistemi, ya da bir nevi çağdaş Deli Dumrul'luk yatmaktadır. Bilindiği gibi bundan 6-7 yüzyıl kadar önce Kuzey-Doğu Anadolu Bölgesinde yaşayan Dedekorkut, hikayelerinin birinde; stratejik bir köprünün başını keserek, gelen geçenlerden zorla haraç alan, vermiyenleri ise öldüren Deli Dumrul tipini konu edinmektedir.

Tıpkı bunun gibi; halkımızı ilikilerine kadar sömürerek; ülkemizin sayısız değerlerini keyfince yağmalayarak; mül-

kiyetine geçirdiği sayısız fabrika, baraj, santral, maden, orman, toprak vs.'den sağladığı tatlı karları, kendisinin ve temsil ettiği sömürücü sınıfların menfaatleri doğrultusunda keyfince kullanan ve emperyalist efendilerine peşkeş çeken komprador patron-ağa devleti; bütün bunlar yetmiyormuş gibi, tamamiyle halkımızın alınteri ve emeğinin ürünü olan Boğaziçi Köprüsünden geçişi de "ücretli" yapmış, köprüden gelip geçen herkesi (tabiiki en başta da köprünün gerçek sahibi halkımızı) resmi ve "çağdaş" haraca bağlamıştır. Halihazırda bu sayede, her yıl milyarlarca lira gelir sağlamakta, bunu bütçesine aktarmakta ve keyfince harvurup harman savurmaktadır. İşte komprador patron-ağa devletinin "köprü satışı" malzemesi olarak kullandığı "gelir" tamamiyle bu haraç sistemine dayanmaktadır. Bunun dışında, bir demir ve beton yığınından ibaret olan köprünün kendi kendisine herhangi bir "gelir" getiremeyeceği açık bir gerçektir. Kısacası komprador patron-ağa devleti, köprünün kullanım değerinden yararlanmakta, onu bariz bir ticari sömürü aracı haline getirmektedir.

Komprador patron-ağa devleti, aç gözlü bezirganlar misali, şimdi köprüden sağladığı bu karını daha da arttırmak, sömürüsünü daha da katmerleştirmek, kısacası bir atışla birkaç kuş daha vurarak, kızartıp, tabaktaki meze gibi bir avuç komprador aile şirketi patronuna, ağaya, tefeci-tüccara, ithalat-ihracatcıya, vurguncu asalağa peşkeş çekmek istiyor. Bunun için köprüyü, çeşitli demogojik aldatmacalarla kendi gerçek amacını titizlikle gözlerden gizlemeye çalışarak, "satışa" çıkarıyor ve "sattığı" yalanına başvuruyor. Aslında yapılmak istenen tam bir alicengiz oyunu, tipik bir tefeci-tüccar cambazlığıdır. Sorunun özüne inildiğinde bu gerçek rahatlıkla görülebilir ve anlaşılabilir.

Oynanan oyun şudur: Komprador patron-ağa devleti aslında köprüyü satmıyor; sadece her yıl aldığı milyarlarca lira harcın küçük bir bölümünü, "kaz gelen yerden tavuk esirgenmez" misali gözden çıkarıyor; bu payı "Boğaziçi Köprüsü Gelir Ortaklığı Senet"leri karşılığı dağıtacağını söylüyor; bu doğrultuda sözkonusu senetleri piyasaya sürüyor; köprünün gelirine ortak olmak amacıyla bu hisse senetlerinden alanların ödedikleri peşin ve hazır paralarla, komprador patron-ağa devletine bir saat gibi kısa bir süre içinde on milyar liralık bir kaynak yaratıyor. Ya da başka bir deyişle devlet, bir saat gibi kısa bir süre içinde, köprü "geliri"nin küçük bir kısmını kapsayan belli bir faiz karşılığında on milyar lira kadar borçlanıyor, bu parayı başka alanlarda kullanarak çok daha yüksek bir kazanç sağlama, veya en azından hazır para ihtiyacının önemli bir bölümünü bu yolla karşılama yoluna gidiyor. Dahası, yeni yeni köprü, baraj, fabrika, santral vs. satışlarıyla bu faaliyetlerini daha da yoğunlaştırmaya çalışıyor.

Bu tefeciliğin daha değişik bir görünümünden, ya da **resmi devlet bankerliğinden** başka birşey değildir. Yani, yüzbinlerce "bankerzade" yaratarak iflasa sürüklenen Kastelli'lerin yapamadığı işi, şimdi bizzat devletin kendisi çok daha geniş boyutlarıyla üstlenmiş ve bankerliği resmileştirmiştir. Başka bir deyişle, eski türküye yeni güfte uydurmuştur. Çünkü tefecilik zaten bu devletin en eski mesleklerinden birisidir.

Bilindiği gibi, ülkemizin en büyük komprador patronu ve toprak ağası durumunda bulunan bu delvet; ta başından beri bu tür tefecilik oyunlarını, zaman ve mekanın gerektirdiği değişik görünümlere büründürerek sürdüre gelmektedir ve halihazırda da günümüzün ülkemizdeki en büyük tefeci-bezirganı durumundadır. Türkiye'nin en büyük bankacısı bu devlettir. "Milli Piyango", "spor-toto" aldatmacalarını tezgahlayarak her hafta, her ay halkın cebinden milyarlarca lirayı çalan resmi hırsız yine bu devlettir. Sayısız kez çeşitli devlet tahvilleri piyasaya sürerek iç borçlanmalara giden de bu devletten başkası değildir. "Türk Hava Kurumu", "Hava Kuvvetlerini Güçlendirme Vakfı", "Deniz Kuvvetlerini Güçlendirme Vakfı", "Kızılay", "Çocuk Esirgeme Kurumu" gibi bir dizi resmi "arpalığın" halkımızın başına bela edilmesi de cabasına!

O halde değişen nedir? Elbetteki, klasik bir oyunun; bugün gelinen noktada, İMF patentli "24 Ocak" ekonomi-politikasının önemli bir parçası ve her geçen gün bariz biçimde derinleşmeye devam eden komprador patron-ağa düzeninin kronik bunalımının ağır yükünü daha da çok emekçi halkımızın sırtına yıkmanın aracı olarak, Özal palyaçosu önderliğinde, çok daha renkli biçimde sahneye konulmaya çalışılmasından başka bir şey değildir. Yani şairin de dile getirdiği gibi;

"Türkü yine aynı türkü, bir varsa tel değişti,
"Yumruk yine aynı yumruk, bir varsa el değişti!"

Köprü Kime Satılıyor?

Aslında Boğaziçi Köprüsü'de, komprador patron-ağa devletinin özel mülkiyetine geçirdiği tüm üretim araçları gibi, özünde halka aittir, halkın malıdır. O halde yapılan iş, çeşitli yollardan halktan sağlanan sömürüyle yapılan köprünün, yine esas olarak üzerinden geçen halktan sağlanan "gelir"inin, belli bir kesiminin yine esas halka satılmasıdır. Satışa çıkarılan "gelir ortaklığı" senetlerinin kimler tarafından satın alındığına, ya da özellikle kimlere satılmak istendiğine baktığımızda, bu durumu çok daha iyi görebiliriz.

Piyasaya ilk hamlede on milyar lira değerinde senet sürülmüştür. Halihazırda ülkemizin mevcut zor yaşam şartları gözönüne getirildiğinde borç-harç içinde yüzen, ekmek-peynir parası dahi güçlükle temin eden milyonlarca işçi, köylü ve yoksul emekçinin tahvil alabilecek parayı kolay kolay bulamayacakları açık bir gerçektir. Komprador patron-ağaların ve uşaklarının aldığı ve bol bol reklamı yapılan bir kısım tahvilin esas amacının da halkın gözüne kül serpmek ve halkı tahvil almaya teşvik etmek olduğu meydandadır. O halde ortada kala kala esas olarak T.Özal palyaçosunun "ortadirek" edebiyatıyla resmi bankerliğe kurban etmek istediği **orta tabakalar**; yani çeşitli serbest meslek mensupları, zanaatkarlar, küçük ve orta işletme sahipleri, memurlar, emekli maaşı ve kıdem tazminatı alanlar ve özellikle de ikinci tertip senetlerin piyasaya sürülmesinde çok daha iyi şekilde düşünüleceklerinin reklamı yapılan yurtdışında çalışan işçilerdir.

Özal hükümeti resmi tefecilik ya da bankerlikle işte özellikle de bu kesimlerin cebindeki üç beş kuruşa göz dikmekte; köprü, baraj, santral vs. "satışı" şarlatanlıklarıyla bu parayı çekip almanın ve bir avuç komprador patron-ağa, tefeci-tüccar, ithalat-ihracatçı, vurguncu, soyguncu asalağın cebine aktarmanın hesaplarını yapmaktadır.

Açıktır ki; Özal hükümetinin sırtına binerek iş başına geldiği "ortadireğin" halihazırdaki tasfiye sürecinin daha da hızlandırılması; toplumsal kutuplar arasındaki uçurumun daha da derinleştirilmesi; sermayenin daha da büyük miktarda ve hızlı biçimde merkezileştirilmesinin sağlanması vs. pahasına kotarılan bu sütün kaymağını da yine hakim sınıflar, onların devleti ve emperyalist efendileri yutacaktır.

Çünkü, birincisi; köprü "gelir"inin aslan payı yine komprador patron-ağa devletinin bütçesine akmaya devam edecektir. "Gelir ortaklarına" dağıtılacak pay, köprü "geliri"nin sadece küçük bir kısmı olacaktır. İkincisi; tahvillerin satılması sonucu, bir merkezde toparlanacak on milyarlarca liralık **hazır kaynak**; komprador patron-ağa devletinin belli harcamalarının karşılanması; gırtlağına kadar battığı iç ve dış borçlarının ve faizlerinin bir kısmının ödenmesi; en önemlisi de bir avuç komprador aile şirketi patronuna, ağaya, tefeci-tüccara, ithalat-ihracatcıya, yani vurguncu-soyguncu asalağa peşkeş çekilmesi doğrultusunda kullanılacaktır.

Tabii ki, bu arada asıl olanlar, elinde avucundaki üç-beş kuruşu "Boğaziçi Köprüsü Gelir Ortaklığı" gibi yaldızlı sözlere kanarak, komprador patron-ağa devleti gibi resmi bir bankerlik kuruluşuna kaptıran "ortadirek" mensubu dar gelirlilere olacaktır. Onlar, bu "karlı" ve "güvenceli" "gelir ortaklığına" yatırdıkları paralarını tekrar geri alıncaya kadar, bu paraların gerçek değeri belkide sıfıra inecek, yani bu paralar hızla yükselmeye devam edecek enflasyon canavarı tarafından bir kaç yıl içinde yenilip yutulacaktır. Bu arada alacakları bir kaç kuruşluk faizler ise, ağızlarına sü-

rülmek istenen bir parmak baldan öteye geçmeyecektir. Tabii ki, eğer bu süre içinde köprüye "görünmez bir kaza" olmaz ve komprador patron-ağa devleti de, tıpkı İMF politikasının Orta ve Güney Amerika'daki bir dizi kurbanları gibi topu atıp iflas bayrağını çekmezse!

Açıktır ki, bu resmi devlet bankerliği sonucunda ortaya çıkabilecek yeni "bankerzade"ler ordusunun sayısı belki de milyonları bulacak ve bu orduyu komprador patron-ağa devletinin başına saracaktır.

Kısacası, bugün rüzgar eken banker ve tefeci komprador patron-ağa devletini, yarın biçemeyeceği fırtınaların beklemesi içten bile değil!

"Satarım"/"Sattırmam" Tekerlemesi; "Hür Teşebbüsçülük"/"Devletçilik" Tekerlemesinin Yeni Bir Görünümü müdür?

Bilindiği gibi hakim sınıflar, esaslı iki büyük kampa bölünmüş olarak, öteden beri "hür teşebbüsçülük"/"devletçilik", ya da başka bir görünümüyle bir "batıcılık"/"islamcılık" tartışmasını sürdüregelmektedirler.

Bugün gelinen noktada, gerek Boğaz Köprüsü, gerekse diğer devlet mallarının "satılıp/satılmaması" konusun da T.Özal ile N.Calp'ca şaaşalı bir tv şovuyla başlatılan ve hem hakim sınıf sözcülerinin çeşitli kesimlerince, hem de onların paralelindeki uşak gazetelerce tipik bir danışıklı "horoz döğüşü" şeklinde sürdürülen "satarım"/"sattırmam" tekelerlemesi çığırtkanlığının piyasayı kaplaması; ister istemez zihinlerde eski bilinen klasik oyunun yeniden mi oynanmak istendiği imajını yaratmaktadır.

Kuşkusuz ki, "satarım"/"sattırmam" tekerlemesinin, hakim sınıfların tarihi "hür teşebbüsçülük"/"devletçilik" ikileminden tamamıyla soyut olduğu düşünülemez. Ancak, komprador patron-ağa devletinin (emperyalizmin döneme özgü belli tercihlerine de uygun düşen) "devletçilik" politikasının, bugün gelinen noktada, en sadık uygulayıcıları tarafından dahi pek hararetli biçimde savunulmadığı ya da savunulamadığı düşünülürse; ortalığı kaplayan "satarım"/"sattırmam" tekerlemesinin "hür teşebbüsçülük"/"devletçilik" tekerlemesiyle fazla bir benzerlik taşımadığı, bu nedenle olsa olsa onun ancak çokça sulandırılmış yeni bir görünümü olarak adlandırılabileceği açıktır. Çünkü hakim sınıflar arasındaki ekonomi-politika dalaşması bugün için, özellikle kendilerine dayatılan başlıca emperylalist tercih olan İMF patentli ekonomi-politikanın farklı nüansları üzerinde yoğunlaşmaktadır. Nitekim bilinen "devletçilik" politikası savunucularından Ecevit'in dahi İMF'ye kapıyı aralamak zorunda kalması, bu yeni durumun açık belirtilerinden birisi olarak değerlendirilebilir.

O halde "satarım"/"sattırmam" tekerlemesinin asıl amacı nedir? Açıktır ki, bu amaç, böyle bir siyasi demagoji malzemesiyle kitlelerin [illegible] mekten, kitlelerin sınıfların çeşitli kli[illegible] takılmaya çalışılmasından başka birşey değildir. Aradaki fark, "satarım"cıların resmi bankerlik oyununun çok çıplak biçimde oynamaları; "sattırmam"cıların da onları daha örtülü olmaya davet etmeleridir.

Memleketi Satanlar Boğaz Köprüsünü Satamaz mı?

Aslında "satmak" sözcüğü emperyalist uşağı hakim sınıfların ve onların T.Özal gibi uşaklarının ruhuna işlemiştir.

Çünkü onların başlıca sanatı vatan satıcılığıdır.

Komprador patron, toprak ağaları ve onların T.Özal gibi sözcüleri; ülkemizi bir uçtan bir uca parselleyip emperyalist efendilerine sattıkları; hammadde kaynaklarımızı, halkımızın emeğini-alınterini onlara peşkeş çektikleri yetmiyormuş gibi; şimdi de yine emperyalist efendilerinin (enbaşta da İMF'nin) direktifleri doğrultusunda; köprü, baraj, santral, yol vs. "satış" oyunları kotararak icra-i sanat eylemeye devam ediyorlar. Tabii ki bu kez "satış"ı emperyalist efendilerine değil, sözüm ona halkımıza yapar görünerek!

Köprü "satılsın" mı, "satılmasın" mı? Ya da başka bir deyişle özel mülkiyete karşı resmi devlet mülkeyeti "savunulsun"mu, "savunulmasın" mı?

Açıktır ki ülkemiz komünistleri, "devletçilik"/"özel sektörcülük" demagojileriyle iyice bulundarılan bu klasik oyunun artık çok iyi farkındadırlar. Ve onların; çoğu sözde "devrimci"lerin, ya da sözde "ML"lerin aksine, hakim sınıfların bu tür danışıklı döğüşlerinde "özel sektörcülüğe" karşı "devletçilik" yanlısı kesilmek gibi bir sorunları yoktur.

Çünkü, bilerek ya da bilmeyerek özel sömürüye karşı "resmi" sömürüyü desteklemenin ve savunuculuğunu yapmanın, bırakalım komünistliği, tutarlı bir devrimci-demokratlıkla dahi uzaktan yakından herhangi bir ilişkisi yoktur! Tam tersine tutarlı komünistlik, devrimci-demokrat-yurtseverlik, halkın ve devrimin menfaatlerine gerçek bağlılık; emperyalistlerin ve uşağı hakim sınıfların her türden özel sömürüsüne karşı olduğu kadar, bu sömürünün devamının en önemli aracı olan komprador patron-ağa devletinin "resmi" sömürüsüne, bankerlik ve tefecilik oyunlarına karşı da tavizsiz bir mücadeleyi gerektirir.

O halde yapılması gereken, özel sömürünün olduğu kadar "resmi" sömürünün ve bu doğrultuda oynanan her türlü oyunun da ipliğini süratle pazara çıkarmak; komprador patron ve ağaların özel mülkiyetindeki tüm üretim araçları gibi, devletin "resmi" mülkiyetindeki üretim araçlarının da gerçek sahibinin kim olduğunu halka göstermektir!

O Halde Köprünün Gerçek Sahibi Kimdir?

Bu sorunun doğru biçimde cevaplandırılabilmesi herşeyden önce mevcut devlet iktidarının **sınıfsal niteliğinin** kavranmasına bağlıdır.

Bilindiği gibi **bu devlet**; ülkemizin emperyalizme bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal sosyo-ekonomik yapısına damgasını vuran; üretim araçlarının özel mülkiyetini elinde bulunduran; çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızı en ağır ve vahşi yöntemlerle iliklerine kadar sömüren; halkımızın alınterini-emeğini, ülkemizin yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarını emperylaist efendilerine peşkeş çeken komprador burjuvazi ve toprak ağası sınıflarının; halkımız üzerindeki baskı, sömürü ve tahakküm aracıdır. Onun başlıca görevi, üst yapısının belirleyici, düzenleyici ve örgütleyici ögesi olduğu **komprador patron-ağa düzenini** korumak, pekiştirmek ve devamını sağlamaktır. Bu nedenle tamamen gerici ve üretim güçlerinin özgür gelişimini engelleyici bir **karaktere** sahiptir. Dolayısıyla toplumsal gelişmenin kanunları tarafından kaçınılmaz bir tarzda yıkılmaya mahkum edilmiştir.

Komprador burjuvazi ve toprak ağası sınıfları, içinde bulunduğumuz aşamada, işçi sınıfı ve sınıf bilinçli öncü örgütü önderliğinde yürütülen Demokratik Halk Devrimi mücadelesinin hedefi olan, emperyalizm uşağı sömürücü sınıflardır. Onların, komprador patron-ağa devletinin koruyuculuğu altında özel mülkiyetlerine geçirdikleri tüm üretim araçları ve mal varlıkları, çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın emeğinin ve alınterinin sömürülmesine, ülkemizin doğal kaynaklarının emperyalist efendileriyle kol kola yağmalanmasına dayanmaktadır; dolayısıyla bütünüyle çeşitli milliyetlerden halkımıza aittir. İşte bundan dolayıdır ki, partimizin **asgari programı**; ülkemizin emperyalizme bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal yapısının köklü biçimde tasfiye edilmesini; emperyalistlerin ve uşağı komprador burjuvazi ve toprak ağası sınıfların üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetine son verilerek, tüm mal varlıklarına kayıtsız-şartsız el konulup tekrar gerçek sahibine, yani çeşitli milliyetlerden emekçi halkımıza iadesini öngörmektedir.

Bu şanlı mücadele, kuşkusuz ki en yoğun ifadesini; komprador patron-ağa devletinin yıkılması, tüm mal varlığına el konulması ve emekçi halkımızın kollektif mülkiyetine geçirilmesi doğrultusundaki siyasi iktidarı alma, yani Demokratik Halk Devrimini zafere ulaştırma ve Demokratik Halk İktidarını kur-

Devamı Syf: 26'da

★*Faşist Türk Devleti; Halk Demokrasisi, Bağımsızlık, Sosyalizm ve Yüce Komünizm Davamızın Sadık Bir Sıra Neferini, Yiğit Bir Halk Savaşçımızı Daha Katletti!*

HAYDAR ARSLAN YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR!

Faşist komprador patron-ağa devleti partimize yönelttiği azgın saldırılarını sürdürüyor.

30 Eylül'de İstanbul'da faşizmin işkence tezgahlarında hunharca katledilen HAKKI ERDOĞAN yoldaşımızın daha kanı kurumadan, bu kez de 8 Kasım günü Tunceli-Nazımiye'de partimizin sadık sıra neferi, ordumuzun yiğit ve gözükara savaşçısı HAYDAR ARSLAN yoldaşımızın alçakça katledilmesi, partimize yöneltilen azgın saldırılar halkasına bir yenisini daha eklemiş, kızıl bir gülü daha toprağa düşürmüş, yüreğimizde derin bir yara daha açmıştır!

Gözü gibi sevdiği partimiz TKP/ML'ye yıllarca en fedakar biçimde emek veren; onun yürüttüğü şanlı ve zorlu halk demokrasisi, bağımsızlık, sosyalizm ve yüce komünizm davası mücadelesinin zaferine sarsılmaz bir inanç duyan; onu içten ve dıştan gelen her türlü saldırıya karşı kararlılıkla koruyan; en zor anlarında dahi yanılmaz bir sınıf içgüdüsüyle doğruyla yanlış, iyi ile kötü, eski ile yeni arasına kalın bir çizgi çekerek ondan asla kopmayan; ona asla ihanet etmeyen ve ona en küçük bir leke dahi sürmeyen; partinin, halkın ve devrimin menfaatlerini daima kişisel menfaatlerinin üstünde tutan; mücadelesini, yılgınlığa kapılmadan, teslimiyete düşmeden en zor şartlarda dahi aralıksız biçimde sürdüren; bu yüce ve örnek erdemleriyle bulunduğu her yerde daima en geniş kitlelerin derin güven ve sevgisini kazanan HAYDAR ARSLAN yoldaş; 8 Kasım 1984 günü saat 22.00-22.30 arası, MK-SB'nin açmış olduğu İdamların Durdurulması kampanyasıyla ilgili bir bombalı pankartın asılması eylemi sırasında, bombanın patlaması sonucu hayatını kaybetmiştir. Aynı patlamada ağır şekilde yaralanan bir diğer yoldaşımız ise düşmanın eline esir düşmüştür.

Patlama üzerine uyanan düşman askerleri ise uzun bir süre olay yerine yaklaşamamışlar, patlamadan sonra gözcü yoldaşın bulundukları yere açtığı ateş sonucu daha da sinmişlerdir. Bu sırada diğer gözcü yoldaş ise, patlama yerine varmış, durumu soğukkanlılıkla kontrol etmiş, parti üyesi ve TİKKO Mıntıka Komutanı HAYDIR ARSLAN'ın öldüğünü teşhis etmiş, ağır yaralı halde bulunan diğer yoldaşı ise kaçırmaya çalışmıştır. Ancak yaralı yoldaşın durumunun ciddiyeti ve kendisinin bırakılarak çekilinmesi yolundaki ısrarı üzerine, düşen yoldaşların yanında bulunan büyük silahı olarak diğer gözcü yoldaşla birlikte olay yerinden uzaklaşmıştır. Silah seslerinin kesilmesi ve çevrenin sessizliğe bürünmesi üzerine ancak patlama yerine gelme cesareti gösterebilen düşman askerleri, yaralı ve ölülere karşı aslan kesilme tavrına girmekte gecikmemişlerdir. Bunu yerde ölü yatan yoldaşımızın cesedini tarayarak, ağır yaralı yoldaşımızı ise hemen orada başlamak üzere ağır baskı ve işkence altına alarak sergilemişlerdir.

Ağır baskılarda bulunarak yoldaşın cesedini ailesine veren hakim sınıf uşakları, bilahare büyük bir kuvvetle cenazeyi doğum yeri olan Mazgirt'e getirmiş, yine çok sıkı güvenlik önlemleri içinde, kazada azgın bir terör sergileyerek, halktan hiç kimseyi cenazenin yanına dahi yaklaştırmayarak ve cesedin yıkanmasını dahi engelleyerek gerçek yüzlerini bir kez daha sergilemiş, tüm sınıf kinlerini kusmuş, suçluluğun verdiği psikolojiyle ölülerimizden duydukları korkuyu bir kez daha ortaya koymuşlardır!

Olaydan sonra, Nazımiye ve köylerinde köylülerin devrimcilere verdiği desteği kırmak için, köylüler üzerinde yoğun baskı uygulayan operasyonlar düzenleyen faşist güçler, Sıkıyönetim Komutanlığı adına olayla ilgili yaptıkları açıklamada, TİKKO gerillaları tarafından cezalandırılan onlarca ajan ve muhbirden ikisi olan Cemal Ertürk ve Ahmet Korkmaz'ı "suçsuz" vatandaş, komiser yardımcısı Hüseyin Özcan'ıda "şehit" olarak göstermişlerdir.

Ama nafile ! Onlar ne yaparlarsa

yapsınlar, başta HAYDAR ARSLAN olmak üzere, tüm yoldaşlarımızın ve tüm devrim şehitlerinin yere dökülen kanlarının hesabını er ya da geç vermekten asla kurtulamayacaklardır!

Evet HAYDAR ARSLAN yoldaşı kaybettik! Bir tohum daha verdik toprağa! Kahpe ve zalim düşman bir parçamızı daha koparıp aldı tenimizden! Acımız derin, kinimiz sonsuzdur! Kızıl kanını yerde koymayacağımıza and içiyor ve lanetler yağdırarak bir kez daha haykırıyoruz düşmanın kanlı yüzüne:

"Biz unuttuk bağışlamayı!
Varılacak yere
kan içinde varılacaktır!
Ve zafer artık
Hiç bir şeyi affettirmeyecek kadar
Tırnakla sökülüp koparılacaktır!"

Bir Silah Arkadaşının Kaleminden HAYDAR ARSLAN...

Evet! Ezilen halkların yeniden, yeniden boy verecek olan fideliğinden bir fidan daha koparılıp alındı!

Bir kırmızı karanfil daha alındı mazlum halkların kızıl güller bahçesinden!

Herşeyini sınıfsız toplum idealine adayanlar yürekli bir yol arkadaşlarını daha uğurladılar sonsuzluğa doğru!

Ve nihayet, kapkara zulmün doruğundaki kızıl şafakta bir isim daha sembollesti:

Haydar Arslan!

Partimiz TKP/ML'nin atılgan üyelerinden, ordu çekirdeğimiz TİKKO'nun korkusuz ve seçkin komutanlarından H. Arslan yoldaş; Dersim'in Mazgirt ilçesinde orta-halli bir Kürt köylü ailesinin çocuğu olarak dünyaya geldi. Çocukluk dönemi, sayısı milyonları bulan Kürt insanınki gibi, ilkel tarım emekçiliğiyle geçen H.Arslan yoldaş; orta öğrenim yüzü bile göremeden genç yaşlarda gurbet hayatına başladı.Bu yoldaşın

Devamı Syf: 18'de

Bir Silah Arkadaşının Kaleminden...

Baştarafı Syf: 17'de

onurlu yaşamında bir dönüm noktasıydı. Farklı iş kollarında işçilik yaparak geçen bu hayat, yoldaşın, derin sosyal ve siyasal sorunları hızla kavramasının başlangıcı oluyordu. Ve en başta da, hayatın mücadele demek olduğunu Haydar'a kavratan bu yaşantı, kendisini, yıllar sonra üyesi olma şerefine kavuşacağı TKP/ML ile tanıştırmış, ve giderek örgütlü devrimci faaliyete sevketmişti. 1975-76 yılları arasında, sonraları Partimizin genel sekreteri olarak faşizmin işkence tezgahlarında yiğitçe direnerek şehit düşecek olan SÜLEYMAN CİHAN yoldaş ile tanışmış, ve pek çok arkadaşın yanı sıra onun da yardımıyla örgütlü çalışmaya katılmıştır. 1976 yılı başlarındaki KK hizibi saflaşmasında tereddütsüz TKP/ML saflarında yer alarak, örgütlü bir sempatizan ve aynı zamanda bir Parti işçisi olarak çalışmalarına devam etmiştir.

Yine aynı dönemde, birlikte omuz omuza mücadele ettiği, o dönemin direniş ve grevlerine birlikte koştuğu, aynı tezgah başında beraberce çalıştığı samimi arkadaşı MEHMET KOCADAĞ yoldaşın 1976 1 Mayıs'ında katledilmesi olayı onu derinden sarsmış, sınıf kinini ve kavgacı ruhunu daha da kamçılayan bir etken olmuştur.

Evli ve iki çocuk babası olan yoldaş, yoksul Mazgirt halkı arasında, Türkçede "Deli Ali" anlamına gelen "Ali Bom" takma adıyla anılırdı. "Ali Bom" (Deli Ali) ünvanını yediden yetmişe bütün Mazgirt halkı yakından tanır ve bilir. Dahası var, yalnızca Mazgirt halkı da değil; "Ali Bom" ünvanını Mazgirt'in yerli gericilerinden, polis ve jandarma mensuplarına; Tunceli MİT kadrolarından, Elazığ MİT bölge şeflerine ve Elazığ TKP/ML davası savcı ve hakimlerine kadar bütün uşak it sürüleri çok iyi bilirler!

Çünkü "Ali Bom" demek, sarsılmaz bir devrim inancı, "Deli"ce bir sınıf kini ve inadı demekti!

Çünkü "Ali Bom" demek, onu tanıyan ve duyan bütün halk düşmanlarının uykusunu kaçıran bir karabasan demekti!

Çünkü "Ali Bom" demek, nerede olursa olsun davaya ihanet edenlere karşı kinle kabaran bir öfke seli, ve çeşitli mücadele alanlarından gelen direnme haberleriyle adeta sevincinden havaya uçan bir moral kaynağı demekti!

Ve en nihayet "Ali Bom" demek, sınıf düşmanlarına karşı dizginsiz derecede acımasız çatal yürekli bir savaşçı; yoldaşlarına ve halkına karşı ise son derece duygulu ve yufka yürekli ideal bir komünist kişilik demekti!

1980 yılı 17 Mayıs'ında İ.KAYPAKKAYA yoldaş anısına Mazgirt ilçe merkezinde düzenlenen bir korsan mitinge silahlı müdahaleye kalkışan Mazgirt Komiser yardımcısı Hüseyin Özcan'ı, çıkan silahlı çatışmada ölümle cezalandıran H.ARSLAN yoldaş, bu olaydan sonra ciddi olarak aranmaya başladı. Ve bu tarihten itibaren de çalışmalarını gezginci gerilla birimlerinde sürdürdü... Cunta sonrasında Kürdistan tarihinin en planlı ve kapsamlı operasyonlarının icra edildiği Dersim'de, 4 yıl gibi uzun bir zaman ele geçirilemeyen H.ARSLAN yoldaş, yöredeki küçük çaplı bölgesel operasyonların boy hedefi haline gelmişti. Buna rağmen, çevresinde yapılan hemen tüm eylemlere akif olarak katılan, sık sık kaza merkezine girmekten bile çekinmeyen, darda kalan yoldaşlarının yardımına koşan, kısacası ölümün üzerine koşar adımlarla giden bir halk kahramanıydı O! Geçerken, onunla ilgili, komünist fedakarlık örneği iki anıyı anlatmadan edemeyeceğim:

1981 yılı Şubat ayı başlarında Mazgirt'in Kızılkale köyünde 4 kişilik bir gerilla birimimiz ile jandarma kuvvetleri arasında silahlı çatışma çıkıyor. H.ARSLAN yoldaş çatışma haberini, olay yerine yaklaşık 15 kilometre uzağında bulunan Demirkazık adlı köyde alır almaz, ilk ön bilgiden hemen sonra vakit geçirmeksizin Mat marka kısa menzilli otomatik silahını alarak dışarı fırlayıp koşmaya başlıyor. Silahının güçsüzlüğüne ve mermisinin azlığına aldırmayarak, çatışmaya yetişebilmek amacıyla, adeta "Deli" ünvanının gereklerini yerine getirircesine koşusunu inatla sürdürüyor. Demirkazık ve Alanyazı köyleri arasındaki engebeli ve kar ile örtülü arazide yaklaşık 7 kilometre koştuktan sonra, uğradığı bir köyde çatışmanın bittiğini ve çatışmada MEHMET DÜZEL isimli yoldaşın ölü, ikisi yaralı olmak üzere diğer üçünün de sağ olarak ele geçirildiklerini öğreniyor. Yüreği bir kez daha acıyla burkulan H.ARSLAN yoldaş, her acılı haber sonrasında olduğu gibi, öfkesinden yine kendi etrafında voltalamaya ve yine sigara üstüne sigara yakmaya başlayarak dalıp gidiyor...

Yine 1983 yılının Nisan ayı ortasında, olağan bir durum olarak, 4 kişilik bir gerilla birimi olan bizler, yaklaşık 20 gün kadar sonra yeniden buluşmak üzere ikişer ikişer vedalaşarak ayrıldık. Ayrıldığımız akşamın şafağında bir ihbar sonucu yanımdaki yoldaş ile birlikte kaldığımız köy, biz farkında olmadan çembere alınmış. Alaca karanlığın yerini tamamen aydınlığa bıraktığı bir saatte köyün sarıldığı haberini alır almaz silahlarımıza sarılarak, her tehlike anında olduğu gibi emniyet mandalı açık, ve elimiz tetikte bir vaziyette, arazinin elverişsizliğine rağmen, tecrübemizden yararlanarak gayet temkinli, ama oldukça zor ve çatışmasız bir biçimde hayati tehlikeyi atlatarak çemberin dışına çıkmayı başardık. Bizim çember içinde olduğumuz, ve kurtulmamızın hemen hemen imkansız olduğu haberi, halkın da yardımıyla yerleşik yoldaşlar üzerinden bir anda dalga dalga genişleyerek yayılmaya başlıyor. Yanındaki diğer yoldaş ile birlikte H.ARSLAN bu haberi, Mazgirt kaza merkezinde uzun menzilli silahlarıyla birlikte gizlendikleri yerde öğrenir öğrenmez, kurtulmamızdan habersiz olarak o anda merkez güçleriyle çatışma olasılığını ve **20 kilometrelik dağlık araziyi aşmayı göze alarak** yardımımıza gelmeye kalkışıyor. —Ki, bir önceki günün akşamı; çok sevdiğimiz ve aynı gerilla grubunda önemli bir zaman omuz omuza çalışma yürüttüğümüz ALİ UÇAR isimli yoldaşın İstanbul'da katledildiği acılı haberinin ardından, bizim de jandarma çemberi içinde olduğumuz haberi onu adeta çılgına çeviriyor.— Ancak, gerek yanındaki yoldaşın karşı çıkması ve gerek kesin çatışma haberini alamaması nedeniyle vazgeçiyor. Bir süre sonrada kurtulduğumuz haberini alınca büyük bir sevinçle, biraz da olsa ferahlıyor...

H.ARSLAN yoldaşın komünist fedakarlık ve korkusuzluk örneği yüzlerce anısından yalnızca iki tanesinden söz ettim.

Cesaret, alçakgönüllülük, fedakarlık, açıkyüreklilik ve benzeri gibi tabii erdemlerini, halk demokrasisi, bağımsızlık, sosyalizm ve yüce komünizm davası şehitlerinden aldığı, ilhamla daha da pekiştiren H.ARSLAN bütün çalışma arkadaşlarının canlarını çekinmeden emanet ettikleri çelikten bir siper haline gelmişti...

İbrahim'lerden Ali'lerden Haydar'lara kadar nice devrim savaşçısının bel verdiği Düzgün dağı eteklerinde, Nazımiye'de şehit düşen silah arkadaşımın anısı önünde saygıyla eğilirken, müsterih olmasını ve rahat uyumasını haykırıyorum !...

Devrim Kervanı Yoluna Daha Bir Azim ve İnatla Devam Edecektir !

21 Kasım 1984

Bir Halk Düşmanı Daha Partimiz Savaşçılarınca Cezalandırıldı!

Komprador patron-ağa devletine muhbirlik yapan, bu yolla Partimize ve halka ciddi zararlar veren, bir dizi halktan insanın gözaltına alınıp işkence görmelerine neden olan ve kendisine yapılan tüm uyarılara rağmen bu mesleğinden vazgeçmeyen **Nurl Gündoğu** adlı muhbir ajan; ...Alt Gerilla Bölgesi Parti Örgütlenme Komitesi'nin aldığı karar doğrultusunda ...Alt Gerilla Bölgesi Askeri Parti Komitesi tarafından 24 Eylül 1984 tarihinde ölümle cezalandırıldı! Başarıyla sonuçlanan cezalandırma eylemi, yayınlanan bir bildiriyle halka duyuruldu!

★Yiğit ve Onurlu Devrim Savaşçısı HIDIR ASLAN'ın, İdam Sehpasına Gitmeden On Dakika Önce Halkımıza İlettiği Mesaj:

"Zafer Şarkısının Söylendiği Günler de Gelecek... O Güzel Günlerde Tekrar Yanınızda Olacağım"!

Faşist cunta eliyle yıllarca çeşitli milliyetlerden halkımıza kan kusturan; halkımız üzerindeki baskı, sömürü ve zulmü alabildiği-ne katmerleştiren; halkımızın her türlü yurtsever devrimci-demokratik muhalefetini azgınca bastıran; yüzbinlerce işçi, köylü, genç, memur yurtsever, devrimci, komünisti işkence tezgahlarından geçiren, zindanlara dolduran, ağır cezalara çarptıran; bir çoklarını operasyonlarda, işkence tezgahlarında, idam sehpalarında hunharca katleden; işkenceleri, operasyonları, katliamları, idamları günlük sıradan uygulamaları haline getiren faşist Türk devleti; bütün bu kanlı ve vahşi icraatlarına son günlerde bir yeni halka daha eklemiş, iki yiğit ve onurlu devrimciyi, HIDIR ASLAN ve İLYAS HAS'ı alelacele idam sehpasına göndermişti...

Faşist Türk devletinin bütün bu kanlı barbarlıkları, halkımızın bağrında yanan isyan ateşini söndürmeye ve kendi kaçınılmaz çöküşünü engellemeye yetecek midir? Bu soruya en iyi cevabı, 24 Ekim 1984 günü Burdur Kapalı cezaevinde idam sehpasına çıkarılan HIDIR ASLAN'ın, idam edilmeden on dakika önce kaleme aldığı bir mektupla halkımıza iletti̇ği mesaj veriyor. Yiğit ve onurlu devrim savaşçısı HIDIR ASLAN bu soruyu öylesine inançlı cevaplandırmıştır ki, bizim ekleyeceğimiz fazla bir şey kalmıyor! Tabii ki, DEVRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR şiarını bir kez daha en güçlü biçimde haykırmaktan başka!

Hıdır Aslan'ın Mektubu:

Canım Abim;

Uzun uzun yazacak değilim. Bu ana hep hazırdım. Son yolculuğum yaşamım kadar güzel olmalı. Üzülmek mi? Bunu hiç istemiyorum canlarım.

Büyük sözler etmeyi gereksiz buluyorum. Her şey yaşamımız kadar açık ve sade olmalı.

Yaşamak bir türküyse bunu, bu türküyü en güzel biçimiyle söylemeye çalıştım. Zafer şarkısının söylendiği günlerde gelecek. Kısada olsa, onurlu yaşamanın yolunu seçtiğim için mutlu gidiyorum. İyi, güzel şeyler uğruna yaşanıyorsa, her şey, katlanılmayacak şey yoktur, ölüm bile basitleşiyor.

Anlamlıysa ölüm, yaşamak kadar güzeldir. Şu mektubu yazarken, bir yandan çay ve sigara içiyorum. Ağır, ağır, tadına vara vara neşesiz değilim.

Bir yandan yaşamımın filim şeridini toplamaya çalışıyorum kafamda. Kısacık zamanda bu anlık, ama her şey baştan sona ayrıntılarıyla izlemek oldukça zor gibi. Vasiyet yazmamı istemiştin. Acele etmemiştim, ama buna zamanımız oldu işte, iyiden güzelden yana olun. Budur isteğim hepinizden. Tüm dostlarıma, dost yüreklilere sevgimin sıcaklığını iletin. Utançsız onurlu gidişimi, üzülmek, açımak hiç kimseden beklemediğim şeydir. Bana yapılacak en büyük kötülük bu olur. İnsan acılarla da yaşamasını bilir, bilmeli, güçde olsa. Benim üzerimde büyük emekleriniz var, ödenmeyecek kadar büyük senin ve ötekilerin.

Siz emeğin tüm temsilcilerine dünyadaki tüm emekçi, onurlu, güçlü insanlara laik olabilmenin yolunu seçtim. Yapabileceğim her şeyi, yapamamış olsamda, bu görevi yapacak yeni insanlar topraktan fışkırıyor. Ailedeki bana düşen tüm hakları sen ve Aydın'a bırakıyorum. En yararlı biçimde kullanacağınıza inanıyorum. Çok şey söylemek istiyorum. Ama zaman öylesine kısa ki, on dakikamız var.

Üzülmeyin, acılara yenilmeyin, hayata karşı güçlü olun, yaşam budur, seçilmesi gereken yaşam. Sultana sevgilerimi yolluyorum. Her birinize ayrı ayrı, isim isim yazamayacağım. Dostlarada, bu hepsini karşılasın. Yüreğimin tüm sevgisiyle, tüm onurlu güçlerimle seni, sizi, hepinizi kuçaklar doyasıya öperim. Güçlü olun, başı dik olun, o güzel günlerde tekrar yanımızda olacağım.

Amcanız, kardeşiniz, dostunuz...

KARDEŞİN HIDIR ASLAN

KASIM VE ARALIK AYI ŞEHİTLERİNİ ANIYORUZ!

M.Zeki Şerit

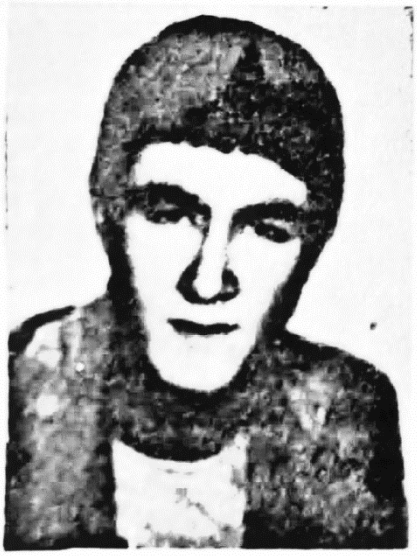

Mustafa Saritaş

Nubar Yalim

★**AZİZ GÖZETMEN:**
4 Kasım 1979'da DDKD'li sosyal-faşistlerce Viranşehir'de katledildi!
★**NUBAR YALIM:**
5 Kasım 1982'de MİT mensubu elikanlı canilerce Hollanda'da katledildi!
★**VELİ KARASU,**
★**EŞREF ŞAHLAR:**
8 Kasım 1979'da İGD, DDKD, SGB ve Emeğin Birliğine mensup sosyal-faşistlerce Adana'da katledildiler!
★**HIDIR UTAN:**
18 Kasım 1983'te Almanya'da geçirdiği bir trafik kazası sonucu yaşamını yitirdi.
★**ZÜLFİKAR URALÇİN:**
19 Kasım 1976 gecesi İstanbul/Göztepe Akşam Ticaret Lisesi önünde MHP-ÜGD'li sivil faşist canilerce pusuya düşürelerek katledildi!
★**RAMAZAN CAN:**
20 Kasım 1978'de DDKD'li sosyal-faşistlerce Viranşehir'de katledildi!
★**İSA DEMİRBAŞ:**
23 Kasım 1979'da polisle çıkan çatışmada Samsun/Bafra'da katledildi!
★**MEHMET ZEKİ ŞERİT:**
24 Kasım 1977'de İstanbul'da polisle giriştiği silahlı çatışmada ağır yaralı olarak ele geçirildi, işkence altında hunharca katledildi.
★**ŞENOL ÖZYURT,**
★**MUSTAFA SARITAŞ:**
24 Kasım 1979'da, hazırlanan bombalı pankartın dalgınlık sonucu patlaması üzerine olay yerine gelen gece bekçilerince kurşunlanarak katledildiler!
★**ALİ SARIBAL:**
Kasım 1981'de Diyarbakır zindanlarının işkence tezgahlarında hunharca katledildi!
★**VEYSEL UYAR,**
★**ERDOĞAN TEKİN:**
5 Aralık 1981'de Tunceli'nin Ovacık kazası Hulukuşağı köyünde, kendilerini çember içine alan faşist ordu askerleriyle giriştikleri silahlı çatışmada şehit düştüler!
★**ALİ YILMAZ:**
Aralık 1981'de İstanbul/Maltepe Gülsuyu'nda kendi imal ettiği bombanın kaza ile patlaması sonucu yaralı olarak düşmanın eline geçmiş, işkence altında hunharca katledilmiştir!
★**HACI YILMAZ:**
Aralık 1980'de Samsun'da faşist diktatörlüğün katliam kuvvetlerince pusuya düşürülerek alçakça katledildi!
★**İBRAHİM KIR:**
Aralık 1980'de İstanbul'da faşizmin işkence tezgahlarında hunharca katledildi!

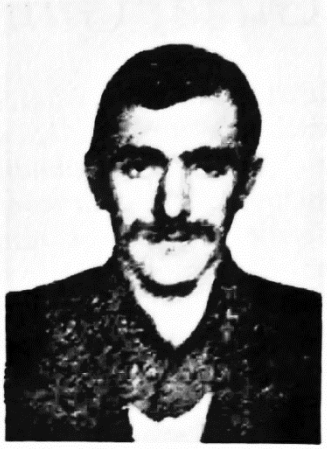

Veysel Uyar

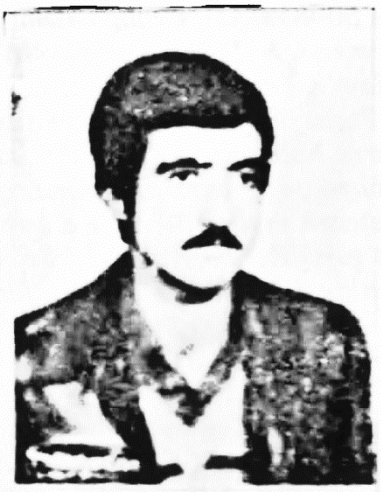

İbrahim Kır

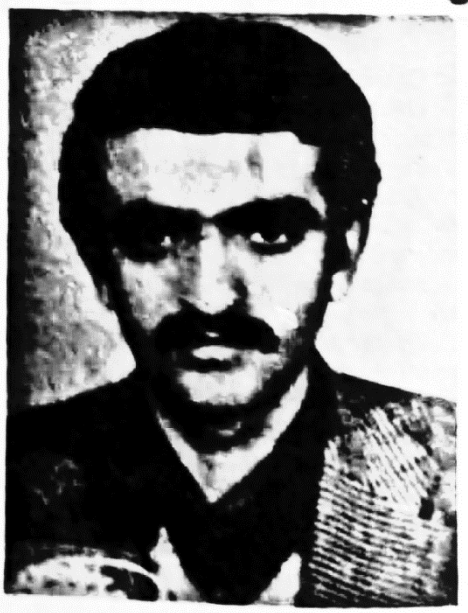

ALİ SARIBAL

Kızıl Kanları Yerde Kalmayacak!

Okuyucu Mektupları:

İşçi-Köylü Kurtuluşu'ndan Tüm Okuyucularına Açık Mektup:

Değerli Okuyucular;

Sizlerden, yayın organımız İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU'na, giderek artış gösteren çok sayıda mektup gelmektedir. Bu oldukça sevindirici ve ileriye dönük olarak umut verici bir durumdur. Yayın organımızın siz okuyucularımızın herşeyden değerli destek ve katkılarıyla daha da geliştirilip güçlendirilebilmesi için, burda bir kaç önemli noktaya dikkat çekmeyi, bundan sonra çok daha samimi, içten ve canlı bir diyaloğ kurabilmemiz ve sürdürebilmemiz açısından son derece yararlı görüyoruz.

Bir çoğu daha önceki sayılarımızda yayınlanan, bazıları önümüzdeki sayılarımızda yayınlanacak olan, bir kısmı ise çeşitli nedenlerden dolayı yayınlanamayan bu okuyucu mektuplarının hemen hemen tamama yakını; partimizin belli faaliyet alanlarındaki faşist baskıların teşhiri ve başta muhbir-ajan cezalandırmaları olmak üzere, çeşitli eylem ve pratik faaliyetlerin "İKK Muhabiri" imzalı ajitasyon ağırlıklı haberleriyle ilgilidir.

Elbette ki, yerel faaliyet alanlarındaki faşist baskıların çeşitli somut biçimlerinin en iyi şekilde teşhir edilmesi, eylem ve pratik faaliyetlerimizin merkezi yayın organımız aracılığıyla en geniş şekilde propagandasının yapılması, özellikle de geniş halk yığınlarına sınıf bilincinin taşınması açısından son derece önemlidir. Ancak, bırakalım çok yönlü ve geniş kapsamlı siyasi gerçekleri teşhir genel kampanyasının en önemli araçlarından birisi olabilme rolünü gereği gibi oynamalarını, bu mektupların çoğunluğu içerdikleri sınırlı muhtevadaki görevleri dahi gereği gibi yerine getirebilmekten oldukça uzaktır.Çoğunluğu bir dizi genel ajitatif tekrarları, önemli siyasi yanlışlıkları ve kavram kargaşalarını vb. içermekte, hatta azımsanmayacak bir rakamı yayın organımızca yeniden düzenlenerek yayına hazır hale getirilmekte, böylece önemli bir zaman ve imkan kaybının doğmasına yol açmaktadır.

Mektuplarda göze çarpan ve burda parmak basılması gereken diğer önemli bir eksiklikte, onların, yayın organımızın kısıtlı imkan ve sayfa adetlerine oranla alabildiğine uzun olmalarına rağmen, ele alıp işledikleri konuları, mümkün olduğunca somut biçimde çok yönlü çelişki ve ilişkileri içinde gereği gibi irdeleyememeleri, oldukça yüzeysel ve sığ kalmaları, kısacası vurdukları yerden güçlü biçimde ses çıkaramamalarıdır.

Kuşkusuz ki, bu ve benzeri türdeki hata ve eksiklikler giderilemeyecek şeyler değildir. Yeter ki, günübirlik, baştan savma ve "dostlar pazarda görsün" kabilinde iş yapma tavrına düşülmesin; yapılan işin gerek devrimci, gerekse komünist hareket açısından taşıdığı merkezi anlam ve önemin bilincine varılsın; hata, zaaf ve eksikliklere karşı amansız olunsun; ve onların süratle giderilebilmesi için gereken çaba azami ölçüde sarfedilebilsin! O zaman gerisi kendiliğinden gelir!

Bu doğrultuda, bize mektup yazacak olan okuyucularımızın özellikle şu hususları gözönünde bulundurmalarını istiyoruz:

*Mektuplar mümkün olduğunca kısa ve öz olmalıdır, hatta zorunlu kalınmadıkça aralıklı yazılmış 1-1.5 daktilo sayfasını geçmemelidir.

*Genel ajitatif tekrarlardan mümkün olduğunca kaçınılmalı üzerinde durulan konu, somut biçimde ve anlaşılır bir dille anlatılmaya çalışılmalıdır.

*Yazılar okunaklı olmalı, imla kurallarına gereken önem gösterilmeye çalışılmalı,mektuplar kaleme alındıktan sonra tekrar gözden geçirilmeli,eksiklikler tamamlanıp hatalar düzeltilerek,hatta mümkünse çevremizde bulunanlara okunup onların eleştiri ve önerileride dikkate alınarak gönderilmelidir.

*Demir tavında dövülmelidir, yani bu tür mektuplar zamanında ve sıcağı sıcağına kaleme alınmalı ve zaman kaybı asgariye indirilerek yayın organımıza ulaştırılmaya çalışılmalıdır.

*Mektupları belirli konularla sınırlı kılan sığlık ve yüzeysellik çemberi kırılmalı, mümkün olduğunca değişik ve yeni konular ve sorunlar ele alınıp işlenmeli, mektuplar monotonluktan ve sıkıcılıktan kurtarılmalıdır...

Bu şıklar daha da çoğaltılabilir. Ancak şimdilik bu kısa uyarıların yeterli olacağını sanıyoruz. Dileğimiz bu eleştiri ve uyarılarımızın çabalarınızı hızlandırması, yayın organımızla olan ilişkilerinizi sıklaştırması, bize yönelteceğiniz eleştiri ve uyarılarınızı daha da etkili ve yararlı kılmasıdır. Açıktır ki, yayın organımızın size öğretecekleri kadar, sizden de öğreneceği çok şeyler vardır. Bizi sizlerle bütünleştirip kaynaştıracak olan bu temel ilkenin ışığında, önümüzdeki dönem içerisinde yayın organı-okuyucu diyaloğunu daha samimi, içten ve canlı kılmaya çalışacağımızı bilmenizi istiyoruz.

Görüldüğü gibi bu sayımızda, **yayın organı** sorununa özel ağırlık vermeye; İKK'nın sosyal pratiğin gelişim seyri içinde partimiz açısından oynaması gereken kollektif bir "ajitatör, propagandist ve örgütleyici" olma rolünü, mümkün olduğunca detaylı biçimde ve değişik yönleriyle bilince çıkarmaya çalıştık. Bu somut duruma bağlı olarak sizlerden isteğimiz, öncelikle bu konudaki öneri, eleştiri ve düşüncelerinizi, zaman geçirmeksizin bize iletmenizdir.

Çok daha ileri ve güçlü İKK'larda buluşmak üzere, şimdilik açık mektubumuzu burda noktalıyoruz.

İşçi-Köylü Kurtuluşu

İşçi-Köylü Kurtuluşu Halkımızın Bilinçli Sesidir!

Oku,
Okut,
Tartış,
Eleştir,
Yazı Gönder!

Zorunlu Kalmadıkça
Atma,
Yakma,
Yırtma!

Uygun Yollardan
Mutlaka
Bir Başkasına
Ulaştırmaya çalış!

Komprador Patron-Ağa Devletinin Karakoçan'daki Baskı, Sömürü ve Zulmü Yeni Biçimler Alarak Devam Ediyor!

Zalim komprador patron-ağa devletinin Karakoçan'daki son uygulamaları, halkın derin öfke ve nefretini kazanıyor. Faşist diktatörlüğün güçlü bir öfke, nefret ve hoşutsuzluk duvarlarıyla çevrelenmesine neden olan bu uygulamaların bazı örneklerini; işçilerin, köylülerin, tüm emekçi kitlelerin kararlı sesi olan gazetemiz İŞÇİ KÖYLÜ KURTULUŞU'na ulaştırmak istiyoruz.

Faşist ordu, ilçe ve köylerinde baskı ve terörünü aralıksız bir şekilde ve yeni yeni biçimler altında sürdürmeye devam etmektedir. Özellikle geçmişte devrimci faaliyetlerin yürütüldüğü alanlarda denetimi elden bırakmayan ordu güçleri, bunu yeni ekonomik ve zorba saldırılarla da pekiştirmektedirler. Diğer yandan, Partimizin bu yöredeki faaliyetlerinin kendilerine yönelen tehlike oku olduğunu da farkederek iyice azgınlaşıyorlar ve aralıksız operasyonlar düzenleyerek; hem emekçileri, yoksul köylüleri sindirmeye, işkence, dayak ve terörle en küçük kıpırdanışı dahi boğmaya, hem de partimize verilen desteği kesmeye çalışıyolar.

Bu doğrultuda girişilen son dönemlerdeki bazı örnekleri şöyle sıralayabiliriz:

(1) Sahte "karakol baskını" propagandası yaparak köylülere saldırı zemini hazırlama: Bu yöntemle, önce sahte bir karakol baskını senaryosu hazırlanıp yaygınlaştırılmakta,buna bağlı olarak yörede devrimci faaliyetlerin sürdürüldüğü, bunların karakola saldırı düzenledikleri, ...sayıda askeri öldürdükleri ya da yaraladıkları vs. türünden yalanlar piyasaya sürülmekte, ardından ise çeşitli operasyonlara girişilmekte ve girişilen operasyonlara bu tür sahte gerekçelerle "haklılık" ve "meşruluk" kazandırılmaya çalışılmaktadır. Örneğin Karakoçan'ın Çan Nahiyesi karakolunun basıldığı ve tarandığı, bunun sorumlularının ise yöredeki köylerde olduğu söylenerek bir çok köylü, karakollara doldurulup sorgu ve işkencelerden geçirilmiştir. Oysa bu iddia tamamiyle hayaliydi. Çünkü adı geçen bu karakol ne basılmış, ne de taranmıştır. Onları böyle bir senaryo uydurmaya iten temel neden, yöredeki devrimci faaliyetin her ne pahasına olursa olsun engellenmesi, halkın sindirilmesi ve devrimcilere verilen halk desteğinin kurutulmaya çalışılmasıdır. Tesadüfi bir silah patlaması nedeniyle koparılan baskın çığırtkanlığının altında yatan, aslında basit bir köy olayıdır. Karakolun bulunduğu yerin tam karşısında köy evleri vardır. Bunların birisinde aile içi çelişki çıkıyor. Ev sahibi kişi çocuklarıyla kavga ederken, kızgınlıkla kırmasına sarılıyor ve ateşliyor. Bu tesadüfen karakol penceresine isabet ediyor. Karakol çavuşu bunun bir "baskın" olduğunu söyleyerek, askerlere gelişi güzel etrafı tarama emri veriyor. Olayın basit bir tesadüften meydana geldiği ortaya çıkıyorsa da, yine de faşist Türk ordusunca "iyi bir saldırı malzemesi" olarak kullanılma vesilesi oluyor. Olayı bir "karakol baskını" şeklinde yaygınlaştırarak, halka düşmanlıklarını her zamanki gibi yeni saldırılarla ortaya koymuşlardır. Fakat bütün bunlar, emekçi halkımızın ve yoksul köylülerimizin, tezgahlanan tertiplerin giderek daha da çok farkına varmasını engelleyememektedir.

(2) Faşist Türk ordusu, cunta icraatlarıyla ve operasyonlarda yıpranışının ve mali yönde uğradığı kayıpların faturasını çilekeş ve yoksul köylülerimize ödettirmek istiyor: Karakoçan Jandarma Karakolunun kışlık yakacak ihtiyacının temin edilmesi için, köylülerden zor yoluyla, her haneden iki yük odun alma şeklindeki bir haraç sistemi uygulanmaktadır. Bu haraç sistemine uygun olarak, köylülerin iki yük odunu getirip karakola teslim etmeleri şart koşulmuştur. Sadece ormanı olanlar değil, aynı zamanda ormanı bulunmayan ve kimseleri olmayanlar da bu "emir"e uymaya zorunlu kılınmıştır. Zaten yokluk yoksulluk içinde kıvranan, dahası kendilerine dahi doğru dürüst yakacak odun temin edemiyen yoksul köylülerimiz, şimdi de faşist ordunun ekonomik saldırılarına maruz kılınıyor.

(3) Özellikle köylük alanlarda yaygın bir ajan-muhbir ağı oluşturarak; cellat Evren'e, devlete, faşist uygulamalara karşı en ufak bir söz söyleyenlerin dahi ihbarlanarak baskı ve işkencelere maruz bırakılması: Bu uygulamanın esas amacı, geniş bir "sessizler" yığını yaratma, onları her türlü baskı ve zorbalığa katlanır hale getirmektir. Örneğin, Ser Verip Sır Vermeyen yoldaşımız **Hakkı Erdoğan**'ın İstanbul'da faşizmin işkence tezgahlarında hunharca katledilişinden sonra, cenazesi aliesi tarafından getirilerek Karakoçan'ın Pamuklu köyünde toprağa verildi. Köylüler arasında ve Karakoçan içinde işkence sonucu öldüğüne dair yaygınlaşan propaganda, hakim sınıf uşaklarını çileden çıkardı, yeni bir saldırı başlatmasının vesilesi oldu. Yine halktan birinin bir kahvede Türkiye Kürdistan'ındaki cezalandırmalara ilişkin olarak; "iyi olmuş, hergün evlatlarımızın işkence sonucu katledilmesi yetti artık, birazda onlar darbe yesin" diyerek tepkisini dile getirmesi, hemen jurnellenmesine yetmiş, gözaltına alınıp işkence görmesine neden olmuştur. Gerçekten de komprador patron-ağa devleti ve gözü dönmüş uşakları, artık en küçük bir söze dahi tahammül edemiyorlar. Ancak nafile! Ok yaydan çıkmıştır artık! Söz özgürlüğümüze kastedilenlere esas sözümüzü halk savaşının ışıklı yolunda yürüyerek söyleyeceğiz!

Karakoçan'dan
Bir İKK Okuyucusu...

Enternasyonal proletarya...

Baştarafı Sf: 9'da

devriminin kendine özgü bir dizi ayırdedici özelliğinin gözardı edilmesi, başka zaman ve mekandaki belli olay ve olguların mekanik bir tarzda ülkemiz devriminin, ya da günümüz somut dünya şartlarına uygulamak istendiği anlamına gelmez, gelemez ! Bütün bu ayırt edici özellikler açıktır ki, ISKRA örneğinin özellikle de evrensel önemdeki uzlaşmaz ideolojik mücadele ilkesine halel getirmez. Tam tersine bizce, mevcut ulusal ve uluslararası şartlarda ülkemizin, yeni bir ISKRA'nın anayurdu olabilmesi için, her türden objektif ve subjektif faktörler fazlasıyla mevcuttur !

İşte ancak burnunun ucuntan ötesini göremeyen siyasi "kör"lerin farkedemeyebileceği bu çıplak gerçektir ki; gerek ülkemizde, gerekse uluslararası planda, mevcut ideolojik/siyasi/örgütsel kaos içerisinde, yayın organımız İKK'ya çok daha ağır, ağır olduğu kadar da şerefli ve yüce bir görev ve sorumluluk yüklemektedir. İKK; tarihi şartların, hem ülkemiz devrimi, hem de proleter dünya devrimi açısından omuzlarına yüklediği bu ağır görev ve sorumluluk payının bilincinde olacak; hiç bir karşı-saldırıdan yılmayarak, bu doğrultudaki mücadelesini bundan sonra çok daha kararlı biçimde sürdürecek; Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung yoldaşların ışıklı yolunda ilerlemeye devam edecektir !

YUNANİSTAN

Geçen sayımızda kardeş Yunanistan halkının Partimize ve Partimiz nezdinde çeşitli millilyetlerden Türkiye halkına karşı gösterdiği içten sempati ve desteği, yükselttiği coşkulu enternasyonal dayanışma sesini siz okuyucularımıza duyurmuş; bu konudaki sevincimizi dile getirmiş; partimiz taraftarlarının (başta FERİDUN İHSAN BERKİN, SEDAT YILMAZSOY ve MUZAFFER ÖZTÜRK yoldaşların idamlarını durdurma kampanyası olmak üzere), Yunanistan'ın çeşitli yerlerinde yürüttükleri faaliyetlerle ilgili olarak yayın organımıza gönderdikleri haberlere sayfalarımızda yer vermiştik. Bunun devamı olarak bu sayımızda da, başta üç yoldaşımızın idamlarının engellenmesi kampanyası olmak üzere, Partimiz taraftarlarınca Yunanistan genelinde yürütülen diğer faaliyet haberlerine sayfalarımızda yer veriyoruz.

17 Kasım'da yapılan Politeknik katliamını protesto miting ve yürüyüşü güçlü bir kitlesel anti-faşist gösteri oldu, yüzbinler faşizmi bir kez daha lanetledi! Bu büyük gösteride Partimiz de vardı!

Kardeş Yunanistan Halkından Büyük İlgi ve Destek Gören Kampanyamız Başarıyla Sonuçlandı!

1 Eylül 1984'de başlayan Türkiye'de idamları, özel olarakta üç yoldaşımızın idamlarını durdurma kampanyamız başarı ile sonuçlandı. Partimiz TKP/ML'nin mücadelesi Yunanistan halkının bilincine altın harflerle işlendi. Gazetemiz İKK'nın 59. sayısında kampanya hakkında bilgi vermiş, gelişmeleri daha sonra ulaştıracağımızı belirtmiştik. Kaldığımız yerden devam edelim.

ATİNA: Başkentte sırasıyla Propilya, Akademias ve Omonya meydanında geniş halk yığınlarının ilgi ve dayanışmasıyla devam eden kampanyamız, önceki yazımızda belirttiğimiz sebeplerden dolayı, Yunanistan hakim sınıfları ve polisi tarafından çeşitli biçimlerle engellenmeye çalışıldı. Polis kampanyamıza üç kere saldırarak, her seferinde yeniden yaptığımız faşizmin idamlarını sembolik olarak teşhir eden darağacına ve 1000 adet imzamıza el koydu. Arkadaşlarımızdan bazılarını emniyete götürdü. Kampanyayı yürüten taraftarlarımız, izleyici kitleyle bütünleşerek, polise karşı direnip, olayı anında slogan atarak protesto ettiler. Polis yoldaşlarımız tarafından açıklama için sıkıştırıldığında; "Türk konsolosluğundan baskı gördüklerini" açıklamak zorunda kaldı. Böylelikle Yunanistan hakim sınıflarının Türkiye'ye karşı tavırlarının 'demokrasi ve sosyalizm' adına değil, halklar arasında kardeşliği yıkıp, şövenizmi körüklemek adına olduğu bir kere daha ortaya çıktı. Çünkü onlar Türkiye hakim sınıflarının baskısı karşısında Türkiye'li komünistlere saldırmakta tereddüt etmediler. Yinede onları asıl saldırganlaştıran şey, halkın gruplar halinde kümeleşerek kampanyanın önünde faşizmi, cuntayı vs. tartışmasıydı.

SELANİK: 5 Ekim 1984 tarihinde, kampanyamızı önemli bir devrimci potansiyele sahip olan, II. dünya savaşında partizan mücadelesinin önemli bir bölümünün geçtiği Selanik'te açtık. Kardeş Partimiz YKP/ML'nin sıcak yardım ve desteği ile burada da karşılaştık. YKP/ML'den yoldaşların, beraberce yürüttüğümüz faaliyetimizde, eski Partizanların mücadele ve deneyimlerini anlatmaları, bizler için öğretici olmuştur. Bizim; Türkiye, idamlar ve Partimiz hakkında anlattıklarımızda onlar tarafından ilgiyle dinlenmiş, coşkulu toplantılara dönüşmüştür. Buradaki Partizanların mücadele ve deneyimleri hakkında bir röportaj hazırlayarak, İKK'na göndermeyi düşünüyoruz. Selanikte imza ve bağışlar beklediğimizin de üzerinde gerçekleşti.

İSKEÇE-GÜMÜLCİNE: Selanikten sonra, gördüğümüz ilgi ve talepleride göz önüne alarak, kampanyamızı sırasıyla İskeçe ve Gümülcine'de de yürüttük. Buranın bir özelliği de Türk azınlığın yörede hayli kalabalık olmasıydı. Bu yüzden faaliyetimiz daha değişik bir anlam kazandı. Propagandamızı bu özelliklerden dolayı daha sistemli ve açıklayıcı olarak sürdürdük. Halkların kardeşliğini, Türkiye'deki yönetimin niteliğini açıklayarak, cuntanın bizim, Türkiye'deki kardeşlerimizin olduğu kadar, kendilerinin de düşmanı olduğunu belirttik. Türkiye'deki faşist cuntaya ve idamlara karşı mücadele etmenin, Yunanistan'da da yeni cuntaların gelmesini engelleyecek etmenlerden biri olacağını anlattık. Yöredeki Türkler üzerindeki şövenizmin etkisini kırmanın gerekli olduğu Yunanistan Komünistleri ve bizber tarafından bu faaliyet sırasında bir kere daha görüldü ve kavrandı.

Politeknik direnişi yıldönümünün de yaklaşmasından dolayı kampanyamızı, daha önce kararlaştırıldığı şekilde tekrar Atina'ya getirdik. Böyle duyarlı bir haftada kampanyamızı tekrar Atina'da başlatmak isabetli bir karardı. Yıllarca cuntanın elinden kan ağlamış, işkence görmüş bir halkın, idamlara ve işkencelere karşı yürütülen kampanyamıza, bizzat kendi yaşadığı bir katliamın tazelendiği böyle bir haftada gruplar halinde gelerek destek vermesi, sıcak tartışmalara girmesi, bizleri gerçekten duygulandırdı ve onurlandırdı. Yunanistan hakim sınıflarına ise korku saldı. Hafta dolayısıyla Yunanistan, Türkiye ve dünyadaki bir çok örgüt ile

birlikte kardeş Partimiz YKP/ML'de akademi çevresinde sergiler açtı. Burada büyük boy pankartı asılan üç yoldaşımızdan birinin kaçtığını belirten yazımız da özellikle büyük ilgi topladı. Politeknik katliamını protesto mitinginde de üç yoldaşımızın resmi en önde taşındı. Mitingin esas amacı dışında kampanyanın hedeflerine özel bir önem verildi. Akademide açtığımız kampanyayı mitingten sonra propilya meydanına taşıdık. Aynı gün polisin tekrar saldırısına uğradık. Polisin geldiğinde 50'yi aşkın bir kitlenin ve gazetecilerin sergide bulunması olayı lehimize geliştirdi.

Darağacını, darağacında sembolik olarak asılan yoldaşımızı götürmeye kalkması kitlenin ve yoldaşımızın direnmesi, slogan atması ve de gazetecilerin olayı anında görüntülemesi polisi şaşkına çevirdi. Yunan halkının polisi yuhlaması ve yoldaşlarımıza sahip çıkması dayanışmanın gerçekten güzel bir örneğiydi. Bu saldırı anında teşhir edildi. Alan miting yerine döndü. Tesadüfen olay yerinde bulunan demokrat avukatların devreye girmesi ile götürdükleri yoldaşımızı iki saat sonra serbest bıraktılar. Darağacını ise 4. kez 'tutukladılar'! Yoldaşlarımız Yunanistan halkınında talepleri doğrultusunda kampanyamızı ertesi gün yeni bir darağacı ile birlikte Akademinin yanında açtılar. Öğleye doğru tekrar gelen polis bu defa yalnız tehdit etmekle yetindi. Çünkü olay basında resimleri ile birlikte çıkarak, kamuoyu tarafından duyulmuş ve tepki yaratmıştı. Kampanyamızı noktalayacağımız basın toplantısının gününün gelmiş olması ve de polise bir provakasyon imkanı vermemek için, o gün akşama doğru malzemelerimizi topladık. Ertesi gün basın toplantısının yapılacağı salonda kurduk.

Kampanyanın hazırlanması tartışılırken, basın toplantısı ile bitirmeyi kararlaştırmıştık. Bu amaçla bir basın bildirisi ve çağrı hazırladık. Çağrıyı gerekli gördüğümüz basın ve demokratik kuruluşlara elden götürdük. Basın toplantısına başta TE NEA, Norveç basınından bir bayan ve AP Ajansından iki kişininde olduğu gazeteci grubuyla, kardeş partinin gazetesi PROLETARYA BAYRAĞI'nın muhabiri, kardeş partinin bazı MK üyeleri, avukatlar ve bazı demokratik kuruluşlardan davetliler katıldı. Basın bildirimiz Yunanca dağıtıldı ve Tercüman vasıtasıyla okundu. Başta kampanyamızın amacı, yürütülüşü, Türkiye, Partimizin mücadelesi ve daha bir dizi konu hakkında sorulan sorulara cevap verildi. Basın, sayısal rakamlarda verilerek, ayrıntılı olarak bilgilendirildi. SÜLEYMAN CİHAN, ÖMDK ve 3 yoldaşımız hakkında detaylı sorular sorulduğunu burda belirtmekle yetinelim. AP Ajansı özellikle 3 yoldaşımızın resimlerini çekti. Basına toplanan imzalar açıklandı. Polis özellikle teşhir edildi. Topladığımız imzaları Türkiye'ye iletmek amacıyla, basın mensuplarının önünde daha önce kararlaştırılan avukatlar grubuna teslim ettik. Hazırladığımız bazı dökümanları basın mensuplarına ilettik.

SONUÇ: Yürütülen kampanya boyunca 173.000 bildiri dağıtıldı. 10.000'e yakın imza, 293.000 drahmi bağış toplandı. Kampanyamız esasta olumlu geçmiş, beklediğimizin üzerinde bir ilgi toplanmıştır. Özellikle proleter enternasyonalizminin ve halklar arasındaki gerçek dayanışmanın örneklerini sergilemiştir. Doğru bir hedef ve çalışma tarzı uygulandığında dayanışmanın boyutlarının nereye varabileceğini bizlere göstermiştir. Hatalarımız ise: kitleyle, dil bilmemekten dolayı istediğimiz gibi bir dialoğ kuramamak, teşhire doğru olarak esas önemi vermek, imza toplamayı ise yeterince önemsememek şeklinde ortaya çıktı. Bunun yanında, yapmayı düşünmemize rağmen, merkezi bir büro kurmak, büronun numarasını bildiriye koymak, bülten çıkarmak, Avrupa'da çıkan bültenleri Yunancaya çevirmek, tüm demokratik kuruluşlara heyet yollamak gibi çalışmaları çeşitli zorluklardan ve bu engelleri aşmada yeterince militan davranamamaktan dolayı yerine getiremedik. Hatalarımızdan dersler çıkarıp, bunları olumluluğa dönüştürmek kararındayız.

Yazımızı noktalarken, kampanya boyunca bizden yardımlarını esirgemeyerek çeşitli imkanlarını açarak Proleter Enternasyonalist dayanışmanın gerçek bir örneğini veren kardeş Partimiz YKP/ML'e, kampanyamızı ziyaret eden, sorunlarımızı bizlerle tartışan, idamların durdurulması, 3 yoldaşımızın idam edilmemesi için imzalarını vererek halklar arasındaki dostluk ve dayanışmanın gerçek örneğini sergileyen Yunanistan halkına teşekkür ediyor ve içten komünist selamlarımızı iletiyoruz.

YAŞASIN TÜRKİYE VE YUNANİSTAN HALKLARININ BİRLİĞİ VE KARDEŞLİĞİ !

YUNANİSTAN HALKI, 17 KASIM'DA FAŞİZMİ BİR KEZ DAHA GÜÇLÜ BİÇİMDE LANETLEDİ !

Yunanistan proletaryası ve halkı, her yıl olduğu gibi, bu 17 Kasım'da Politeknik olaylarını protesto mitinginde güçlü bir biçimde haykırdı: Kahrolsun Faşist Cunta ! Bilindiği gibi, 1967'de bizzat ABD'nin desteğiyle Yunanistan'da albaylar cuntası adıyla anılan askeri faşist bir darbeyle ordu yönetime el koymuş, ancak kısa sürede güçlü bir halk muhalefetiyle karşılaşmıştı. Bu muhalefet hareketinin en önemli bir parçası da 1973'de TEKNİK ÜNİVERSİTE'deki öğrencilerin örgütlü olarak yarattıkları direniştir. Bizzat cuntayı hedefleyen bu şanlı direniş, tanklarla ve tüfeklerle ancak bastırılabildi. 40'ın üstünde yiğit halk evladı şehit düştü. Bu direniş ve çıkan olaylar bir dönüm noktası, cuntanın sonunun habercisi oldu.

1974'de cuntanın yıkılmasından bu yana Yunanistan halkı, Politeknik katliamının her yıldönümünde, bir hafta süreyle akın akın çiçeklerle Akademiye gelir ve Papadopulos cuntasını lanetler. 17 Kasım günü ise bu törenler yüzbinlerin katıldığı bir mitingle noktalanır. Bu ziyaret ve mitinglerde iktidardaki PASOK ve sosyal-faşist K"K"E (Yunanistan "Komünist" Partisi)'de boy gösterir, halkın anti-faşist mücadelesini kendi uşak çizgilerine çekmeye çalışırlar. Ancak Yunanistan'lı komünistlerin mücadeleci, halka, cuntaların gelmesine kimlerin hangi çizgiyi izleyerek yardımcı olduğunu her geçen gün daha iyi kavratıyor.

Biz TKP/ML taraftarları için sorun, böyle yıldönümleri ve yürüyüşlerde Yunanistan proletaryasının temsilcilerinin yanında yer almak, onlara omuz vermek, genelde de sınıfsız toplumu yaratabilmek ancak ve ancak Yunan proletaryasının temsilcilerini enternasyonalist bir ruhla desteklemekten geçer. Bir PASOK'u, bir K"K"E'yi teşhir etmeden, onların cuntaya çanak tutucu politikalarını sergilemeden cunta özlemcilerine karşı mücadele edilemez. Hele hele sosyal-faşist T"K"P gibi onların yanında ve 'bazıları' gibi onların kuyruğunda yer almakla bu hiç başarılamaz. Bu anlayışımızı Türkiye'li bazı örgütlerle Politeknik'in yıldönümü içinde yapılan bir toplantıda açıkladık. Kardeş Partimiz YKP/ML'nin de içinde yer aldığı Yunanistan'lı devrimciler tarafından oluşturulan blokta yürüyüşe katılacağımızı belirttik. Onların "Türkiye'li devrimciler imajını yaratma, birlik olduğumuzu gösterme, Evren cuntasını teşhir etme" gibi gerekçelerle getirdikleri "Türkiye'li politik mülteciler" veya "Türkiye'li devrimciler" olarak birlikte ve de 'gösterilen yerde' yürüme anlayışlarını eleştirdik. Kendi halkımızdan sakladığımız ayrılık noktalarını Yunanistan halkından da sakla-

mayacağımız: Yunanistan'da ABD'ye, geçmiş faşist cuntaya ve cunta özlemcilerine karşı mücadele yürütmenin Evren cuntasına karşı da bir darbe olduğunu; faşist cuntalara çanak tutanlara karşı mücadele etmeden, onlarla mücadele edenlerin safında yer almadan, doğru bir politika izlenemeyeceğini; bu yıldönümünde esas olanın Yunanistan'daki sınıf mücadelesini desteklemek olduğunu; bunun dolaylı olarak Türkiye'deki sınıf mücadelesine destek olduğunu belirttik. Ancak onları (bunların başında "TKP" ve Dev-Sol geliyordu), eleştirdiğimiz noktalarda ısrar ettiklerinden kendi 'anlayışlarıyla: baş başa bıraktık.

Hafta boyunca akademinin yanında açtığımız idamlarla ilgili kampanyamızı devam ettirdik. 17 Kasım günü PROPİLYA meydanında toplanarak akşama doğru, HK taraftarlarınında yer aldığı devrimci blokla birlikte YKP/ML'nin önünde yürüyüşe geçtik. Yüz binlerin sel gibi aktığı korteje katıldık. Yunanistan halkının faşist cuntaya karşı duyduğu kine ortak olarak hep bir ağızdan haykırdır: Yaşasın Politeknik Direnişi! Evren cuntasını da teşhir eden sloganlar ve marşlarla ABD konsolosluğuna kadar yürüdük. Kardeş Partimiz YKP/ML'nin faşist cunta konusunda özellikle PASOK ve K"K"-E'yi teşhir eden sloganları hayli ilgi çekti. Yürüttüğümüz kampanya dolayısıyla halkın pek yabancısı olmadığı 3 yoldaşımızın resimlerini yürüyüş boyunca taşıdık. İBRAHİM KAYPAKKAYA ve 3 yoldaşımızın pankartları, sloganlarımız halkın alkış ve sempatilerini topladı. İzleyiciler bizzat sloganlarımıza katıldılar ve saflarımıza girerek bizimle birlikte yürüdüler. ABD konsolosluğu önünde devrim andımızı içerek ve yaşasın Partimiz TKP/ML ! sloganını atarak dağıldık. Hafta ve yürüyüş süresince TKP/ML imzalı yunanca 20 bin adet bildiri dağıtıldı, kampanyamızla ilgili imza toplandı. Selanikta de aynı amaçlı bir miting düzenlendi. Partimiz taraftarları, kardeş Partimizle birlikte bu mitingede katıldılar. Pankartımız açılarak bildirilerimiz dağıtıldı, direniş ruhu yaşatıldı.

Politeknik olaylarını protesto mitingi -proleter enternasyonalist dayanışmanın olumlu bir örneği. Yunanistan halkının ilgi ve sempatisini kazanmak açısından iyi bir adım idi. Ancak dil sorunu yüzünden attığımız solganlar sayıca yetersizdi. Bu yüzden temele inen teşhir sloganlarını yeterince atamadık. Bu da bizim için bir eksiklikti. Sonuç olarak, hafta ve yürüyüş Yunanistan sınıf mücadelesinde proletaryanın ve halkın kinini bir kat daha yükseltti. Emperyalistlere, cunta özlemcilerine ve hakim sınıflara kitle eylemlerinin gücünü gösterirken, korkusunuda yaşattı.

—YAŞASIN POLİTEKNİK DİRENİŞİ!

—YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ !

POLİTEKNİK DİRENİŞİ VE RUHU YAŞAYACAKTIR !

Kardeş Yunanistan Halkı,

Bundan 11 yıl önce Amerikancı faşist "Albaylar Cuntası"na karşı Politeknik gençliği başkaldırdı. Faşist cunta, tüm uygulamalarıyla en zalimce baskıyı yaptığı bir dönemde, bu onurlu mücadeleyi de kanla bastırdı, katliamlarına yeni birisini daha ekledi. Ancak bütün bu vahşet ve katliam Yunanistan halkını yıldırmak bir yana, onun kinini daha biledi, mücadelesini geliştirdi ve halkın elinde yükselen yol gösterici bir simge, bir örnek haline getirdi. 17 Kasım'daki bu örnek başkaldırı, bu fedakar ve yiğitçe direniş hareketi, bu emperyalizme ve faşizme karşı isyan ruhu, tüm Yunanistan yurtseverlerinin, devrimcilerinin ve komünistlerinin yaşatması gereken devrimci bir mirastır.

Emekçi Yunanistan Halkı;

Emperyalizme bağımlı yarı-sömürge her ülkede, hakim olan emperyalist uşağı sınıflar, sürekli bir ekonomik bunalım ve çıkmaz içinde olurlar. Emperyalistler azami karı elde ederken, işbirlikçileride kendi sömürü paylarını yükseltmek isterler. Emekçilerin sırtına bindirilen bu çifte sömürüyü yürütebilmek için yarı-sömürgelerin cılız burjuvazisini halkin gelişen mücadelesini daima şiddet metodlarıyla bastırmaya ve bu şekilde ayakta kalmaya götürür.Faşizmin gerilediği ve kısmi demokratik hakların nispeten tanındığı ortamda bile bu gerçek değişmez.İşte 1967'de Yunanistan'da gerçekleştirilen cunta bunun bir parçasıydı ve yine emperyalist krizin ve savaş tehlikesinin arttığı günümüz şartlarında gerici sınıflar, artan çıkmazların bedelini halka yüklemeye savaş hazırlığının bir parçası olarak cephe gerilerini sağlama almak için, yeni biçimleriyle açık faşist diktatörlüklere başvuracaklardır. Buna son vermenin yolu, emperyalist uşağı sınıfların şu ya da bu görüntüdeki diktatörlüklerinden birini tercih etmek değil, bu sınıfları iktidardan alaşağı ederek proletarya önderliğinde Demokratik Halk İktidarını kurmaktır; Politeknik direnişini ve ruhunu yaşatmak ve ilerletmektir. Proletarya partisi etrafında kenetlenip savaşmaktır.

Yunanistan halkının faşizme ve emperyalizme karşı bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin sembolü haline gelen Politeknik direnişine bugün sahtekarca sahip çıkan gericiler ve onların bir parçası PASOK ve K"K"E gericileri, bu şanlı direnişi, halkın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini saptırmaya ve etkisizleştirmeyi amaçlıyorlardır. NATO'nun ve ABD emperyalistlerinin borazancılığını yaparken, nasıl anti-emperyalist direnişten sözedebilir. Etopya'da, Afganistan'da ve bizzat Rusya'daki faşist teröre, sömürü ve işgalci uygulamalarına karşı çıkmayan bir parti nasıl Yunanistan halkının emperyalizme ve faşizme karşı mücadelesine sahip çıkabilir, ve onu nasıl bağımsızlığa ve demokrasiye götürebilir ? Bu sahtekarlık değil midir ? Yunanistanlı emekçiler buna kanmayacak, yeni politekniklerle emperyalist uşaklarına ve zorbalığına başkaldıracak ve kendi diliyle cevap vermesini bilecektir.

Bütün sahteliği bir yana itip politeknik ruhunu doğru kavramak gerekir. Ancak o zaman yeni politeknikler yaratmak mümkün olacaktır. Politeknik direnişinin anlamı ve ruhu; faşizme karşı mücadelede tutarlılık ve ihtilalciliktir, tüm reformist, pasifist miskinlikleri reddetmedir; emperyalistlere ve uşaklarına başkaldırı ve yıkma girişimidir; bağımsız ve demokratik bir Yunanistan için çalışmak ve sınıfsız ve sömürüsüz bir dünya yaratma mücadelesidir. Politeknik direnişi ve ruhuna bağlılık, faşist Türk cuntasına karşı tavır almaktır, tüm dünya gericiliğine karşı mücadele etmektir ve ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerini desteklemedir. İşte bu doğrultuda saf tutulursa, Politeknik direnişine sahip çıkılır ve devrimci ruhu yaşatılabilinir.

Yıllardır açık faşist diktatörlükler altında yaşayan Türkiye halkının kurtuluş mücadelesine önderlik eden TKP/ML, Politeknik direnişi ve ruhundan güç alarak, Yunanistan halkının emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı mücadelesini selamlar ve destekler.

Faşist Türk devletine karşı, devrimci cephenin en ön safında mücadeleyi yürüten ve hiçbir fedakarlıktan çekinmeyerek yüzlerce yoldaşını şehit veren TKP/ML, Yunanistan emekçilerini ve proleterlerini, gerçek Komünist Partisi KKE/ML etrafında birleşmeye, örgütlenmeye ve desteklemeye çağırır ! KKE/ML Politeknik direnişini ve ruhu-

Devamı Syf: 26'da

MK 5. Toplantısı.....

Baştarafı Syf: 12'de

det ve kanla bastırılmaktadır. Bu tecrübede gösteriyor ki, halk muhalefetinin gelişim seyri 12 Mart sonrası gibi olmayacaktır. Bütün bunlar, sağlam örgütlenmenin, silahlı mücadelenin ülkemizdeki önemini göstermektedir. Kendiliğinden gelişebilecek muhtemel bir halk hareketini pasifize etmek, yolundan saptırmak için bugünden bazı hakim sınıf klikleri çabalarını sürdürmektedir. Devrimci hareketlerin zayıflıklarını düşünürsek bu tehlikeyi daha rahat görebiliriz. Bu noktada özellikle DSP ve SODEP en tehlikeli olanlardır. Öte yandan ülkemizde sosyal-emperyalistlerinde emelleri dolaylı ve dolaysız biçimlerde yansımaktadır. Bu da Türkiye devrimi açısından önemli bir tehlike, özellikle ideolojik planda ciddi bir tehlike olmaya devam etmektedir.

"Ülkemiz devrimci hareketi 12 Eylül karşısında ağır bir yenilgi almış ve bir bunalım dönemine girmiştir. Partimizde bu olumsuzlukların içerisindedir. Yenilgi yıllarının tipik özelliği olan sağcılık ve teslimiyet en ciddi tehlike durumundadır. Ve siyasi hareketlerdeki çeşitli parçalanmalar bu tehlikeye işaret etmektedir. Partimize bu noktada tayin edici görevler düşmektedir. Ancak Partimiz hala bu dönemin özelliklerini değerlendirebilmiş ve gerekli dersleri çıkarabilmiş değildir. Bazı hareketler kendi açılardından bir anlamda belli çizgiye sahip olmuşlardır. Bu ve buna benzer sorunları ve görevlerin önemini bilinç üzerine çıkarırsak, işin ciddiyetini anlayabiliriz. Bu gerçekler ışığında gerçeği söyleyecek olursak, Partimizin bu haliyle sınıf mücadelesine önderlik yapması mümkün değildir. Bu nedenle Partimiz esas dikkatlerini kendi üzerinde toplamalı, merkezi görevlerinin başına kendisini koymalıdır. Bütün gecikmelere rağmen bu görevin aciliyetinde devam etmektedir. Ve bugün geçmişimizi değerlendirmek, ileriye dönük dersler çıkarmak ve hatalarımızdan arınmak zorundayız."

Uluslararası Komünist Hareketin durumu üzerinede tartışan MK; Partimizinde içinde yer aldığı Devrimci Enternasyonal Hareket'i güçlendirmenin biricik yolu olarak Hareket içindeki görüş ayrılıklarına karşı ilkeli, uzlaşmaz ideolojik, siyasi mücadele görevini önüne koydu ve bunun bir halkası olarak da, Partimizinde imza attığı Devrimci Enternasyonalist Hareketin Deklerasyonu'nda Parti çizgimizle çelişen konularda, belgenin eleştirilmesi kararını aldı.

Yayın Organımız İKK'nın durumunuda tartışan MK'ız; önümüzdeki dönem yayın organımızın geçmiş faaliyetinin genel bir değerlendirmesinin yapılıp, İKK'da yayınlanması kararını aldı. Ayrıca, özellikle de MK 5. toplantısı nedeniyle aylık yayını bir süre aksayan yayın orgnaımız İKK'nın; bu sayısından sonra, aylık 16 sayfa olarak mümkün olduğu kadar düzenli biçimde çıkarılmasını kararlaştırdı.

Dışımızdaki çeşitli siyasi parti ve örgütlerin durumu ve gelişmeleri üzerinede tartışan Parti Merkez Komitemiz; PKK'nın kendi saflarından ayrılanlara karşı sürdürdüğü saldırıları mahkum eden YDB'nun tavrını onayladı ve Partinin merkezi tavrının aynı tavır olması gerektiği sonucuna vardı.

Köprü Satışı...

Baştarafı Syf: 16'da

ma mücadelemizde bulmaktadır. Çünkü emperyalizm uşağı komprador burjuvazi ve toprak ağası sınıfların olduğu gibi, onların devletinin elindeki tüm üretim araçları ve mal varlığı da; çeşitli milliyetlerden halkımızın iliklerine kadar sömürülmesi, ülkemizin değerlerinin yağmalanması sonucu elde edilmiştir, dolayısıyla bütünüyle halkımıza aittir. Kısacası, komprador patron-ağa devletinin elindeki tüm fabrikalar, topraklar, madenler, ormanlar, santraller, barajlar, ulaşım ve iletişim araçları ve diğer tüm mallar gibi Boğaziçi Köprüsü de çeşitli milliyetlerden halkımıza aittir, halkımızın malıdır. Komprador patron-ağa devleti bütün bunları süngü gücüne dayanarak elinde tutmaktadır ve onlar üzerinde şimdilik istediği gibi cirit atmaktadır! "Köprü satışı" konusunda çevirmek istediği dolapların altında da işte bu gerçekler yatmaktadır.

Ama, çeşitli milliyetlerden emekçi halkımız, süngülerin gölgesinde, her türlü devrimci-demokrat-yurtsever muhalefetin azgınca bastırılması pahasına kendisine karşı oynanan bu resmi tefecilik ve bankerlik oyunlarının da hesabını mutlaka komprador patron-ağa devletinden soracaktır!

Politeknik....

Baştarafı Syf: 25'de

nu temsil eden, tam bağımsız ve demokratik Yunanistan'dan yana olan, Komünizm yolunda nice fedakarlıklardan çekinmeyen ve gelişecek olan tek komünist partisidir. Türkiye devrimini güçlendirmenin yolu, dünya devrimini gerçekleştirmenin yolu, Yunanistan proletaryasının, devrimcilerini, KKE/-ML saflarında birleşmesinden geçer. Türkiye devrimine bundan daha değerli bir katkı olamaz.

Yeni Papadapulos cuntalarını yaşamamak için, emekçi Yunanistan halkı KKE/ML önderliğinde birleşerek tüm gerici ve emperyalist barikatları aşıp mücadeleye katılmalıdır.

—YAŞASIN POLİTEKNİK DİRENİŞİ VE DEVRİMCİ GELENEĞİ !

—YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ !

—YAŞASIN TKP/ML !

Kasım 1984
TKP/ML

Bir Kıvılcım Bütün Bozkırı Tutuşturabilir!

Baştarafı Sf: 5'de

derme çatma olmamalı, aksine mümkün olduğunca bilinçli ve örgütlü bir karaktere büründürülmeli ve kesinlikle **ihtisaslaşma** temeline oturtulmalıdır. Bu, bugüne kadar gereği gibi bilince çıkarmayı başaramadığımız son derece önemli bir olgudur. İbrahim yoldaşın da özellikle vurguladığı gibi; **"...herkes, hareketin ihtiyaçlarına ve kendi yeteneklerine uygun düşecek tarzda ve mutlaka belli görevler etrafında örgütlenmelidir. Herkesin, her işi yaptığı, ihtisaslaşmaya dayanmayan örgütlenme, Leninist örgütlenme ilkelerine aykırıdır. Böyle örgütler, muazzam kuru gürültü çıkartmaktan başka bir işe yaramazlar."** Bu genel ilke aynen **İşçi-Köylü Kurtuluşu** faaliyetlerinin **bütünü** için de geçerlidir. En üst biriminden en alt birimine, en ileri kadrosundan en geri sempatizanına kadar mutlaka herkes bu konuda kafa yormalı, üzerine düşen görev ve sorumlulukları açıklıkla tesbit edip önüne koymalı, faaliyetlerimizin ihtiyaçları doğrultusunda çaba sarfetmelidir. Ama bu alanda esas görev ve sorumluluklar kuşkusuz ki, çeşitli birim, kademe ve faaliyet alanlarında özel olarak görevlendirilmesi gereken **İşçi-Köylü Kurtuluşu sorumlularına** ve **muhabirlerine** düşmektedir. Bu yoldaşlar kendi faaliyet alanlarında mümkün olduğu kadar ihtisaslaşmaya çalışmalı, üzerlerine düşen görevleri layıkıyla yerine getirmeli, yayın organıyla olan dolaylı ya da dolaysız organik bağlarını alabildiğine canlı ve sıcak kılmalı, özellikle de **İşçi-Köylü Kurtuluşu** faaliyetlerinin kendi bulundukları alanlardaki **biçimlenişi** (dağıtımı, satışı, dağıtım alanları, okuyucularının durumu, sınıfsal yapıları, eleştiri, düşünce ve önerileri, satış miktarı, çıkan diğer tüm sorunları vs...) konusunda sürekli olarak merkezi bilgilendirmelidirler, **İşçi-Köylü Kurtuluşu** faaliyetleri ağını adeta tüm partinin sinir merkezi ağı haline **getirmelidirler!**

Açıktır ki, merkezi illegal yayın organımız olan **İşçi-Köylü Kurtuluşu** ile ilgili içinde bulunduğumuz dönemdeki görev ve sorumluluklarımız, sadece bu bir-kaç maddeyle sınırlanamaz. Ama bunlar, en azından bugün için ön plana çıkan ve belirginleşen başlıca görev ve sorumluluklardır. Bize, faaliyetlerimizde, genel bir perspektif sağlayabilir ve çabalarımızı daha da hızlandırabilir.

İşçi-Köylü Kurtuluşu'nu savunmak, desteklemek ve güçlendirmek, onu partimizin sosyal pratik içindeki ileri bir mevzii, güçlü bir silahı haline getirmek için **GÖREV BAŞINA!**

İslam Zirvesi mi,...

Baştarafı Syf: 28'de

alanda 12 Eylül darbesi, askeri alanda ise ABD emperyalizminin rakibi güçlere ve Orta-Doğu halklarına yönelik içteki hazırlıklar ve Irak operasyonlarıdır. Halkımızın çıkarları, bugün uygulanmakta olan dış politika ile taban tabana zıttır. Çünkü bu politika, halkımıza daha fazla açlık, sefalet, zulüm getirdiği gibi, muhtemel bir haksız savaşta da, Kore'de olduğu gibi, ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda kitleler halinde ölüm getirecektir. Türkiye'nin 12 Eylül darbesiyle birlikte ABD emperyalizminin güdümüne daha fazla girmesi, içte ve dışta onun çıkarlarını daha etkin bir şekilde gerçekleştirme girişimleri, B.Avrupa ile önemli çelişkiler yarattı. Özellikle, B.Avrupa yanlısı hakim sınıf kanatlarının iktidar içindeki güçlerinin 12 Eylül Darbesinden sonra, ABD uşakları lehine zayıflaması, cuntanın bazı politikacılara siyaset yasağı koyması, kamuoyunun baskısı, B.Avrupa'daki emperyalist devletlerin ve onların AET ve Avrupa Konseyi gibi ekonomik, siyasi üst kuruluşlarının değişik tonajlarda da olsa Türkiye'ye karşı tavır almalarına yol açtı. Nitekim, darbeden sonra ABD ile ilişkiler daha da olumlu bir düzeye çıkarken, Türkiye'nin Avrupa Konseyindeki üyeliği donduruldu. Özellikle bazı konsey üyesi ülkelerin Türkiye'ye karşı aldıkları tavır ve Konseyin zaman zaman Türkiye'de "İnsan Haklarının ihlal edildiği" doğrultusundaki açıklamaları, faşist cuntanın sert çıkışlarıyla karşılaştı. ABD emperyalizmine sırtını dayamanın rahatlığı içinde, zaman zaman Avrupa Konseyi'ne karşı "rest" çeken cunta ve Özal hükümeti geçtiğimiz ay bu meşhur "rest"lerinden birini daha çekti. 12 Eylül'den sonra askıya alınan üyeliğinin, Mayıs 1984'de tekrar onaylanmasıyla gündeme gelen "dönem başkanlığı" Konsey Bakanlar Komitesince reddedilince, Türkiye "dönem başkanlığı" kabul edilinceye kadar bakanlar komitesinden de çekileceğini açıkladı. Aynı günlerde başbakan Özal'da Avrupa Konseyi'nin önemli olmadığını açıkladı.

Cunta ve Özal hükümeti tarafından, "kimseye avuç açmayacağız", "kimseye yalvarmayacağız" demogojileri ile süslenen bu çıkışlar, ABD destekli çıkışlardır.

Şurası açıktır ki, ne B.Avrupa'daki emperyalist güçler, ne de iktidarda etkin olan Amerikancı güçler, öyle restlerle, jestlerle ilişkilerini koparamazlar. Çünkü, gerek Türkiye'nin tarihi olarak süregelmiş olan B.Avrupa ile ekonomik, siyasi, kültürel ve askeri ilişkileri, gerekse Türkiye'nin İngiltere, B.Almanya, İtalya, Norveç'le NATO içinde olması, bunu mümkün kılmaz. Ayrıca Türkiye B.Avrupa'daki emperyalist güçlerin farklı düzeylerde de olsa talan ve sömürü kaynağıdır. Ve hala hakim sınıflar içerisinde önemli siyasi etkinliklere sahiptirler. Türkiye'nin meşhur "rest"lerine rağmen, B.Avrupa'ya sırtını dönememesi, B.Avrupa'nın çeşitli hoşnutsuzluklarına rağmen, Türkiye'nin Avrupa Konseyi üyeliğini tekrar onaylaması ve dondurulmuş kredilerin tekrar açılması gibi göstergelerdende görüldüğü gibi, B.Avrupa Türkiye'den, Türkiye'de B. Avrupa'dan vazgeçmez.

Türkiye'nin İslam Zirvesi ile Avrupa Konseyi arasındaki yolunu ise ABD ile B.Avrupa arasındaki çelişme ve bunların Türkiye üzerindeki etkinlikleri belirler. Bugün olduğu gibi.

"İslam" motifi ile süslenen, "milli gurur" demogojisi ile işlenen bugünkü dış politikaya Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden halkı kanmayacaktır. Proletarya ve tüm emekçiler, ABD emperyalizminin ve onun Orta-Doğu'da maşası olmaya çalışan Türk devletinin çıkarları için ölmek yerine, proletaryanın enternasyonal çıkarları için, devrim için ölmeyi tercih edecektir.

Fransız Irkçılarınca Katledildiler...

Baştarafı Syf: 28'de

rildi. Fransız emperyalist burjuvazisinin "sosyalist" ve "komünist" maskeli bu kesimleri, klasik sağ ve özellikle de ırkçı-faşist aşırı sağ kesime karşı, yoğun bir teşhir ve saldırı malzemesi olarak kullanmaya, kamuoyu nezdinde onları yıpratmaya çalıştılar. Faşist Türk devleti ise, özellikle uşak basın aracılığıyla, adeta timsah gözyaşları dökerek, bu saldırı olaylarını; hem geri bilinçli kitleleri ırkçılık demogojileriyle zehirleyip, dikkatlerini içteki yoğun baskı ve zulümden dış olaylara kaydırma; hem Avrupa demokratik kamuoyundaki tecrit olmuşluk havasını kırma; hem de Fransız hükümetiyle aralarındaki belli çelişkiler açısından kullanma doğrultusunda azami gayret sarfetti.

Aslında sözkonusu bu bariz istismarların da ötesinde olay, daha birçok açıdan üzerinde durulması ve ders çıkarılması gereken bir özelliğe sahiptir. Bu derece büyük bir yankı uyandırmasının en önemli nedeni ise, gelecekte çok daha ileri boyutlara varması muhtemel olan, emperyalist burjuvazinin çeşitli kesimlerince giderek çok daha açık ve pervasız biçimde körüklenen, genel olarak Avrupa'da, özel olarak Almanya'da son dönemlerde ise Fransa'da hızla tırmanmaya devam eden yabancı düşmanlığı konusunda önemli bir sıçrama noktasını teşkil etmesidir. Bu anlamda giderek derinleşen emperyalist krizin gelecekte doğuracağı önemli toplumsal olguların, yeni baskı ve saldırı biçimlerinin vurgulayıcı bir ön ögesi görünümündedir.

Bilindiği gibi emperyalist sistemin bunalımı giderek derinleşmekte, başlıca çelişkileri gözle görülür biçimde keskinleşmektedir. Bu durum hem emperyalist devlet ve güçler arasındaki rekabet ve dalaşmayı, özellikle de yeni bir dünyayı paylaşım savaşı doğrultusunda alabildiğine yoğunlaştırmakta, hem de onların dünya proletaryası ve ezilen halklarına çok daha azgın biçimde saldırılar tezgahlamalarına neden olmaktadır. Kuşkusuz ki, bu bunalımın ağır yükünü ağırlıklı biçimde ezilen ülkeler halklarına taşıtmaya devam eden emperyalist burjuvazi, bunalımın derinleşmesine parelel olarak giderek kendi ülke proletaryası ve emekçilerine de artan biçimde yönelmek zorunda kalıyorlar. Bu özellikle de, dünya pazarlarında iki en büyük emperyalist güç olan ABD ve SB'ye rağmen daha kısıtlı rekabet güç ve imkanlarına sahip olan ve bunalımdan daha da bariz biçimde etkilenen B.Avrupa'daki emperyalist ülkeler açısından çok daha geçerli olan bir durumdur. Nitekim Almanya, Fransa vb. ülkelerde artan işsizlik, körüklenen yabancı düşmanlığı, hızlanan iç gericilik ve hortlatılmak istenen çeşitli faşist akımlar, hatta emperyalist burjuvazinin çeşitli kesimleri arasında giderek keskinleşen çelişkiler vs. bu durumun doğrudan sonuçlarıdır. Emperyalist sistemin metropol ülkelerin özellikle bu kesiminde daha da yoğunlaşan bunalımı, henüz önemli toplumsal patlamalar doğuracak boyutlara ulaşmış olmamakla birlikte, ilerisi için belli tehlike çanlarını şimdiden çalmaya başlamıştır.

Ancak görünen odur ki, derinleşen bunalımın ortaya çıkaracağı yüklü faturanın önemli bir payı, bu emperyalist metropol ülkelerde yoğunlaşan ve nisbi "istikrar" döneminde ucuz işgücü kaynağı olarak kullanılan yabancı işçilere ödettirilecektir. Bu durum; özellikle proletarya ve emekçilerin hedefini şaşırtma, gözlerine kül serpme, onları "yabancı"—"yerli" vs. gibi ayırımlarla bölüp parçalayıp birbirine düşürme açısından belli "boy hedefi günah keçileri"nin yaratılmasını zorunlu kılmaktadır. Buna en müsait olan ise yabancı azınlıklardır.

İşte KEMAL ÖZGÜL yoldaşımızın ve diğer Türkiye'li emekçilerin katledilmeleri olayları altında yatan asıl nedenler burdan kaynaklanmaktadır. Bu durum doğru bir biçimde bilince çıkarılmalı, derinden kavranmalı, bu doğrultuda gelebilecek yeni saldırılara karşı hazırlıklı olunmalı, bunun bir parçası olarak da, bulunulan ülke emekçileriyle olan bağlar, bu saldırıların boşa çıkartılması doğrultusunda mümkün olduğu kadar sıklaştırılmaya çalışılmalıdır. Elbette ki faşist Türk devletinin, diğer bir dizi sorun gibi, yabancı düşmanlığı sorununu da kendi gerici ve şövenist emellerine alet etme oyunlarının boşa çıkrılması doğrultusunda gereken çabaların gösterilmesinden de geri kalınmamalıdır.

İSLAM ZİRVESİ Mİ, AVRUPA KONSEYİ Mİ?

Son yıllarda iktidardaki etkin güçler tarafından sürekli olarak propagandası yapılan, islam ülkeleriyle yakınlaşma ve işbirliğine yönelik adımlardan biri daha, geçtiğimiz ay İstanbul'da yapılan İslam Ülkeleri "Ekonomik ve Ticari İşbirliği Daimi Komitesi"nin toplantısı ile atıldı. Komite başkanı olarak Evren'in, açış ve kapanış konuşmalarını yaptığı toplantıya, 38 ülkeye mensup çeşitli düzeylerde yöneticiler katıldı. Evren ve Özal tayfasının boy gösterisi halinde geçen Ekonomik ve Ticari İşbirliği Daimi Komite toplantısı, dişe dokunur somut bir karar almamasına rağmen, basında ve TRT'de bol bol reklam edildi. Esasen toplantının örgütlenmesindeki birinci derecedeki amaç da, somut kararlar değil, 12 Eylül'den sonra sistemli olarak izlenen dış politikanın propagandasıydı. Bu politikanın işlenen motifi ise "İslamlık"tır. İslam motifi Evren'in Ocak ayında Türkiye Cumhurbaşkanı olarak katıldığı, Fas'ın Kazablanka şehrinde toplanan İslam Zirvesi, Ürdün ve Suudi Arabistan ziyareti vesileleriyle de yoğun olarak işlenerek, adeta "islamiyet" yeniden keşfedilmiş bir "umut" kaynağı olarak halka lanse edilmeye çalışılmaktadır. Özal hükümeti Türkiye'nin, İslam ülkelerine açıldığı taktirde, uluslararası alanda etkin ve saygılı bir güç olabileceği gibi, ekonomik sorunlarınıda hızla çözebileceğini sahibinin sesi gibi ikide bir yineleyip durmaktadır.

Türkiye'nin dış politikasında son yıllarda, özellikle de 12 Eylül 1980 darbesinden sonra net bir şekilde görülen bu yönelimin nedeni gerçektende, "ekonomik sorunlarını çözme" ihtiyacından mı kaynaklanmaktadır? Bunun kuyruklu bir yalan olduğunu son yıllarda Türkiye'nin ekonomik durumuna bir göz atıldığında görülebilinir. Bu yalanın açığa çıkarılması için yeterli olmasına rağmen, bu gerekçeyi öne sürenlerin kimin ağzından konuştuklarını bilmek için ABD emperyalistlerinin sözcülerinin Türkiye hakkındaki değerlendirmelerine bir göz atmak gerekir. "Türkiye Orta-Doğu'nun manavı, kasabı olmalıdır" sözü, ABD Tarım Bakanına aittir. Başta ABD olmak üzere batılı emperyalist güçlerin denetimindeki bir finans kuruluşu olan İMF'nin birçok diğer şartın yanında, yatırımları durdurma şartı ile yeni krediler açtığı bilinmektedir. Birçok ABD yetkilisi gibi, eski Dışişleri Bakanı Haig'de; Türkiye'nin Orta-Doğu'da anahtar bir ülke olduğunu, bölgedeki radikal güçlerin baskılarına karşı koyabilmesi için ekonomik ve askeri yardımın şart olduğunu açıklamakta, yardım Türkiye'nin bölgedeki rolünü oynaması ile orantılı olmalıdır, demektedir.

Bütün bu açıklamalar ve Türkiye'nin son 4 yılda attığı adımlar gözönüne alındığında, dış politika alanında görülen Orta-Doğu'ya ve İslam ülkelerine yönelimin, Türkiye'nin kendi ekonomik problemlerini çözme kaygusundan kaynaklanmadığı açıkça görülebilinir. Bazı muhalefet çevrelerince "Atatürkçülük"ten sapış olarak nitelendirilen bu yönelimin asıl nedeni, ABD emperyalizminin uluslararası alanda ve özellikle Orta-Doğu'daki çok yönlü çıkarlarına uygun olarak ortaya koyduğu politika temelinde faşist Türk devletinin dış politikasındaki değişikliktir. Bu değişiklik salt dış politika ile sınırlı değildir. Bütünlüklü olarak, bu politika temelinde faşist Türk devletinin yeniden örgütlendirilmesidir. ABD patentli bu politikanın en önemli atılımları, ekonomik alanda 24 Ocak Kararları, siyasi

Devamı Syf: 27'de

★ *Avrupa'nın Çeşitli Metropol Ülkelerinde Yabancı Düşmanlığı Hızla Yükselmeye Devam Ediyor...*

Biri Partimiz Taraftarı Olan Üç Türkiye'li Emekçi, Fransız Irkçılarınca Katledildi!

Partimiz taraftarı KEMAL ÖZGÜL Kürecik'in Haranuşağı köyündendi. Yurtsever-devrimci bir geleneğe sahip olan çilekeş ve yoksul Kürecik halkının bir parçası olarak KEMAL ve ailesi de komprador patron-ağa düzeninin baskı, sömürü ve zulmü altında ezilmeye, acı çekmeye devam ediyordu. 12 Eylül faşizminin daha da katmerleştirdiği bu sömürü ve zulüm düzeni onu da ülke dışında yaşamak zorunda bıraktı. 1983 başlarında "sosyalizmin" iktidarda bulunduğu "burjuva demokrasisi"nin beşiği Faransa'ya politik iltica talebinde bulundu. Uzun arayışlar ve çektiği onca sıkıntılar sonucu, nihayet bir inşaat firmasında iş bulup çalışmaya başladı. Oysa sömürücü sınıf saltanatlarının özü ve mayası her tarafta aynıydı: baskı, sömürü ve zulüm! Elbette ki bunun doğal sonucu ezilen sınıfların başkaldırı ve direnişi olacaktır! Nitekim ölüm onu, üzerinde doğup büyüdüğü, ekmeğini yeyip suyunu içtiği, üzerinde bıraktığı dost, akraba ve yoldaşlarının hasretiyle yanıp tutuştuğu ülkesinden binlerce kilometre uzakta, tam da böyle bir direniş ve başkaldırı anında yakaladı. Çalışmakta olduğu PIRAULT işyeri patronunun, yine bir başka yabancı işçiyi alet ederek grevci işçilere karşı tezgahladığı silahlı komplo sonucu 10 Kasım 1984 günü hayatını kaybetti. Aynı saldırıda üç işçi ise ağır yaralandı.

Yine, bu olayın hemen akabinde, 11 Kasım günü, Nantes şehri yakınlarındaki Chateaubriant kasabasında Türkiye'li emekçilerin yoğun olarak gittikleri bir kahvehane, Fredric Poullet adlı bir ırkçı tarafından kurşun yağmuruna tutuldu. Saldırı sonucu Salih KAYNAR ve Abdullah YILDIR adlı işçiler hayatlarını kaybetti, dört işçi ise yaralandı.

Bu iki silahlı ırkçı-faşist saldırı olayı, gerek Fransa ve Avrupa, gerekse Türkiye kamuoyunda büyük yankı yarattı; özellikle de Fransa'da işbaşında bulunan "sosyalist" maskeli Mitterrand hükümetince ve faşist Türk devletince önemli bir istismar konusu haline geti-

Devamı Syf: 27'de